

372.14
ว 222 บ
๐3

ปัญหาและความกึกเห็นของครูชั้นประถมปีที่หนึ่ง (เรื่องทศ๑๐๐๐)
ในการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑
(ฉบับร่างครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘)

สํานักงานคณะกรรมการการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ
๒๕๑๘

ปริญญานิพนธ์

ของ

วิเชียร เพ็ญเมือง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม ๒๕๒๐

27 ส.ค. 2521

ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
ในการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑
(ฉบับร่างครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๑๔)

บทคัดย่อ

รอง

วิเชียร เพ็ญเมือง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สิงหาคม ๒๕๒๐

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับร่างครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘) พร้อมทั้งรวบรวมปัญหาที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในโครงการทดลองใช้หลักสูตรของกรมวิชาการ ๒๔ คน ของกรมสามัญศึกษา ๑๕ คน และของเขตการศึกษา ๒๓ คน รวม ๖๒ คน เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

๑. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ครูส่วนมากเข้าใจจุดหมายของหลักสูตรดีพอสมควร และมีความคิดเห็นว่า จุดหมายของหลักสูตรชัดเจนและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนพอสมควร เนื้อหาสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรพอสมควร เนื้อหาภาษาไทย คณิตและนาฏศิลป์ และงานเกษตร มีมากและยาก แผนการสอนชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาพอสมควร และมีส่วนช่วยในการเตรียมการสอน ใ้ค้สอนข้างมาก แต่คงต้องดัดแปลงเนื้อหาเป็นส่วนมากในแผนการสอนจริงศึกษา คณิตและนาฏศิลป์ ในส่วนที่เกี่ยวกับอัตราเวลาเรียนนั้น ควรเพิ่มเวลาเรียนเนื้อหาภาษาไทยให้มากขึ้น คณิตศาสตร์เพิ่มอีกเล็กน้อย และมีครูจำนวนมากว่าร้อยละ ๒๕ ให้ลดเวลาเรียนเนื้อหาจริงศึกษา คณิตและนาฏศิลป์ ลงอีกเล็กน้อย

๒. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ครูที่มีวุฒิต่างกันและอยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ แตกต่างกัน เป็นส่วนมาก ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรแตกต่างกันเป็นส่วนน้อย

๓. ปัญหาที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร ครูส่วนมากมีปัญหาในเรื่องอุปกรณ์การสอน ครูยังขาดความรู้ ความถนัดในการสอนเนื้อหาบางเรื่อง ผู้เรียนขาดเรียนบ่อยและไม่พร้อมทางการเรียน ผู้ปกครองยังไม่เข้าใจหลักสูตรและไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการปฏิบัติทางบ้านของผู้เรียน

TEACHERS' PROBLEMS AND OPINIONS OF
THE ELEMENTARY CURRICULUM B.E.2521 TRY-OUT

ABSTRACT

BY

WICHIAN TIAMMUANG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree
Srinakharinwirot University
August, 1977

The purpose of this study was to investigate and compare the teachers' views on the B.E.2521 Elementary Curriculum and to aggregate the occurred problems. The studied population comprised 62 Pratom I Teachers : 24 from the try-out project schools of the Educational Techniques Department, 15 from the elementary schools of the General Education Department and 23 from the schools under the jurisdiction of the Educational Region Offices. Questionnaire constructed by the author was used for collecting data.

The results of this study were :-

1. Most teachers fairly understood the objectives of this curriculum. Besides, they thought that its objectives were relatively clear and suitable enough for the students' age. Its content corresponded with the objectives. The content of Thai Language, Music and Dramatic Arts, and Agricultural Study were too many and certain topics are considered difficult. Teaching plans were moderately clear and corresponded with the content. They are helpful in teaching preparations. However, some content of the teaching plans in Moral Education, Music and Dramatic Arts needed adaptation. For the time given in teaching each subject, the teachers wanted more time for Thai Language and Mathematics respectively. More than 29 % of the teachers proposed reduction in Moral Education, Music and Dramatic Arts teaching time.

2. Teachers of different regions and of varying years of preparation voiced different opinions. Those who have different teaching experiences expressed slightly different views.

3. The expressed problems on the try-out curriculum were about teaching aids, the teachers' lack of knowledge and skills in teaching certain topics, the students' frequent absences and lack of learning readiness. Lack of understanding the new curriculum among parents caused a problem of cooperation in follow up the students' learning activities at home.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์

ประธาน

ศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์

กรรมการ

ศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์

ศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์

กรรมการ

ประกาศคุณประการ

การทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. ศีลา จายนีโยธิน , อาจารย์สวัสดิ์ จงกล และอาจารย์สุทรี พรรณแซง
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และผู้อำนวยการโรงเรียนต่างๆในกลุ่มตัวอย่าง
ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล และขอบคุณเพื่อนๆที่ช่วยให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลง
ด้วยดี

วิเชียร เทียมเมือง

สารบัญ

บทที่	หน้า
(๑) บทนำ	๑
๑ ภูมิหลัง	๑
๒ ความมุ่งหมายของการวิจัย	๔
๓ ความสำคัญของการวิจัย	๔
ขอบเขตของการวิจัย	๕
๕ นิยามศัพท์เฉพาะ	๖
(๒) ๖ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๗
> เอกสารที่เกี่ยวข้อง	๗
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๑๕
๖ สมมุติฐานของการวิจัย	๒๒
(๓) ๗ วิธีดำเนินการ	๒๓
๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๒๓
๒ เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล	๒๔
๓ การเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๔
๔ การจัดกระทำกับข้อมูล	๒๔
สถิติที่ใช้	๒๔
(๔) ๘ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	๒๔
ความึกเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑	๓๖
การเปรียบเทียบความึกเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา	
พ.ศ.๒๕๒๑ จำแนกตามวุฒิครู	๔๖
การเปรียบเทียบความึกเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา	
พ.ศ.๒๕๒๑ จำแนกตามประสบการณ์การสอน	๖๖
การเปรียบเทียบความึกเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา	
พ.ศ.๒๕๒๑ จำแนกตามภาคภูมิศาสตร์	๘๕

๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ต่อ)	๑๐๖
๑๖	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร	๑๐๖
	ผลการทดลองใช้หลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียน	๑๐๖
	ความมากมายของปัญหาในแต่ละเนื้อหา	๑๒๔
	ปัญหาและอุปสรรคทั่วไป	๑๒๕
	สิ่งที่ครูต้องการความช่วยเหลือ	๑๒๗
	บุคคลที่ครูปรึกษาขณะปฏิบัติงาน	๑๒๘
	การให้คำแนะนำของศึกษานิเทศก์	๑๒๘
	ความสนใจของครูเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในปีการศึกษา ๒๕๒๐	๑๓๐
	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการอบรมครู	๑๓๑
	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร	๑๓๓
	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน	๑๓๔
๕	สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	๑๓๕
๑๐	ความมุ่งหมายของการวิจัย	๑๓๗
	สมมุติฐานของการวิจัย	๑๓๗
	วิธีดำเนินการ	๑๓๗
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๓๘
๑๕	สรุปผลของการวิจัย	๑๓๘
๑๖	อภิปรายผล	๑๔๓
	ข้อสังเกตจากการวิจัย	๑๔๖
๑๗	ข้อเสนอแนะผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	๑๔๗
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	๑๖๑
	บรรณานุกรม	๑๖๒
	ภาคผนวก	๑๖๔

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ จำนวนโรงเรียนและครูที่ทดลองใช้หลักสูตร	๒๓
๒ จำนวนครู จำแนกตามเพศและประสบการณ์การสอน	๒๔
๓ จำนวนครู จำแนกตามวุฒิและภาคภูมิศาสตร์	๓๐
๔ จำนวนครูและโรงเรียน จำแนกตามสังกัด	๓๑
๕ จำนวนครู จำแนกตามอายุและผู้รับผิดชอบโครงการทดลองใช้หลักสูตร ...	๓๒
๖ จำนวนโรงเรียน จำแนกตามประเภทโรงเรียน	๓๒
๗ จำนวนโรงเรียน จำแนกตามสถานที่ตั้งของโรงเรียน	๓๓
๘ จำนวนครู จำแนกตามสาเหตุที่ได้เป็นครูในโครงการทดลองใช้หลักสูตร ..	๓๔
๙ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการได้รับการอบรมเพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงาน ..	๓๕
๑๐ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร	๓๖
๑๑ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดหมายของ หลักสูตร	๓๗
๑๒ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาความสามารถของ ผู้เรียน	๓๘
๑๓ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความมั่งคั่งของเนื้อหา	๓๙
๑๔ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา ...	๔๐
๑๕ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้ แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน	๔๑
๑๖ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการคัดเลือกเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับ ผู้เรียน	๔๓
๑๗ จำนวนวันที่ครูเตรียมการสอนล่วงหน้า	๔๔
๑๘ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับ เนื้อหา	๔๕

๑๙	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับจุดหมาย ของหลักสูตร	๔๗
๒๐	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับ ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร	๔๘
๒๑	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับ ความเหมาะสมของเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถของผู้เรียน	๕๐
๒๒	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับ ความมากมายของเนื้อหา	๕๓
๒๓	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับ ความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา	๕๗
๒๔	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับ ความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วย เตรียมการสอน	๕๘
๒๕	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับ การคัดเลือกเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน	๕๙
๒๖	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับการเพิ่ม หรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา	๖๓
๒๗	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร	๖๖
๒๘	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร	๖๘
๒๙	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถของผู้เรียน	๖๙
๓๐	ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความมากมายของเนื้อหา	๗๓

ตาราง	หน้า
๓๑ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา	๓๓
๓๒ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วย เตรียมการสอน	๓๔
๓๓ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับการคัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน	๓๕
๓๔ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา	๔๒
๓๕ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร	๔๕
๓๖ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร	๔๗
๓๗ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหากับความสามารถของนักเรียน	๔๘
๓๘ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหา	๕๓
๓๙ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา	๕๖
๔๐ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วย เตรียมการสอน	๕๘
๔๑ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับการคัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน	๕๙
๔๒ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา	๖๐๒

๔๓	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาภาษาไทย	๑๐๗
๔๔	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาคณิตศาสตร์	๑๐๘
๔๕	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๑๑๒
๔๖	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาจริยศึกษา	๑๑๔
๔๗	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาศิลปศึกษา	๑๑๖
๔๘	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาดนตรีและนาฏศิลป์	๑๑๘
๔๙	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาพลศึกษา	๑๒๐
๕๐	ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ	๑๒๒
๕๑	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความมากน้อยของปัญหาในแต่ละเนื้อหา	๑๒๔
๕๒	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคทั่วไป	๑๒๕
๕๓	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือ	๑๒๗
๕๔	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับบุคคลที่ครูปรึกษาขณะปฏิบัติงาน	๑๒๘
๕๕	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่ศึกษานิเทศก์มาเยี่ยมและให้ คำแนะนำ	๑๒๙
๕๖	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับประโยชน์จากคำแนะนำของศึกษานิเทศก์	๑๓๐
๕๗	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสมัครใจสอนในปีการศึกษา ๒๕๖๐	๑๓๐
๕๘	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการอบรมครู	๑๓๑
๕๙	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร ..	๑๓๔
๖๐	ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแผนการสอน ...	๑๓๕

๑) ภูมิหลัง

ภาระเร่งด่วนของประเทศไทยในปัจจุบัน คือ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อความอยู่รอดและความกินดีอยู่ดีของประชาชน การศึกษานับเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่งของการพัฒนาดังกล่าว ทั้งนี้เพราะว่า ความเจริญหรือความเสื่อมของประเทศนั้นขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาของประชาชน ประเทศที่ประชาชนมีระดับการศึกษาสูง สามารถมีฐานะเศรษฐกิจดี แม้จะไม่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ประชาชนก็ช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าได้ เช่น ประเทศเคนมาร์ก สวิสเซอร์แลนด์ เป็นต้น รัฐบาลไทยได้เห็นความสำคัญของการศึกษา จึงได้จัดสรรเงินงบประมาณด้านการศึกษาไว้ในแผนพัฒนาการศึกษามัธยมศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๙ เป็นจำนวน ๓๒,๘๒๒ ล้านบาท (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๕ : ๑๐๗) แต่คุณภาพของการศึกษายังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร โดยเฉพาะการศึกษาระดับประถมศึกษาซึ่งรัฐบาลได้จัดสรรเงินงบประมาณเพื่อให้ในการประถมศึกษาถึง ๑๖,๗๖๔.๖ ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๓.๗ ของงบประมาณทางการศึกษาทั้งหมด นักเรียนกลับมีอัตราการเรียนซ้ำชั้นสูง คิดเฉลี่ยทุกชั้นแล้วประมาณร้อยละ ๑๖.๒๗ ต่อปี เกิดความสูญเสียที่ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเป็นอันมาก สาเหตุประการหนึ่ง คือ หลักสูตรไม่เหมาะสมกับสภาพของเด็กและท้องถิ่น ทำให้ผู้จบประถมศึกษาไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่การดำรงชีพตามสภาพแวดล้อมได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๕ : ๓๐) ความขี้สอคล้องกับการวิจัยหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ ที่สถาบันระหว่างชาติสำหรับการกันคว้าเรื่องเด็กวิจัยไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ - ๒๕๐๗ พบว่า ความมุ่งหมายของหลักสูตรเขียนไว้ไม่ชัดเจน ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายเฉพาะวิชา เนื้อหาไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายและไม่เหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น มีความซ้ำซ้อนกัน ครูมิได้สอนให้ครบถ้วนตามหลักสูตรกำหนด (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการกันคว้าเรื่องเด็ก, ๒๕๐๕ : ๔๑ - ๔๓) เมื่อครูไม่เข้าใจในหลักสูตร และไม่สามารถนำหลักสูตรไปใช้ให้ตรงตามความมุ่งหมาย จึงเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสับสนต่อการเรียนของนักเรียนต่ำ โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ดังรายงาน

การวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบกับหลักสูตรที่กองการ
 ประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา วิจัยไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ในวิชาภาษาไทย เลขคณิตและวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ ๕๐ ของคะแนน
 เต็ม) โดยเฉพาะโรงเรียนในสังกัดกองการบริหารส่วนจังหวัดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมาก
 (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๑ : ๒๔ - ๓๕) และในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ใน
 การเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบกับหลักสูตร (ตอนสอง) พบว่า ผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาสังคมศึกษา พลานามัยและศิลปศึกษายังอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะ
 เฉพาะนักเรียนในชนบทมีความรู้ค่อนข้างต่ำมาก เพราะครูไม่ได้อสอน (กระทรวงศึกษาธิการ,
 ๒๕๑๓ : ๑๘) ซึ่งส่งผลให้ประสิทธิภาพของการศึกษาในระดับด้อยลงไปทั่วๆ ไป ถึงว่างาน
 การวิจัยสภาพการรู้หนังสือของประชาชนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ที่กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา
 วิจัยไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ พบว่า นักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ไปแล้วมีความรู้และ
 เขียนพอจะนำไปใช้ได้เพียงร้อยละ ๒๓ เท่านั้น ที่เหลืออีกร้อยละ ๓๓ มีคามรู้และเขียน
 ต่ำมากจนไม่อาจยอมรับได้ว่าเป็นผู้รู้หนังสือ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๒ : ๔๐) จาก
 ขอบกพร่องของหลักสูตรนี้ และประกอบกับความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับความก้าวหน้าทาง
 วิชาการและแนวความคิดใหม่ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัญหาทางการศึกษาเป็น
 อย่างมาก หลักสูตรซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอนจึงต้องมีการพัฒนาให้สอดคล้อง
 กับสภาพความเปลี่ยนแปลง ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการ
 ดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตรระดับประถมศึกษาขึ้น คณะปฏิบัติงานได้ดำเนินงานยกร่างหลักสูตร
 ประโยกประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ เสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๘ :
 ๕ - ๖)

เนื่องจากหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ แตกต่างจากหลักสูตรประโยค
 ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ มากในการจัดเนื้อหาและกระบวนการเรียนการสอน นอกจาก
 นั้นยังมีสภาพเป็นเพียงหลักสูตรฉบับร่าง จึงยังมีขอบกพร่องบาง ในเมื่อครูเป็นผู้นำหลักสูตร
 ไปใช้โดยตรง ย่อมจะพบข้อดี ขอบกพร่องหรือปัญหาต่างๆ ของหลักสูตรด้วยตนเอง การ
 สอบถามความคิดเห็นและปัญหาต่างๆ จากครูผู้ทดลองใช้หลักสูตร เป็นทางหนึ่งที่จะทำให้ทราบ
 ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสาระสำคัญและจุดอ่อน อันจะเป็นแนวทางในการเสนอแนะ เพื่อพิจารณา

ปรับปรุงหลักสูตรด้วย ความกึกในแนวนี้ มีรากฐานมาจากการศึกษาเอกสารของคณะกรรมการ
 ผู้แทนการศึกษาและปรับปรุงหลักสูตรของสมาคมการศึกษาแห่งสหรัฐอเมริกา (Association
 for Supervision and Curriculum Improvement, ๑๙๕๗ : ๕๗) ซึ่งได้เสนอแนะ
 เกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรไว้ในแนวเดียวกันนี้ และถือว่าเป็นการประเมินผลหลักสูตร
 ไปด้วยกัน นอกจากนั้น รายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อประเมินผล
 หลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยภาคพื้นเอเชีย ยังได้มีมติเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตรว่า
 ไปด้วยกัน ๓ วิธีที่จะก่อให้เกิดความคุ้นกันไป คือ

๑. พิจารณาโครงสร้างของหลักสูตรและความสัมพันธ์ต่างๆที่ประกอบกันขึ้นเป็น
 โครงสร้างนั้น
๒. ศึกษาประสิทธิภาพของกระบวนการต่างๆที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร เช่น
 วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เป็นต้น
๓. ศึกษาผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตร คือ การตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนของนักเรียน (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการก่นกว่าเรื่องเด็ก,

๒๔๑๒ : ๑๑)

ผู้วิจัยสนใจและเห็นว่าวิธีการที่ ๒ เป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะในการประเมินผลหลักสูตร ซึ่ง
 โครงการวิจัยหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับ
 การก่นกว่าเรื่องเด็ก (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการก่นกว่าเรื่องเด็ก, ๒๕๐๕) ก็ใช้
 วิธีการเดียวกันนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ วิจัยศึกษาเฉพาะความบกพร่องและปัญหาของครูที่พบในขณะทดลอง
 ใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ เท่านั้น เพื่อมาประมวลประกอบเป็นข้อเสนอแนะ
 แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรให้แก้ไขปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

๘) ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ในเรื่องต่อไปนี้

- ๑.๑ จุดหมายของหลักสูตร ด้านความชัดเจน ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และความสอดคล้องกับจุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆ
- ๑.๒ เนื้อหา ด้านความสอดคล้องกับจุดหมาย / ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และความมากมาย
- ๑.๓ แผนการสอน ด้านความชัดเจน ความสอดคล้องกับเนื้อหาและประสิทธิภาพ ด้านช่วยในการเตรียมการสอน
- ๑.๔ การเตรียมการสอน เวลาที่ใช้
- ๑.๕ อัตราเวลาเรียน ความเหมาะสมกับเนื้อหา

๒. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ โดยแยกตาม

- ๒.๑ วุฒิ
- ๒.๒ ประสบการณ์การสอน
- ๒.๓ ภาควิชาการ

๓. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับเนื้อหา แผนการสอน อัตราเวลาเรียน สื่อการเรียนในแต่ละกลุ่มเนื้อหาที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร

๙) ความสำคัญของการวิจัย

๑. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของครูผู้ใช้หลักสูตรว่า หลักสูตรฉบับร่างที่ทดลองใช้อยู่นี้ มีความเหมาะสมหรือมีข้อบกพร่องในเรื่องใด รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่เกิดขึ้น ผลการวิจัยนี้จะนำมาประกอบเป็นข้อเสนอแนะให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรได้ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

๒. เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมครู โดยเฉพาะการจัดอบรมครูให้มีความรู้เข้าใจหลักสูตร และสามารถใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้ กระทำกับครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน ๑๐๐ คน ปีการศึกษา ๒๕๑๔ จาก ๒๒ โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนในโครงการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ ของกรมวิชาการ จำนวน ๒๕ โรงเรียน กรมสามัญศึกษา จำนวน ๔ โรงเรียน และเขตการศึกษา ๗ เขต (คือเขต ๒, ๕, ๖, ๗, ๘, ๑๑ และ ๑๒) จำนวน ๒๔ โรงเรียน

๒. ตัวแปรที่จะศึกษา มี

ก. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น

๑. วุฒิของครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง แบ่งออกเป็น ๔ ระดับ คือ
 - ๑.๑ ต่ำกว่าวุฒิ ป.กศ. ได้แก่ วุฒิ พ., ป., ว. รวมทั้งผู้ที่ไม่มีวุฒิกำกับ
 - ๑.๒ วุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า ได้แก่ วุฒิ ป.ป., พ.ป., พ.กศ.
 - ๑.๓ วุฒิ ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า ได้แก่ วุฒิ ป.ม., พ.ม., อ.กศ.
 - ๑.๔ วุฒิปริญญาตรี ได้แก่ วุฒิ กศ.บ., ก.บ., ศบ.บ., ศก.บ. และ วท.บ. (ศึกษาศาสตร์)

๒. ประสบการณ์การสอน หมายถึง จำนวนปีที่เคยสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ระดับ คือ

- ๒.๑ ๐ ปี หมายถึง ไม่เคยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมาก่อน หรือเคยสอน แต่สอนได้ไม่ครบปี
 - ๒.๒ ๑ - ๕ ปี หมายถึง เคยสอนตั้งแต่ ๑ - ๕ ปี
 - ๒.๓ ๖ - ๑๐ ปี หมายถึง เคยสอนตั้งแต่ ๕ ปี ๑ เดือน ถึง ๑๐ ปี
 - ๒.๔ ๑๑ ปีขึ้นไป หมายถึง เคยสอนตั้งแต่ ๑๐ ปี ๑ เดือนขึ้นไป
๓. กลุ่มครูแยกตามภาคภูมิศาสตร์ คือ

- ๓.๑ ภาคกลาง ประกอบไปด้วยจังหวัด นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี ลพบุรี ชัยนาท สมุทรสาคร ฉะเชิงเทราและกรุงเทพมหานคร
- ๓.๒ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบไปด้วยจังหวัด อุตรธานี ชัยภูมิ สุรินทร์ นครราชสีมาและอุบลราชธานี

๓.๓ ภาคเหนือ ประกอบด้วยจังหวัด เชียงใหม่ และพินธุโลก

๓.๔ ภาคใต้ ประกอบด้วยจังหวัด ยะลา สตูล ปัตตานี นราธิวาสและสงขลา

ข. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของครู

๕) นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ความคิดเห็น หมายถึง ความคิดและความรู้สึกเฉพาะของครูที่มีต่อจุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน การเตรียมการสอนและอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๐

๒. หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๐ หมายถึง หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๐ (ฉบับครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ.๒๕๑๘)

๓. หลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง หมายถึง รายการเนื้อหาวิชาต่างๆที่ระบุไว้ใน หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๐

๔. แผนการสอน หมายถึง โครงการสอนและบันทึกการสอนสำหรับครูใช้ทำการสอน ในโครงการทดลองใช้หลักสูตรของกรมวิชาการ กรมสามัญศึกษา และเขตการศึกษา

๕. อัตราเวลาเรียน หมายถึง เวลาเรียนที่หลักสูตรกำหนดให้เรียน ๒๐๐ วัน หรือ ๑,๐๐๐ ชั่วโมง ในหนึ่งปีการศึกษา โดยแยกเป็น

ก. กลุ่มทักษะ ๔๐๐ ชั่วโมง แบ่งเป็นภาษาไทย ๒๕๐ ชั่วโมง คณิตศาสตร์ ๑๕๐ ชั่วโมง

ข. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๒๕๐ ชั่วโมง

ค. กลุ่มสร้างเสริมจิตบ่มนิสัย ๒๕๐ ชั่วโมง

ง. กลุ่มการทำงานและฟื้นฟูอาชีพ ๑๐๐ ชั่วโมง

๖. สื่อการเรียน หมายถึง หนังสือเรียน แบบฝึกหัด วัสดุอุปกรณ์การเรียนต่างๆ ที่เป็นสื่อให้เกิดการเรียนรู้

๗. ปัญหาและอุปสรรคในการสอน หมายถึง ปัจจัยที่ทำให้ขบวนการใช้หลักสูตรของครูไม่สัมฤทธิ์ผลไปตามจุดหมายของโครงการ

๖) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

การจัดการศึกษาในประเทศใดก็ตามจะไม่สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ได้ ถ้าไม่มีหลักสูตรเป็นโครงสร้างและเป็นแนวทางให้การศึกษา หลักสูตรจึงมีความสำคัญมากในการจัดการศึกษา ดังที่ ชาร์จ บัควี (ชาร์จ บัควี ๒๕๐๔ : คำนำ) ให้ความสำคัญของหลักสูตรว่า เป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา เพราะเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า การศึกษาที่จัดให้แก่เด็กนั้นเน้นหนักไปทางใด หลักสูตรต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการณ์ของการของชุมชนและชาติด้วย ดังเช่นการสร้างหลักสูตรของประเทศอินเดียถือว่า หลักสูตรต้องมีความสัมพันธ์กับชีวิตจริง ความต้องการและความมุ่งหวังของประชาชน (India, ๑๙๙๖ : ๒๑) ซึ่งสอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาของสาธารณรัฐอาฟกานิสถานที่กำหนดโปรแกรมของหลักสูตรไว้ว่า ต้องพยายามให้การเรียนสัมพันธ์กับสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการปกครองของประเทศ (Educational Reforms in the Republic of Afghanistan, ๑๙๙๕ : ๑๔) หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นเป้าหมายของการศึกษาในแต่ละประเทศว่า ต้องการพัฒนาประชากรของประเทศไปทางใดนั่นเอง โดยส่วนรวมแล้ว หลักสูตรยังพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถและแนวคิดที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อกองตนเองและสังคมได้

การพัฒนาหลักสูตร

ปัจจุบันหลายประเทศกำลังปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้เหมาะสม เพื่อพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจภายในบ้านเมืองของตน การปรับปรุงย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพของแต่ละประเทศ แต่ที่คล้ายกันคือ ความพยายามที่จะให้การศึกษาดังเสริมประโยชน์โดยตรงต่อชีวิตประจำวันของพลเมืองและปรับปรุงวิธีการจัดการศึกษาให้ทันสมัยยิ่งขึ้น เพื่อปรับการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพที่เปลี่ยนไปในด้านวัฒนธรรม สังคม การปกครองและเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ การพัฒนาหลักสูตร เป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวางมาก การที่จะพัฒนาหลักสูตรให้มีคุณภาพดีนั้น ผู้พัฒนาหลักสูตรจะต้องศึกษาข้อมูลหลายๆด้าน โดยเฉพาะข้อมูลที่

เกี่ยวกับตัวผู้เรียน สภาพและปัญหาต่างๆของสังคม ข้อมูลที่ได้จะเป็นรากฐานในการกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษา และความมุ่งหมายของการศึกษาจะเป็นรากฐานในการเลือกเนื้อหาวิชา ประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่จะนำเข้มาบรรจุในหลักสูตร เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมาย การพัฒนาหลักสูตรนี้ ทาบา (Taba, ๑๙๖๒ : ๑๖) แบ่งออกเป็น ๗ ขั้นตอน คือ

๑. การสำรวจความต้องการและความเป็นต่างๆของสังคม
๒. กำหนดความมุ่งหมายของการศึกษา
๓. การคัดเลือกเนื้อหาวิชา
๔. การจัดลำดับเนื้อหาวิชา
๕. การคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้
๖. การจัดลำดับประสบการณ์การเรียนรู้
๗. การประเมินผล

สวนสุนันทา กุณานุกร (สุนิทร กุณานุกร, ๒๕๑๘ : ๕ - ๘) แบ่งขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ออกเป็น ๕ ขั้นตอน คือ

๑. การกำหนดความมุ่งหมายของหลักสูตร
๒. การเลือก การจัดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์
๓. การนำหลักสูตรไปใช้
๔. การประเมินผลหลักสูตร
๕. การปรับปรุงหลักสูตร

ซึ่งมีลักษณะ เป็นวัฏจักรวนเวียนต่อเนื่องกัน การพัฒนาหลักสูตรจึงเป็นความพยายามปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร เพื่อให้บังเกิดผลดียิ่งขึ้นนั่นเอง

การพัฒนาหลักสูตรของต่างประเทศ

สหรัฐอเมริกา

การพัฒนาหลักสูตรของสหรัฐอเมริกา เริ่มต้นหลังจากที่รัสเซียโคจรรอบโลกเทียมสปุตนิก (Sputnik) ขึ้นสู่อวกาศ ชาวอเมริกันเริ่มตระหนักถึงขอบเขตของการศึกษา โดยเฉพาะวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ที่สอนอยู่ในโรงเรียน อันเป็นสาเหตุให้สหรัฐอเมริกาลำหลังในอวกาศ ประกอบกับชาวอเมริกันมีความสนใจวิธีการใหม่ๆ ในการผลิตอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ จึงช่วยให้มีการปรับปรุงหลักสูตรได้เร็วขึ้น

เบื้องต้นก่อนที่จะนำไปสู่การสร้างหลักสูตรใหม่นั้น มีการทดลองใช้อุปกรณ์ต่างๆ และนำผลที่ได้มาปรับปรุงหลักสูตร สำหรับโครงการพัฒนาหลักสูตร (Developmental Curriculum Project) มีนักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องร่วมดำเนินการ โดยเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (senior high school) ก่อน และจะขยายไปยังวิชาอื่นในลำดับต่อไป จากนั้นจะไต่ลงมาถึงหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น (junior high school)

ผลของการพัฒนาหลักสูตร ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนแปลงในเรื่องการสอนและเนื้อหาวิชา ควบคู่ไปกับการพัฒนาครูให้เข้าใจหลักสูตรใหม่ ตลอดปี ค.ศ. ๑๙๖๐ สถาบันและศูนย์ปฏิบัติการต่างๆ ได้จัดโปรแกรมการอบรมครูขึ้น เพื่อเตรียมครูให้มีความสามารถในการใช้วัสดุอุปกรณ์ใหม่ๆ

หลักสูตรใหม่จะเน้นในเรื่องการให้ประสบการณ์การสืบสวนสอบสวนในการเรียน รวมทั้งเน้นการปฏิบัติมากขึ้น และยังเน้นในเรื่องจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมด้วย ส่วนวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตรมี แบบเรียน คู่มือปฏิบัติการ สมุดแบบฝึกหัด และชุดการสอน (educational package) กอเบ (Grobman, ๑๙๗๑ : ๔๓๖ - ๔๓๘)

ศรีลังกา

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ ศรีลังกาได้ปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ คือ การแก้ไขหลักสูตรและให้การอบรมครู และได้แต่งตั้งคณะกรรมการหลักสูตรประถมศึกษา (Primary Curriculum Committee) ขึ้นจัดทำหลักสูตร เลือกเนื้อหา วิธีสอนและทำหน้าที่บริการช่วยเหลือเกี่ยวกับหลักสูตรแก่ท้องถิ่น ส่วนการอบรมครู ศรีลังกาให้ความสำคัญมากเพราะครูเป็นสื่อในการ

เปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของผู้เรียน จึงก่อสร้างนิสัยการแสวงหาความรู้จากแหล่ง
 วิทยาการต่างๆ ให้แก่ครู และถือว่า จะทําก่อนการผลิิตวัสดุอุปกรณ์ เพื่อให้ครูได้เข้าใจ
 สภาพ บทบาทและหน้าที่ของตน ทั้งนี้ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๐ - ๑๙๗๒ จึงจัดการอบรมให้
 แก่ครูในโครงการทดลองจำนวน ๕๐๐ คน และถูกคัดเลือกไว้ ๑๕ คน (ซึ่งเป็นตัวแทนจาก
 ๑๕ เขตการศึกษา) มาจัดทำคู่มือครู (guideline) ในวิชาต่างๆ สำหรับนำไปทดลองไว้ใน
 ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๒ - ๑๙๗๓ แล้วนำผลมาแก้ไขปรับปรุงเพื่อนำไปไว้ในโรงเรียนทั่วไปใน
 ปี ค.ศ. ๑๙๗๔ หลังจากปฏิบัติงานปีแรกผ่านไป ปรากฏผลว่า

ประมาณร้อยละ ๒๐ ครูยังไม่เข้าใจวิธีการปรับปรุงการสอน

ประมาณร้อยละ ๓๐ ครูพยายามปรับปรุงวิธีการสอนอย่างแท้จริง

ประมาณร้อยละ ๔๐ ครูมีท่าทีแสดงให้เห็นว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนบ้างแล้ว

ประมาณร้อยละ ๑๐ ที่เหลือก็ ครูยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นพวกครูเก่าไม่ค่อย

พอใจในการเปลี่ยนแปลง (Pearis, ๑๙๗๒ : ๕ - ๒๖)

อินโดนีเซีย

การปรับปรุงหลักสูตรของอินโดนีเซีย เนื่องมาจากหลักสูตรที่ไร้ประสิทธิภาพของ
 โรงเรียน คือ ความมุ่งหมาย (objective) ของการศึกษาทุกระดับไม่ชัดเจนและขาดข้อเท็จ
 รวंगในการวางแผนการศึกษา ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ สำนักงานประเมินผลการศึกษาแห่งชาติ
 (National Assessment of Education in Indonesia) จัดสำรวจความต้องการ
 (requirement) ทางการศึกษาที่สอดคล้องกับสังคมชาอินโดนีเซียและกลายเป็นความ
 มุ่งหมายทั่วไปของโปรแกรมการพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development Programes)
 ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๐ - ๑๙๗๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษาของอินโดนีเซีย จำนวน ๔ แห่ง
 เริ่มโครงการปรับปรุงการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมในเขตที่วิทยาลัยรับผิดชอบ
 และเริ่มทดลองหลักสูตรและระบบการเรียนการสอนใหม่ในโรงเรียนใกล้เคียง ในปี ค.ศ.
 ๑๙๗๓ สำนักงานวิจัยการศึกษาและวัฒนธรรมและพัฒนาการของอินโดนีเซีย (Office of
 Educational and Cultural Research and Development) เป็นผู้ดำเนินการ
 ปรับปรุงโรงเรียน โดยกำหนดแนวทางที่จะปฏิบัติดังนี้

๑. ให้มีโปรแกรมการปรับปรุงโรงเรียนเพื่อบังโปรแกรมเดียว หลังจากการประเมินผลการปรับปรุงโรงเรียนทั้ง ๔ แห่งแล้ว
๒. จัดระบบการเรียนใหม่ โดยให้นักเรียนมาเข้าเรียนและออกจากโรงเรียนเป็นรอบๆ
๓. ใ้วิธีสอนแบบให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง
๔. จัดระบบการศึกษาค้นคว้าแก่นักเรียนทุกคน
๕. โครงสร้างของหลักสูตรจะต้องเป็นวิชาที่กว้างขวาง ๔ วิชา คือ ภาษา สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปปฏิบัติ ศิลปะที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม พลศึกษา และศาสนาศึกษา
๖. โปรแกรมการสอนทุกอย่างจะต้องผ่านการทดลองสองครั้งและแก้ไขให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

และร่างเค้าโครงหลักสูตรเบื้องต้น (Basic Course Outline) ของวิชาภาษา สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ทุกระดับชั้นเสร็จสิ้นในปี ค.ศ. ๑๙๙๔ นอกจากนั้นโปรแกรมการอบรมครูและชำนาญวิธีการบริหารโรงเรียนได้รับการพัฒนาปรับปรุงด้วย

การทดลองใช้หลักสูตร เริ่มทดลองเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๕ ในโรงเรียน ๔ แห่ง ในชั้นประถม ๑, ประถม ๔, มัธยมศึกษาตอนต้น ๑ และมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑ (คือ ปี ๑, ๔, ๖ และ ๙) มีวิชาที่บังคับกับ คือ ภาษา สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ในปี ค.ศ. ๑๙๙๖ ทดลองในระดับชั้นประถม ๒, ประถม ๕, มัธยมศึกษาตอนต้น ๒ และมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒ (คือปี ๒, ๕, ๘ และ ๑๐) การทดลองในปีที่สอง เริ่มใช้หน่วยการสอน (module) และแก้ไขปรับปรุงร่างหลักสูตรของชั้นที่ทดลองปีแรกด้วย

ระบบการศึกษาใหม่ของอียิปต์จะเปลี่ยนบทบาทครูให้เป็นไปตามบทบาทที่มุ่งหวัง (role expected) เวลาที่ครูในโรงเรียนทดลองได้รับการฝึกฝนอบรมเตรียมตัวเป็นอย่างดีจากอาจารย์มหาวิทยาลัยครูอย่างสม่ำเสมอ และสร้างหนายการสอนออกมาเป็นระยะๆ แล้วนำไปใช้โดย

ขั้นแรก แนะนำครูโรงเรียนทดลองให้เข้าใจในระบบเสียก่อน

ขั้นที่สอง สร้างบทเรียนสั้นๆ (mini-course) ให้ครูได้ทดลองกับชั้นเล็กๆ และมีการจัดทำหลักสูตรอบรมครูก่อนประจำการด้วย เพื่อให้การปรับปรุงหลักสูตรประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย (Crellin, ๑๙๙๒ : ๑ - ๒)

การพัฒนาหลักสูตรในประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้พัฒนาหลักสูตรประถมศึกษามาเป็นลำดับทั้งรายวิชาและระบบของหลักสูตร คือ

ก. การพัฒนาหลักสูตรเป็นรายวิชา กระทรวงศึกษาธิการได้จัดตั้งสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ทางสถาบันได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรโดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ในระดับประถมศึกษาขึ้น เริ่มด้วยการกำหนดความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม โครงร่างของหลักสูตรแนวใหม่ วิธีสอนและวิธีวัดผล การบรรจุเนื้อหาลงในหลักสูตร เพื่อเขียนเป็นแบบเรียน และนำบทเรียนแต่ละบทไปทดลองสอนย่อย (mini-trials) กับนักเรียน แล้วนำข้อคิดที่รวบรวมได้มาเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงบทเรียน และเขียนคู่มือครู เมื่อแบบเรียนจะพิมพ์ก็มีการแต่ละชั้นเสร็จพร้อมที่จะนำออกใช้แล้ว ทางสถาบันจึงได้มีการอบรมครูในโครงการทดลองสอน เป็นการเตรียมครูให้เข้าใจหลักสูตร วิธีสอนและวิธีวัดผลแนวใหม่ เพื่อสามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยเริ่มทดลองสอนในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และจะประกาศใช้หลักสูตรในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, ๒๕๑๗ : ๓ - ๕) ซึ่งปัจจุบันทางการบริหารได้นำเอาหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์นี้มาบรรจุไว้ในหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ด้วย

ข. การพัฒนาหลักสูตรทั้งระบบ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ กระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตร (กปส.) ทำการปรับปรุงหลักสูตร ต่อมาคณะกรรมการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตรได้แต่งตั้งคณะกรรมการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษา เพื่อพิจารณาข้อดีและข้อที่ควรปรับปรุงหลักสูตร คณะกรรมการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษาได้ประมวลข้อมูลจากรายงานการวิจัย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากแหล่งต่างๆ และเสนอรายงานการวิเคราะห์หลักสูตรในปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๔

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ คณะกรรมการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตรได้แต่งตั้งคณะกรรมการ

ปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา คณะอนุกรรมการนี้ไ้รวบรวมความคิดเห็นจากรายงานการ
วิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษา และจากแหล่งต่างๆ นำมาศึกษาและกำหนดจุดหมาย หลักการ
โครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษาขึ้นเป็นแนวทางในการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตร ต่อมา
จึงได้แต่งตั้งคณะปฏิบัติงานยกร่างเนื้อหาหลักสูตรประถมศึกษา อันประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้าน
พัฒนาหลักสูตร การวัดผล จิตวิทยา เทคโนโลยีทางการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะวิชา ศึกษา
นิเทศก์ ครู ทั้งที่เป็นเอกชน ผู้แทนหน่วยราชการ องค์การต่างๆ โดยมีเจ้าหน้าที่กองการ
พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ เป็นผู้ประสานงานและเลขานุการ เพื่อยกร่างหลักสูตรกลุ่มทักษะ
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ
คณะปฏิบัติงานได้ดำเนินการยกร่างหลักสูตรตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๗ มีการประชุม
พิจารณาปรับปรุงแก้ไขร่างหลักสูตร โดยเชิญศึกษานิเทศก์เขต ศึกษาพิเศษทั้งส่วนกลาง
และส่วนภูมิภาค ผู้แทนมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู ผู้เชี่ยวชาญในแขนงวิชาการต่างๆทั้งวิชา
การศึกษาและวิชาสามัญ ผู้แทนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประถมศึกษา ครูใหญ่ ครู เข้าร่วม
พิจารณาด้วย คณะอนุกรรมการปรับปรุงหลักสูตรได้ร่างหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.
๒๕๐๑ เสร็จในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก หน้า ๔๖) กระทรวง
ศึกษาธิการจึงได้แต่งตั้งคณะบรรณาธิการจัดทำฉบับหลักสูตรประถมศึกษา และเสร็จเมื่อ
๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๑ : ๕ - ๖) และเพื่อให้ครูสามารถ
ใช้หลักสูตรใหม่ได้สะดวกขึ้น กองการพัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ ได้จัดประชุมปฏิบัติงาน
ยกร่างแผนการสอน สื่อการเรียนสำหรับชั้นประถมปีที่หนึ่ง โดยมีครูจากส่วนกลางและส่วน
ภูมิภาค ศึกษาพิเศษประจำมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู ผู้แทนมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่างๆ
รวมดำเนินการ ขณะเดียวกัน สำนักงานเขตการศึกษาต่างๆทั้ง ๑๒ เขตได้จัดทำหลักสูตร
ท้องถิ่น แผนการสอนและสื่อการเรียนในส่วนของท้องถิ่นด้วย แผนการสอนและสื่อการเรียน
นี้จะนำไปใช้อบรมครูและทดลองสอนในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง (กองการประถมศึกษา, ๒๕๐๑ :
๒ - ๓) ซึ่งกรมวิชาการได้คัดเลือกโรงเรียนทดลองที่มีขนาด คุณภาพ และสถานที่ตั้งต่างๆกัน
จำนวน ๒๕ โรงเรียน และกรมสามัญศึกษาขอรวมโครงการทดลองใช้ หลักสูตรอีก จำนวน
๕ โรงเรียน นอกจากนี้ สำนักงานศึกษาธิการเขตขอทดลองร่างหลักสูตรทั้งที่เป็นแกนกลาง
และส่วนที่แต่ละท้องถิ่นปรับปรุงให้เหมาะกับท้องถิ่น จำนวน ๒๔ โรงเรียน โรงเรียนทดลอง

ทั้งหลายให้เริ่มดำเนินการทดลองในร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๑๙ และในปีการศึกษา ๒๕๒๐ จะทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่งที่ได้แก้ไขปรับปรุงแล้วเป็นครั้งที่ ๒ ในเวลาเดียวกันก็จะเริ่มทดลองชั้นประถมปีที่สองเป็นครั้งแรก และดำเนินการทดลองต่อไปตามกำหนดการดังนี้

ปีการศึกษา ๒๕๑๙	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง	ครั้งที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๐	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง	ครั้งที่ ๒
	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่สอง	ครั้งที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๑	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่สอง	ครั้งที่ ๒
	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่สาม	ครั้งที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๒	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่สาม	ครั้งที่ ๒
	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่สี่	ครั้งที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๓	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่สี่	ครั้งที่ ๒
	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่ห้า	ครั้งที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๔	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่ห้า	ครั้งที่ ๒
	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่หก	ครั้งที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๕	ทดลองร่างหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนชั้นประถมปีที่หก	ครั้งที่ ๒

ส่วนการประกาศใช้หลักสูตรใหม่นั้น จะเริ่มในชั้นประถมปีที่หนึ่งในปีการศึกษา ๒๕๒๑ แล้วประกาศไว้ในชั้นถัดไปในปีการศึกษาต่อไป ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ ๖ ปี

จากตัวอย่างการพัฒนาหลักสูตรของต่างประเทศและการพัฒนาหลักสูตรของไทย จะเห็นได้ชัดประการหนึ่ง คือ การให้ความสำคัญแก่ครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาตัวครูไปพร้อมกับการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของลัดดา สุวรรณกุล (ลัดดา สุวรรณกุล, ๒๕๑๙ : ๑๖๖) และอริยาภาสา (Arjyadasa, ๑๙๗๖ : ๓) ที่ว่า การพัฒนาหลักสูตรเพียงอย่างเดียวจะประสบความล้มเหลว ถ้าหากไม่มีการพัฒนาบุคลากรจะนำหลักสูตรไปใช้เลย เพราะความสำเร็จของการพัฒนาหลักสูตรขึ้นอยู่กับครูเป็นสำคัญ นอกจากมีการอบรมครูแล้ว ควรให้ครูได้ปฏิบัติจริงโดยการทดลองใช้หลักสูตรสักระยะหนึ่งก่อน นอกจากนั้นจึงมีการ

ประเมินผลกว่า หลักสูตรที่ไว้ไปนั้นได้ผลก็เพียงใด การไว้ต่อไป หรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
อย่างไร (พิศนา แชนมณี, ๒๕๑๙ : ๑๕) การทดลองไว้หลักสูตรจะทำให้ครูมีส่วนร่วมใน
การปรับปรุงหลักสูตรด้วย คือ เป็นการเปิดโอกาสให้ครูมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น ช่วย
ให้ครูเข้าใจปัญหาและเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับวิธีการปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับความ
เห็นของกูดแลด (Goodlad, ๑๙๖๐ : ๑๕๕) ว่า การให้ครูมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะ
เป็นประโยชน์ในการได้นำนักความสำคัญและคุณค่าของวิชาทางที่กำหนดไว้ในหลักสูตร นอก
จากนี้ วิชัย ตันศิริ (วิชัย ตันศิริ, ๒๕๑๙ : ๒๔) ยังให้ข้อคิดเพิ่มเติมว่า ครูยังสามารถ
เสนอแนะให้เพิ่มหรือตัดเนื้อหาวิชาออกได้ ถ้าเนื้อหาวิชานั้นไม่เหมาะสมหรือสอดคล้องกับ
ความต้องการของท้องถิ่น เพราะครูเป็นผู้ใกล้ชิดกับชุมชน บอกรู้ความต้องการของชุมชนเป็น
อย่างดี ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมากในการพัฒนาหลักสูตรในระดับท้องถิ่น

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยของต่างประเทศ

โจฮันเซน (Johansen, ๑๙๖๗ : ๘๒) วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพล
ของการรับรู้ของครูกับการตัดสินใจและส่งเสริมหลักสูตรในท้องถิ่น โดยให้ครู ๑๙๕ คนที่สุ่ม
จากโรงเรียนทั้งสี่ระดับของรัฐอิลลินอยส์ (four Illinois school system) ตอบ
แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหลักสูตร เป็นผู้ส่งเสริม
และนำหลักสูตรไปปฏิบัติได้ดีกว่าครูที่ไม่มีส่วนร่วม และโจฮันเซนยังชี้ให้เห็นความสำคัญของครู
ว่าเป็นผู้มีอิทธิพลต่อการวางแผนพัฒนาหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แลงเจนบัค
(Langenbach, ๑๙๗๒ : ๓๕ - ๓๘) เกี่ยวกับการพัฒนาเครื่องมือทดสอบเจตคติของครูต่อ
การไว้และการวางแผนหลักสูตร โดยให้ครู ๔๐๓ คน กับผู้บริหารทุกระดับอีก ๒๗๕ คนตอบ
แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตร ได้คะแนนสูงกว่าพวก
ที่ไม่มีส่วนร่วม ระดับการศึกษาและประสบการณ์การสอนของครูก็มีอิทธิพลต่อคะแนนของการ
ทดสอบด้วย แลงเจนบัค ยังพบอีกว่า ครูที่มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตร
จะปีเจตคติทางบวกต่อการไว้และวางแผนหลักสูตรมากกว่าครูที่ไม่มีส่วนร่วมหรือที่มีประสบการณ์

ส่วน ชิม (Shim, ๑๙๖๔ : ๕๖๕ - ๕๖๖) ได้ศึกษาค้นหา ๔ อย่างของครู คือ เกรดเฉลี่ยผลการเรียน (College Grade Point Average) ปฏิญาณบัตร วุฒิ และ ประสบการณ์การสอนของครู ว่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนภายใน ๕ ปี หรือไม่ โดยศึกษาจากระเบียบสะสมของนักเรียนชั้น (grade) ที่ ๖ จำนวน ๖๒๔ คน และ ศึกษาประวัติของครูที่เคยสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ชั้นที่ ๑ - ๕ แล้วทดสอบหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิต ภาษา และการอ่านของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนที่เรียนกับครูที่ได้เกรดเฉลี่ยสูงกว่า ๒.๕๐ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษา สูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่ได้เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๕๐ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ
๒. นักเรียนที่เรียนกับครูที่ไม่มีปริญญา จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียน ที่เรียนกับครูมีปริญญา
๓. นักเรียนที่เรียนกับครูมีประสบการณ์การสอนมากกว่า ๑๐ ปี จะมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูมีประสบการณ์การสอนน้อยกว่า ๑๐ ปี

จากการศึกษาของ ชิม พบว่า ระดับการศึกษาและประสบการณ์การสอนของครูเป็น ปัจจัยส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรแตกต่างกัน เมื่อครูนำหลักสูตรไป ใช้จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ การูเธอร์ส (Caruthers, ๑๙๖๔ : ๑๙๕ - ๑) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนของ นักเรียน ซึ่งสอนโดยครูที่มีประสบการณ์ ครูไม่ประสบการณ์ ครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อ สอนวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะและครูที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะ ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์และมีประสบการณ์ มาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด
๒. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์ แต่มีประสบการณ์ น้อย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมาเป็นอันดับสอง
๓. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์ แต่มีประสบการณ์ มาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมาเป็นอันดับสาม

๘. นักเรียนที่สอนโดยครูที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อสอนวิทยาศาสตร์ และไม่มีประสบการณ์ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยที่สุด

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ร่วมกับสถาบันระหว่างชาติสำหรับการกันความรู้เรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา วิจัยหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ โดยส่วนหนึ่งของโครงการไว้วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการให้หลักสูตร ถึงผลการวิจัยต่อไปนี้

พ.ศ. ๒๕๐๗ ประกิจ รัตนสุวรรณ ได้วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคการศึกษาหนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ พุทธศักราช ๒๕๐๓ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูใหญ่ ๒๔ คน ศึกษาพิเศษ ๙๔ คน ศึกษาธิการอำเภอและศึกษาธิการจังหวัด ๕๓ คน รวม ๑๑๑ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูใหญ่ส่วนมากยอมรับว่า ประมวลการสอนนี้ควาสอดคล้องกับหลักสูตร เนื้อหาแต่ละวิชาในหลักสูตรมีความเหมาะสมและมีคุณค่าเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไปได้ ครูใหญ่จำนวน ๑๒ คนให้ความเห็นว่า วิชาศิลปศึกษาควรยกเลิก (เพราะมีเนื้อหาไม่เหมาะสม ยากและมากเกินไป) และต้องการเพิ่มเวลาเรียนวิชาเลขคณิตและภาษาไทยให้มากขึ้น ศึกษาธิการอำเภอและศึกษาธิการจังหวัดส่วนมากมีความเห็นว่า ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรไม่เหมาะสมกับผู้เรียนและชุมชน นอกจากนี้ ครูใหญ่ให้ความเห็นว่า ครูส่วนใหญ่สอนโดยไม่ครบถ้วนตามหลักสูตร การอบรมและการช่วยเหลือครูยังมีน้อย (ประกิจ รัตนสุวรรณ, ๒๕๐๗ : ๑๓๐ - ๑๔๕)

ไพฑูรย์ ธรรมแสง (ไพฑูรย์ ธรรมแสง, ๒๕๐๗ : ๗๕ - ๘๓) วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูชั้นประถมปีที่หนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาชั้นประถมปีที่หนึ่ง พุทธศักราช ๒๕๐๓ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูสอนชั้นประถมปีที่หนึ่งในโรงเรียนต่างๆ จำนวน ๒๕ โรงเรียนของภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน ๑๐๖ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนมากเห็นว่า ความมุ่งหมายทั่วไป เนื้อหาและประมวลการสอนไม่ชัดเจน เนื้อหาไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น แต่มีความยากง่าย ความมากเกินไปและเหมาะสมกับอัตราเวลาเรียนก็

และเป็นพื้นฐานสำหรับเรียนในขั้นต่อไปได้ ครูยอมรับว่า อุปกรณ์การสอนมีความจำเป็นต่อการสอน ครูจำนวน ๒๒ คน เสนอแนะการสอนไว้ว่า การให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้

เพ็ญสุข หวังแก้ว (เพ็ญสุข หวังแก้ว, ๒๕๐๗ : ๗๑ - ๘๑) วิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องของครูชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในภาคการศึกษานึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ พุทธศักราช ๒๕๐๓ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในโรงเรียนต่างๆของภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน ๒๕ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนมากเห็นว่ายากในเนื้อหาวิชาของหลักสูตรว่า มีความยากง่าย ความมากมาย และอัตราเวลาเรียนเหมาะสม และเป็นพื้นฐานสำหรับเรียนในชั้นต่อไปได้ แต่ครูส่วนมากเห็นว่า ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรไม่ชัดเจน ไม่สอดคล้องกับท้องถิ่น ครูส่วนมากไม่สามารถสอนได้ครบถ้วนตามหลักสูตร นอกจากนี้ยังพบว่า ครูมีวุฒิกับครูไม่มีวุฒิ มีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนวิชาสังคมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยครูที่ไม่มีวุฒิเห็นว่ายากที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนวิชาสังคมศึกษา ส่วนครูมีวุฒิไม่เห็นว่ายาก

อารี สายธร (อารี สายธร, ๒๕๐๗ : ๘๒ - ๑๐๑) วิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องของครูเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พุทธศักราช ๒๕๐๓ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งโรงเรียนต่างๆของภาคการศึกษานึ่ง จำนวน ๑๐๖ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนมากเห็นว่ายากกับเนื้อหาแต่ละวิชาของหลักสูตรว่า มีความเหมาะสมกับอัตราเวลาเรียน เนื้อหาเหมาะที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นต่อไป ประมวลการสอนชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตรและช่วยครูได้ในการเตรียมการสอน แต่ครูส่วนมากเห็นว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ชัดเจน เนื้อหาวิชาสังคมศึกษา วิทยาศาสตร์และศิลปศึกษาไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น และครูไม่สามารถสอนได้ครบถ้วนตามหลักสูตร นอกจากนี้ยังพบว่า

๑. ครูมีวุฒิเห็นว่า ความมุ่งหมายเฉพาะวิชาสอดคล้องกับความมุ่งหมายทั่วไปเป็นส่วนมาก ส่วนครูไม่มีวุฒิมีความคิดเห็นตรงข้าม ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. ครูมีวุฒิเห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทย(การอ่าน)ค่อนข้างยากสำหรับเด็ก ส่วน

ครูไม่มีวุฒิเห็นว่า มีความเหมาะสมกับความสามารถของเด็กก็ ซึ่งแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ /

๓. ครูมีวุฒิเห็นว่า ความมากน้อยของเนื้อหาวิชาภาษาไทย(ด้านการอ่าน – พก – ฟัง)ยังไม่เหมาะสม ส่วนครูไม่มีวุฒิเห็นว่า เหมาะแล้ว ซึ่งแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๔. ครูมีประสบการณ์การสอนน้อยกว่า ๔ ปี เห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยค่อนข้าง
ยาก ส่วนครูมีประสบการณ์การสอนมากกว่า ๔ ปีขึ้นไปเห็นว่า เหมาะสมกับ
ความสามารถของเด็กก็ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๕. ครูมีประสบการณ์การสอนน้อยกว่า ๔ ปี เห็นว่า อัตราเวลาเรียนวิชาภาษาไทย
ยังไม่เหมาะสม ส่วนครูมีประสบการณ์การสอนมากกว่า ๔ ปีขึ้นไปเห็นว่า
เหมาะสมแล้ว ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากข้อคิดเห็นของครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาดังกล่าว จะพบว่าหลักสูตรมี
ความบกพร่องในด้านการชัดเจนของความมุ่งหมาย จนไม่สามารถสื่อความหมายให้กรมองเห็น
แนวทางที่จะนำไปใช้ได้อย่างจริงจัง ไม่สามารถสอนเนื้อหาได้ครบถ้วนตามหลักสูตรกำหนด ซึ่ง
สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๐๓ ของคณะกรรมการ
วิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษา(กรบวิชาการ, ๒๕๑๗ : ๓ - ๔)ที่พบว่า หลักสูตรกำหนด
ความมุ่งหมายไว้อย่างกว้าง ไม่สัมพันธ์กับลักษณะเนื้อหาวิชาและการเรียนการสอน คือ
หลักสูตรกำหนดความมุ่งหมายเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับความรู้สึกและกานิยม(Affective Domain)
เป็นส่วนมาก แต่ลักษณะเนื้อหา สภาพการเรียนการสอนเป็นเรื่องความรู้(Cognitive
Domain)กับการฝึกฝน(Psychomotor Domain)เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้หลักสูตรเพียง
แต่กำหนดความมุ่งหมาย อัตราเวลาเรียนและเนื้อหาไว้อย่างเกราะๆเท่านั้น ไม่ได้กำหนด
ลักษณะของกิจกรรม การเรียนการสอน แบบอย่างวิธีสอนและการจัดสภาพแวดล้อมใน
โรงเรียนไว้ จนครูไม่สามารถนำหลักสูตรไปดัดแปลงใช้ในโรงเรียนได้อย่างเต็มที่พอ เพราะ
หลักสูตรเขียนไว้ไม่ชัดเจนและไม่ไว้แบบอย่างพอที่จะเป็นแนวให้ครูและนักเรียนนำไปปฏิบัติ
ได้ ทำให้สลับชุดวิธีการเรียนในวิชาต่างๆต่ำกว่าเกณฑ์หลักสูตรกำหนด

แต่จากรายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๒๐ : ๗๖) ได้ศึกษาทัศนะของครูโรงเรียนประถมศึกษา โดยในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูประจำชั้นประถมปีที่สามของโรงเรียนตามกลุ่มตัวอย่างโครงการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๔๔๗ คน พบว่า ครูส่วนใหญ่มีความกึกเห็นในทางที่ดีทุกๆด้านที่เกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา แสดงว่าครูมีความเข้าใจหลักสูตรดีแล้ว อย่างไรก็ตาม ผลจากรายงานการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษานี้ ทำให้มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตร ได้ตระหนักถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

✕ นอกจากนี้ เพ็ญดี นารายณ์ประธาน (เพ็ญดี นารายณ์ประธาน, ๒๕๑๓ : ๑๑๔) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาและประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับ ป.๑.ชั้นสูง พ.ศ. ๒๕๑๐ ในวิทยาลัยครูสองแห่งในจังหวัดพระนคร" ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มครูที่มีอายุมากกว่า มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มครูที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสุพจน์ พุฒิชัยวัน (สุพจน์ พุฒิชัยวัน, ๒๕๑๕ : ๑๐๕) เรื่อง "การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.๑.๑. พ.ศ. ๒๕๐๘" โดยสอบถามครูจำนวน ๓๒ คน นักศึกษาจำนวน ๒๔๐ คนในวิทยาลัยครู ๒ แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

๑. กลุ่มครูที่ทำการสอนนานปี มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยดีกว่าครูที่ทำการสอนน้อยปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๒. กลุ่มครูที่มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยดี สามารถให้คะแนนการวัดผลได้ดีกว่ากลุ่มครูที่มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการวิจัยดังกล่าว พบว่า กลุ่มครูมีความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบตามลักษณะตัวแปร คือ วุฒิครู ประสบการณ์การสอน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๑๔ : ๒๒ - ๒๓) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของครูประจำชั้นประถมปีที่สามในเรื่องความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ

งานต่างๆ คือ กณิศาสตร์ ความเข้าใจในการงาน อุปมาอุปไมย หลักการศึกษและหลักการสอน วิธีสอนและจิตวิทยา โดยไว้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูประจำชั้นประถมปีที่สาม จำนวน ๔๔๗ คน ผลการทดสอบพบว่า

๑. ผลสัมฤทธิ์ของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์และเขตการศึกษาต่างกัน มีความแตกต่างกันทั้ง ๕ วิชา ครูในกรุงเทพฯและภาคกลางได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในทุกวิชา แตกต่างในภาคใต้ ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้คะแนนเฉลี่ยเป็นรองทุกวิชา
๒. ผลสัมฤทธิ์ของครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความแตกต่างกันทั้ง ๕ วิชา กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ครูวุฒิสองภาควิชาได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครูวุฒิต่ำกว่า
๓. ผลสัมฤทธิ์ของครูที่มีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพครูต่างกัน มีความแตกต่างกันทั้ง ๕ วิชา คือ ครูที่มีประสบการณ์น้อยกว่าได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครูที่มีประสบการณ์มากกว่า ที่สำคัญก็คือ ครูที่มีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพมากกว่า ๑๔ ปีขึ้นไป ได้คะแนนเฉลี่ยค่าที่สูงสุดในทุกวิชา

และเมื่อครูมีความเข้าใจหลักสูตรก็ ยอมนำเอาหลักสูตรไปปฏิบัติได้ตรงตามความมุ่งหมายของหลักสูตรด้วย * จากการวิจัยหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๐๓ (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการกันกว่าเรื่องเด็ก, ๒๕๐๙ : ๔๐) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่จบชั้นประถมปีที่หนึ่งแล้ว พบว่า นักเรียนที่เรียนกับครูมีวุฒิ มีความรู้ความสามารถในวิชาทดสอบสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูใบปฎิบัติเคย และนักเรียนที่มีคุณวุฒิครูสูง มีความรู้ความสามารถในทุกวิชาที่ทดสอบในเกณฑ์ดีกว่านักเรียนที่สอนมีวุฒิต่ำกว่าอย่างเด่นชัด และจากรายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบกับหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๑ : ๓๔) พบว่า ประสิทธิภาพการสอนของครูมีผลต่อความสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมาก คือ ครูยิ่งสอนชั้นประถมปีที่หนึ่งมามากมี ย่อมสอนนักเรียนได้ดีกว่าครูที่สอนชั้นประถมปีที่หนึ่งมาน้อยมี หรือเพิ่งเริ่มสอนชั้นประถมปีที่หนึ่ง เป็นปแรก

จากผลการวิจัยและเอกสารดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ การเตรียมครูในหลักสูตรจึงเป็น

เรื่องสำคัญมาก การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่มีต่อหลักสูตรนั้น เป็นทางหนึ่งที่จะทำให้ทราบจุดเด่นจุดด้อยของหลักสูตรและผู้ใช้หลักสูตรเก่ง และนำผลที่นำมาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป และจากเอกสารการวิจัยดังกล่าว เป็นส่วนที่ทำให้ผู้วิจัยได้นำมา เป็นแนวคิดในการตั้งสมมุติฐานของการวิจัยครั้งนี้

๓. สมมุติฐานของการวิจัย

๑. ครูที่มีวุฒิต่างกัน จะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน และอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ แตกต่างกัน

๒. ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน จะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน และอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ แตกต่างกัน

๓. ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน จะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน และอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ แตกต่างกัน

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ครูสอนชั้นประถมปีที่หนึ่ง โรงเรียนโครงการทดลองใจห้หลักสูตร
 ประโยกประถศักรา พ.ศ.๒๕๒๖ ของกรมวิชาการ กรมสามัญศึกษา และเขตการศึกษา
 ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ซึ่งมีรายละเอียดดังตาราง ๑

ตาราง ๑ จำนวนโรงเรียนและครูที่ทดลองใจห้หลักสูตร

โครงการทดลอง (ของ)	จำนวนโรงเรียน	จำนวนครู
กรมวิชาการ	๒๕	๕๐
กรมสามัญศึกษา	๕	๒๐
เขตการศึกษา	๒๔	๕๐
รวม	๕๔	๑๒๐

จากจำนวนครูที่ระบุไว้นี้ ได้สุ่มตัวบางครูเพื่อนำไปทดลอง (try-out) แบบสอบถามโดย
 วิธี Proportional Random Sampling ได้ครูจากโครงการทดลองของกรมวิชาการ
 จำนวน ๑๖ คน จากโครงการทดลองของกรมสามัญศึกษา จำนวน ๕ คน และจากโครงการ
 ทดลองของเขตการศึกษา จำนวน ๑๖ คน รวม ๓๗ คน ดังนั้น จึงเหลือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้
 ศึกษา จำนวน ๘๓ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

ก. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

๑. ศึกษาสาระสำคัญของหลักสูตร แผนการสอน สื่อการเรียน เอกสารรายงาน การติดตามผลการทดลองของศูนย์พิทักษ์หลักสูตร กรมวิชาการ (ระหว่างเดือนมิถุนายน - ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕) และรายงานการประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ ในโรงเรียนประถมศึกษาสวนกลาง กรมสามัญศึกษา จำนวน ๕ โรงเรียน

๒. ศึกษาข้อเสนอแนะจากรายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อ ประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยในเอเชีย และรูปแบบของแบบสอบถาม ความบกพร่องของครู ผู้บริหารการศึกษาที่มีต่อหลักสูตรของโครงการวิจัยหลักสูตรประโยค ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ - ๒๕๐๗

๓. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทั้งหมดมาเรียบเรียงและสร้างข้อคำถามจากข้อมูล เหล่านั้น ให้เป็นคำถามปลายปิด (Closed form) และปลายเปิด (Opened form) และให้ทรงตามลักษณะข้อมูลที่ต้องการศึกษา นำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาพิจารณาแก้ไข

๔. นำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขแล้วไปทดลอง (try-out) กับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๓๐ คน เพื่อทดสอบว่า แบบสอบถามมีข้อบกพร่องอย่างไรหรือไม่ ผู้ตอบมีความเข้าใจ ตรงกันเพียงไร แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยแก้ไขข้อความบางข้อของแบบสอบถามให้รัดกุม ยิ่งขึ้น และเพิ่มข้อกระทงที่ขาดตกบกพร่อง เพื่อให้แบบสอบถามมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

ข. ลักษณะของเครื่องมือ

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่หนึ่ง รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีเพศ อายุ ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและการทำงาน จำนวน ๔ ข้อ ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบให้ ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เป็นความจริงของผู้ตอบ และมีช่องว่างที่เป็นเส้นประ ให้เขียนคำตอบ

ตอนที่สอง ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรนโยบายประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ โดย
แบ่งออกเป็น ๕ ด้าน คือ จุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน การเตรียม
การสแกน และ อัตรากำลังเรียน จำนวน ๑๓ ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็น
แบบให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่เป็นเส้นประ
หรือ ☐ ที่ตรงตามความคิดเห็นของผู้ตอบ และตอนท้ายของคำถามบางข้อ
มีช่องว่างเป็นเส้นประ ให้ผู้ตอบแสดงเหตุผล
ประกอบตามความคิดเห็นที่ตอบด้วย

ตัวอย่างข้อคำถามในตอนที่สอง

- ๐ จุดหมายของหลักสูตรนโยบายประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ ที่กระทรวงกำหนดไว้
นั้น ท่านคิดเห็นว่า มีความชัดเจนเพียงใด
☐ ชัดเจนมาก	☐ ไม่สู้จะชัดเจนนัก
☐ ชัดเจนถึงพอสมควร	☐ ไม่ชัดเจนเลย
- โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

ตอนที่สาม ปัญหาและอุปสรรคที่ครูขณะทดลองใช้หลักสูตร รวมทั้งเรื่องที่ครูต้องการให้
ช่วยเหลือในขณะปฏิบัติงาน จำนวน ๖ ข้อ ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นคำถาม
ปลายเปิดและปลายปิดให้ผู้ตอบ ตอบและเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาและ
อุปสรรค และเรื่องที่ต้องการความช่วยเหลือนั้นด้วย

ตัวอย่างข้อคำถามในตอนที่สาม

- ๐ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๔๐ แผน ท่านสอน
ใด แผน ใดสอน แผน คือแผนการสอนลำดับ
ที่
สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหากลุ่มนี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๐๐ ในการทบทวนหัวใจหลักสูตร ท่านก่อกำหนดการช่วยเหลือในเรื่องใดมากที่สุด ให้
ใส่หมายเลขเรียงลำดับความถ่วงการ เียง ๕ อย่าง

สื่อการเรียน

ผู้ช่วยเหลือทางงานวิชาการ เช่น ศึกษานิเทศก์

หนังสือคู่มือ

ครูพี่เลี้ยงสอนมาทางวิชาที่ตนไปด้นก เจบ กนกร์และนาฏศิลป์

แหล่งความรู้ทางงานวิชาการ เพื่อค้นหาเพิ่มเติม

มกทศสอบในแต่ละแผน แต่ละกลุ่มเนื้อหา

หนังสืออ่านประกอบบทเรียน

ตอนที่ ๕ ความกึกเห็นวองครูเกี่ยวกับการอบรมครู การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรและแผนการสอน
ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นคำถามปลายเปิดให้โอกาสผู้ตอบแสดงความคิดเห็นอย่าง
เสรี

ตัวอย่างข้อคำถามในตอนท้าย

๐ ถ้าท่านได้รับการแต่งตั้งให้ เป็นกรรมการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรประโยคประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ ท่านจะมีข้อเสนอแนะในเรื่องข้อใดบ้าง

๐

ก. การอบรมครู กวระจะ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

ข. การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร กวระจะ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

ค. การแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน กวระจะ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

12. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัย แบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น ๒ ส่วน คือ

ก. สำหรับจังหวัดราชบุรี นครปฐม และกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยออกเก็บ
ข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งตอบ และผู้วิจัย
ไปรับคืนจากผู้ตอบด้วยตนเองภายหลังจากแจกแบบสอบถามไปแล้ว ๑ สัปดาห์

ข. ส่วนจังหวัดอื่นนอกจากนั้น ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้ครูประจำชั้นประถมปีที่หนึ่งตอบทางไปรษณีย์ และให้ส่งกลับทางไปรษณีย์ ภายในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด จำนวน ๖๒ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๓๒

๔. การชักกระทำกับข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว ได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นดังนี้

๑. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกชุด พบว่า แบบสอบถามมีความสมบูรณ์นำไปวิเคราะห์ได้ทั้งหมด

๒. จำแนกแบบสอบถามตามลักษณะตัวแปร คือ วุฒิ ประสบการณ์การสอน และภาคภูมิศาสตร์ เพื่อทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้

๓. รวบรวมความถี่ของคำตอบแต่ละข้อ แต่ละคำถามในตอนต้นที่หนึ่งและตอนที่สอง แล้วหาการร้อยละ ส่วนตอนที่สามและตอนที่สี่ ซึ่งเป็นปัญหาและอุปสรรค และความถี่เห็นอย่างเสรีของครูนั้น ได้สรุปไว้เป็นแผนภูมิเรียงลำดับตามความสำคัญ สำหรับบางข้อในตอนต้นที่สามได้หาค่าประมาณความสำคัญของคำตอบด้วย

๔. เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูระหว่างกลุ่มครูที่มีวุฒิ ประสบการณ์การสอน และอยู่ภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน ว่าจะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมายเนื้อหา แผนการสอนและอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษาศ.ศ. ๒๕๒๐ แตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบค่าสแควร์ (Chi-square)

๕. สถิติที่ใช้

๑. การร้อยละ จากสูตร

$$\text{การร้อยละของรายการใด} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น}}{\text{ความถี่ทั้งหมด}} \times 100$$

๒. ค่าทดสอบค่าสแควร์ (Chi-square) จากสูตร

$$\chi^2 = \frac{\sum (O - E)^2}{E} \quad (\text{Ferguson, ๑๙๗๒ : ๑๗๔})$$

๑๐.๑๖
๑๑.๑๖
๑๒.๑๖
๑๓.๑๖
๑๔.๑๖
๑๕.๑๖
๑๖.๑๖
๑๗.๑๖
๑๘.๑๖
๑๙.๑๖
๒๐.๑๖
๒๑.๑๖
๒๒.๑๖
๒๓.๑๖
๒๔.๑๖
๒๕.๑๖
๒๖.๑๖
๒๗.๑๖
๒๘.๑๖
๒๙.๑๖
๓๐.๑๖
๓๑.๑๖
๓๒.๑๖
๓๓.๑๖
๓๔.๑๖
๓๕.๑๖
๓๖.๑๖
๓๗.๑๖
๓๘.๑๖
๓๙.๑๖
๔๐.๑๖
๔๑.๑๖
๔๒.๑๖
๔๓.๑๖
๔๔.๑๖
๔๕.๑๖
๔๖.๑๖
๔๗.๑๖
๔๘.๑๖
๔๙.๑๖
๕๐.๑๖
๕๑.๑๖
๕๒.๑๖
๕๓.๑๖
๕๔.๑๖
๕๕.๑๖
๕๖.๑๖
๕๗.๑๖
๕๘.๑๖
๕๙.๑๖
๖๐.๑๖
๖๑.๑๖
๖๒.๑๖
๖๓.๑๖
๖๔.๑๖
๖๕.๑๖
๖๖.๑๖
๖๗.๑๖
๖๘.๑๖
๖๙.๑๖
๗๐.๑๖
๗๑.๑๖
๗๒.๑๖
๗๓.๑๖
๗๔.๑๖
๗๕.๑๖
๗๖.๑๖
๗๗.๑๖
๗๘.๑๖
๗๙.๑๖
๘๐.๑๖
๘๑.๑๖
๘๒.๑๖
๘๓.๑๖
๘๔.๑๖
๘๕.๑๖
๘๖.๑๖
๘๗.๑๖
๘๘.๑๖
๘๙.๑๖
๙๐.๑๖
๙๑.๑๖
๙๒.๑๖
๙๓.๑๖
๙๔.๑๖
๙๕.๑๖
๙๖.๑๖
๙๗.๑๖
๙๘.๑๖
๙๙.๑๖
๑๐๐.๑๖

บทที่ ๓

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล แบ่งออกเป็น ๕ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตร, ระเบียบประอมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑

ตอนที่ ๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตร, ระเบียบประอมศึกษา

พ.ศ.๒๕๒๑ โดยแยกตามวุฒิ ประสบการณ์การสอน และภาคภูมิศาสตร์

ตอนที่ ๔ ปัญหาและอุปสรรคที่กระทบต่อผลของหลักสูตร

ตอนที่ ๕ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการอบรมครู การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

และแผนการสอน

ตอนที่ ๑ ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

มีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. จำนวนครู

มีรายละเอียดดังตาราง ๒ และ ๓

ตาราง ๒ จำนวนครู จำแนกตามเพศและประสบการณ์การสอน

ลักษณะของครู

ประสบการณ์การสอน	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
๐ ปี	๐	๑๒	๑๒	๑๕.๓๘
๑ - ๕ ปี	๔	๒๔	๒๘	๔๕.๑๖
๖ - ๑๐ ปี	๐	๑๖	๑๖	๒๕.๘๑
๑๑ ปีขึ้นไป	๐	๖	๖	๙.๖๕
รวม	๔	๕๘	๖๒	๑๐๐
ร้อยละ	๖.๔๕	๙๓.๕๕	๑๐๐	

ตาราง ๓ จำนวนครู จำแนกตามวุฒิและภาคภูมิศาสตร์

ภาค \ วุฒิ	ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ.สูง	ปริญญาตรี	รวม	ร้อยละ
เหนือ	๐	๑	๒	๓	๑๐	๑๖.๑๓
กลาง	๑	๓	๑๖	๘	๒๘	๔๕.๑๖
ตะวันออกเฉียงเหนือ	๑	๔	๕	๐	๑๐	๒๒.๕๘
ใต้	๑	๒	๙	๐	๑๐	๑๖.๑๓
รวม	๓	๑๐	๓๔	๑๑	๖๒	๑๐๐
ร้อยละ	๔.๘๔	๑๖.๑๓	๖๑.๒๙	๑๗.๙๔	๑๐๐	

จากตาราง ๓ แสดงว่า กลุ่มทดลองไว้หลักสูตรส่วนมากมีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่า และมีวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. เพียงร้อยละ ๔.๘๔ เท่านั้น เมื่อพิจารณาตามภาคภูมิศาสตร์พบว่า ครูในภาคกลางมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนครูในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีครูวุฒิปริญญาตรีเลย

๒. จำนวนครูและโรงเรียน จำแนกตามสังกัด

มีรายละเอียด ปรากฏดังตาราง ๔

ตาราง ๔ จำนวนครูและโรงเรียนว่านกกางเส็งกัก

สังกัดโรงเรียน	ครู		โรงเรียน		หมายเหตุ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
กรมสามัญศึกษา	๒๔	๓๘.๗๑	๑๕	๓๕.๐๙	เฉพาะโรงเรียน และครูที่ได้รับ แบบสอบถามคืน
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	๒๔	๔๕.๑๖	๒๒	๕๐.๐๐	
เทศบาล	๔	๖.๕๕	๔	๙.๐๙	
โรงเรียนราษฎร์	๖	๙.๖๔	๓	๖.๘๒	
รวม	๖๒	๑๐๐	๔๔	๑๐๐	

จากตาราง ๔ แสดงว่า ครูที่ทดลองใช้หลักสูตรส่วนมากที่สุดเป็นครูสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นครูสังกัดเทศบาลน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาจำนวนโรงเรียน พบว่า โรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรเป็นโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมากที่สุด เป็นโรงเรียนราษฎร์น้อยที่สุด

๓. ฉายากรู

มีรายละเอียดดังตาราง ๕

ตาราง ๕ จำนวนครู จำแนกตามอายุและผู้นับถือศาสนาโครงการทดลองใช้หลักสูตร

ครู อายุ	จำนวนกรรมการโครงการทดลอง (ของ)			รวม	ร้อยละ
	กรรมาธิการ	กรรมาชิกศึกษา	เขตการศึกษา		
๒๑ - ๓๐ ปี	๔	๒	๔	๑๐	๓๐.๖๕
๓๑ - ๔๐ ปี	๔	๑๑	๗	๒๒	๔๐.๗๕
๔๑ - ๕๐ ปี	๓	๒	๖	๑๑	๒๔.๑๕
๕๑ ปีขึ้นไป	๑	๐	๑	๒	๓.๖๒
รวม	๑๒	๑๕	๑๘	๒๕	๑๐๐
ร้อยละ	๓๕.๓๖	๓๘.๖๕	๔๕.๐๐	๑๐๐	

จากตาราง ๕ แสดงว่า ครูที่ทดลองใช้หลักสูตรส่วนมากที่สุดมีอายุต่ำกว่า ๔๐ ปี เพียง ๒ คน (ร้อยละ ๓.๖๒) เท่านั้นที่อายุเกิน ๕๐ ปีขึ้นไป ก็อายุ ๕๑ ปีและ ๕๔ ปี ซึ่งเป็นครูในโครงการทดลองใช้หลักสูตรของกรรมาธิการและเขตการศึกษา ตามลำดับ

๔. ประเภทของโรงเรียนทดลองใช้หลักสูตร

มีรายละเอียดดังตาราง ๖

ตาราง ๖ จำนวนโรงเรียน จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ประถมต้น	๑๑	๒๕.๐๐
ประถมปลาย	๐	๐
ประถมต้นและประถมปลาย	๓๓	๗๕.๐๐
รวม	๔๔	๑๐๐

จากตาราง ๖ แสดงว่า โรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรส่วนมากที่สุดเป็นโรงเรียนที่เปิดทำการสอนทั้งระดับประถมต้นและระดับประถมปลาย และในจำนวนนี้เป็นโรงเรียนราษฎรที่เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนต้น ถึง ๓ โรงเรียน

๕. สถานที่ตั้งของโรงเรียน

โรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรตั้งอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอหรือเขตเป็นระยะทางแตกต่างกัน ปรากฏดังตาราง ๗

ตาราง ๗ จำนวนโรงเรียนวาเนกตามสถานที่ตั้งของโรงเรียน

ระยะทาง	จำนวน	ร้อยละ
๑ - ๕ กิโลเมตร	๒๗	๖๑.๓๖
๖ - ๑๐ กิโลเมตร	๔	๙.๐๙
๑๑ - ๑๕ กิโลเมตร	๗	๑๕.๙๑
๑๖ กิโลเมตรขึ้นไป	๖	๑๓.๖๔
รวม	๔๔	๑๐๐

จากตาราง ๗ แสดงว่า โรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรส่วนมากที่สุดอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอหรือที่ทำการเขต ระหว่าง ๑ - ๕ กิโลเมตร มีโรงเรียนที่ไกลจากที่ว่าการอำเภอหรือที่ทำการเขตเกินกว่า ๑๐ กิโลเมตร จำนวน ๑๓ โรงเรียน

๖. การเดินทางไปปฏิบัติกิจงานของครู

ครูส่วนมากเดินทางไปโรงเรียนสะดวก ก่อจากนั้ตอบจำนวน ๖๐ คน (ไปตอบ ๑ คน) มีเพียง ๑๐ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ เท่านั้นที่เดินทางไปโรงเรียนไม่สะดวก ก่อให้เวลาเดินทางมากกว่า ๑ ชั่วโมง

๓. สาเหตุที่ไ้เป็นกรทดลองใช้หลักสูตร

สาเหตุที่ผู้คอบไ้เป็นกรสอนชั้นประถปีหนึ่งของโครงการทดลองใช้หลักสูตร มีรายละเอียดดังตาราง ๔

ตาราง ๔ จำนวนครู จำแนกตามสาเหตุที่ไ้เป็นครูในโครงการทดลองใช้หลักสูตร

สาเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
สมัครใจ	๑๒	๑๔.๓๕
ได้รับการคัดเลือก	๕๐	๔๐.๖๕
รวม	๖๒	๑๐๐

จากตาราง ๔ แสดงว่า มีครูสมัครใจเข้าร่วมโครงการทดลองใช้หลักสูตรน้อยเพียงร้อยละ ๑๔.๓๕ เท่านั้น ได้รับการคัดเลือกเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ ๔๐.๖๕

๔. การอบรมครู เพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงานทดลองใช้หลักสูตร

ผู้รับผิดชอบโครงการทดลองใช้หลักสูตร ได้จัดการอบรมให้แก่ครู เพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงานทดลองใช้หลักสูตรในจำนวนวันที่แตกต่างกัน คือ

ก. กรมวิชาการ จัดอบรมครูเป็นเวลานาน ๓ สัปดาห์

ข. กรมสามัญศึกษาและเขตกการศึกษา จัดอบรมครูเป็นเวลานาน ๑ - ๗ วัน
ครูทดลองใช้หลักสูตรทั้งหมดได้แสดงความกิดเห็นเกี่ยวกับการได้รับการอบรมเพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงาน ดังตาราง ๕

ตาราง ๕ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการได้รับการอบรมเพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงาน

ครูได้รับการอบรมนาน	ความคิดเห็นของครู		รวม
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	
๑ - ๓ วัน	๔	๒๐	๒๔
๕ - ๗ วัน	๒	๑๒	๑๔
๒๑ วัน	๖	๑๘	๒๔
รวม	๑๒	๕๐	๖๒
ร้อยละ	๑๙.๓๕	๘๐.๖๕	๑๐๐

จากตาราง ๕ แสดงว่า ครูร้อยละ ๑๙.๓๕ เท่านั้นที่คิดว่าความคิดเห็นว่า ได้รับการอบรมเพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงานทดลองใช้หลักสูตรอย่างเพียงพอ และมีครูถึงร้อยละ ๘๐.๖๕ ที่คิดเห็นว่า ได้รับการอบรมไม่เพียงพอ ครูที่ได้รับการอบรมไม่เพียงพอนี้ทำให้ความคิดเห็นว่า เขาควรได้รับการอบรมเป็นเวลานาน ดังนี้

ครูจำนวน ๑๓ คน คิดเห็นว่า ควรได้รับการอบรมนาน ๕ - ๑๐ วัน
 ครูจำนวน ๑๕ คน คิดเห็นว่า ควรได้รับการอบรมนาน ๑๕ - ๒๐ วัน
 ครูจำนวน ๒๒ คน คิดเห็นว่า ควรได้รับการอบรมนาน ๓๐ วัน

ตอนที่ ๒ ความนึกเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา

พ.ศ. ๒๕๒๑

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความนึกเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ปรากฏผลดังนี้

๑. จุดหมายของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑

ครูมีความนึกเห็นเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร ดังตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ / ความนึกเห็นของครูเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร

เรื่อง	รายการ	ความถี่	ร้อยละ
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๑๔	๒๒.๕๘
	ชัดเจนพอสมควร	๔๑	๖๖.๑๓
	ไม่ส่จะชัดเจนนัก	๗	๑๑.๒๕
	ไม่ชัดเจนเลย	๐	๐
๒. ความเข้าใจ	เข้าใจดีมาก	๒	๓.๒๒
	เข้าใจดีพอสมควร	๔๕	๗๔.๐๓
	ไม่คอยเข้าใจ	๑๑	๑๗.๗๕
	ไม่เข้าใจเลย	๐	๐
๓. ความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	เหมาะสมมาก	๑๐	๑๖.๑๒
	เหมาะสมพอสมควร	๔๑	๖๖.๑๓
	ไม่เหมาะสมนัก	๑๑	๑๗.๗๕
	ไม่เหมาะสมเลย	๐	๐

ตาราง ๑๐ (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ความถี่	ร้อยละ
๔. ความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์ทั่วไปของ กลุ่มเนื้อหาต่างๆกับ จุดหมาย	สอดคล้องมาก	๑๖	๒๕.๘๑
	สอดคล้องพอสมควร	๔๔	๗๐.๘๑
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๒	๓.๒๒
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐

จากตาราง ๑๐ แสดงว่า ครูส่วนมากมีความนึกเห็นว่า จุดหมายของหลักสูตรมีความชัดเจน และมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียนพอสมควร จุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆมีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรพอสมควร สำหรับเรื่องความเข้าใจของครูเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตรนั้น ครูส่วนมากเข้าใจจุดหมายของหลักสูตรพอสมควร

๒. เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

๒.๑ ความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตร

ครูมีความนึกเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร ดังตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร

เนื้อหา	การร้อยละของความสอดคล้อง			
	มาก	พอสมควร	น้อย	ไม่สอดคล้องเลย
๑. กลุ่มทักษะ	๔๘.๓๘	๕๐.๐๐	๑.๖๖	๐
๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๔๖.๗๘	๕๑.๖๖	๑.๖๖	๐
๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย	๓๓.๘๗	๕๔.๖๘	๖.๔๕	๐
๔. กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ	๒๕.๘๑	๖๑.๒๕	๑๒.๕๐	๐

จากตาราง ๑๑ แสดงว่า กลุ่มมากมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ พอสมควร เมื่อพิจารณาแยกตามเนื้อหาแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มมีความคิดเห็นว่า เนื้อหากลุ่มทักษะกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรมากกว่าเนื้อหาในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยกับกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ

๖.๒ ความเหมาะสมของเนื้อหาความสามารถของผู้เรียน

กลุ่มมีความคิดเห็น ดังตาราง ๑๒

ตาราง ๑๒ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาความสามารถของผู้เรียน

เนื้อหา	การยอมรับของความเหมาะสมของเนื้อหา				
	มาก	พอ	เหมาะสม	น้อย	น้อยมาก
๑. กลุ่มทักษะ					
๑.๑ ภาษาไทย	๑๑.๒๔	๕๖.๐๖	๓๑.๖๔	๐	๐
๑.๒ กณิตศาสตร์	๓.๒๓	๑๗.๗๔	๗๕.๑๔	๔.๘๔	๐
๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๓.๒๓	๑๗.๗๔	๗๕.๘๐	๓.๒๓	๐
๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย					
๓.๑ จริยศึกษา	๖.๔๕	๔๓.๕๔	๔๘.๓๘	๑.๖๓	๐
๓.๒ ศิลปศึกษา	๓.๒๓	๒๗.๔๒	๖๖.๑๒	๓.๒๓	๐
๓.๓ คนตรีและนาฏศิลป์	๑๒.๔๐	๔๖.๗๔	๔๐.๓๒	๐	๐
๓.๔ พลศึกษา	๐	๑๗.๗๔	๗๕.๐๔	๑.๖๑	๑.๖๑
๓.๕ กิจกรรมสร้างนิสัย	๑.๖๑	๑๒.๕๐	๔๕.๔๔	๐	๐
๔. กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ					
๔.๑ งานบ้าน	๐	๑๔.๕๒	๔๓.๘๗	๐	๑.๖๑
๔.๒ งานประดิษฐ์และงานช่าง	๖.๔๕	๔๓.๕๔	๔๘.๓๘	๑.๖๐	๐
๔.๓ งานเกษตร	๕.๘๔	๔๔.๓๘	๔๓.๕๕	๑.๖๐	๑.๖๑

จากตาราง ๑๒ แสดงว่า ครูจำนวนมากการร้อยละ ๔๓ ขึ้นไปมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาภาษาไทย จริยศึกษา คนตรีและนาฏศิลป์ งานประดิษฐ์และงานช่าง และงานเกษตร มีความยากเกินความสามารถของผู้เรียน

นอกจากนั้น ครูจำนวนมากการร้อยละ ๒๒ ขึ้นไปมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ศิลปศึกษา พลศึกษา กิจกรรมสร้างนิสัย และงานบ้าน มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน

๒.๓ ความยากน้อยของเนื้อหา

ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความยากน้อยของเนื้อหา ดังตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความยากน้อยของเนื้อหา

เนื้อหา	การร้อยละของความยากน้อยของเนื้อหา				
	มาก เกินไป	มาก	เหมาะสม แล้ว	น้อย	น้อย เกินไป
๑. กลุ่มทักษะ					
๑.๑ ภาษาไทย	๒๖.๒๘	๒๕.๘๑	๑๒.๙๐	๐	๐
๑.๒ คณิตศาสตร์	๙.๖๘	๑๔.๕๒	๙๔.๑๘	๑.๖๑	๐
๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๔.๘๔	๑๗.๙๔	๗๒.๕๘	๔.๘๔	๐
๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย					
๓.๑ จริยศึกษา	๙.๖๘	๒๕.๐๓	๕๘.๐๖	๓.๒๓	๐
๓.๒ ศิลปศึกษา	๓.๒๓	๒๗.๕๒	๖๑.๒๘	๘.๐๖	๐
๓.๓ คนตรีและนาฏศิลป์	๑๖.๑๒	๔๑.๙๔	๔๑.๙๔	๐	๐
๓.๔ พลศึกษา	๑๗.๙๔	๒๗.๕๒	๕๓.๒๓	๑.๖๑	๐
๓.๕ กิจกรรมสร้างนิสัย	๐	๒๐.๙๗	๕๔.๐๓	๐	๐

ตาราง ๑๓ (ต่อ)

เนื้อหา	การยละของหวานมากน้อยของเนื้อหา				
	มาก เกินไป	มาก	เหมาะสม แล้ว	น้อย	น้อย เกินไป
๔. กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ					
๔.๑ งานบ้าน	๓.๒๓	๑๔.๕๒	๘๐.๖๔	๑.๖๑	๐
๔.๒ งานประดิษฐ์และงานช่าง	๑๑.๒๙	๔๐.๓๒	๔๘.๓๙	๐	๐
๔.๓ งานเกษตร	๔.๐๖	๔๖.๗๘	๔๕.๑๖	๐	๐

จากตาราง ๑๓ แสดงว่า

ครูจำนวนร้อยละ ๒๑.๒๙ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหาภาษาไทยมีมากเกินไป

ครูจำนวนมากกว่าร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป มีความคิดเห็นว่า เนื้อหาคนตรีและนาฏศิลป์
งานประดิษฐ์และงานช่าง และงานเกษตร มีมาก

ครูจำนวนร้อยละ ๘๐.๖๔ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหางานบ้านมีความมาน้อย
เหมาะสมกับนักเรียนที่สุด

๓. แผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

๓.๑ ความสอดคล้องกับเนื้อหา

ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา ดังตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา

แผนการสอน	การวัดผลของความสอดคล้องกับเนื้อหา			
	สอดคล้อง ทุกประการ	สอดคล้อง เป็นส่วนใหญ่	สอดคล้อง พอสมควร	สอดคล้อง เป็นบางส่วน
๑. กลุ่มทักษะ	๑๕.๓๕	๕๖.๕๕	๒๔.๖๐	๐
๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๒๒.๕๘	๕๑.๖๑	๒๕.๘๖	๐
๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย	๑๗.๗๔	๓๗.๑๐	๔๑.๕๔	๓.๒๒
๔. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ	๒๐.๘๗	๓๕.๕๘	๓๕.๕๘	๘.๐๗

จากตาราง ๑๔ แสดงว่า ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า แผนการสอนกลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีความสอดคล้องกับเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ แผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย มีความสอดคล้องกับเนื้อหาพอสมควร ส่วนแผนการสอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพนั้น ครูมีความคิดต่างกันเป็น ๒ พวกเท่าๆกัน (ร้อยละ ๓๕.๕๘) ก็คือ คิดเห็นว่า สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่พวกหนึ่ง กับสอดคล้องพอสมควรอีกพวกหนึ่ง

๓.๒ ความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน
 ภูมิความคิดเห็น ดังตาราง ๑๕

ตาราง ๑๕ การมกึกเห็นของครูเกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอน
 ช่วยเตรียมการสอน

เรื่อง	รายการ	ความถี่	ร้อยละ
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๕	๑๕.๖๒
	ชัดเจนพอสมควร	๔๕	๗๔.๐๓
	ชัดเจนเป็นส่วนน้อย	๔	๖.๔๔
๒. ช่วยในการ เตรียมการสอน	ช่วยใ้มากที่สุด	๒๑	๓๕.๔๘
	ช่วยใ้ค่อนข้างมาก	๒๔	๔๐.๓๒
	ช่วยใ้พอสมควร	๑๑	๑๗.๗๔
	ช่วยใ้ค่อนข้างน้อย	๒	๓.๒๓
	ช่วยใ้เ็นที่น้อย	๒	๓.๒๓

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่ แผนการสอนมีความชัดเจน
 พอสมควร และช่วยใ้ในการเตรียมการสอนใ้ค่อนข้างมาก

๓.๓ การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน
 ที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้

ตาราง ๑๖ การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน

แผนการสอน	การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอน				
	ดัดแปลง ทั้งหมด	ดัดแปลง เป็นส่วนใหญ่	ดัดแปลง บางส่วน	ดัดแปลง เล็กน้อย	ไม่ดัดแปลง เลย
๑. กลุ่มทักษะ					
๑.๑ ภาษาไทย	๐	๓๕.๔๙	๑๑.๒๙	๕๖.๒๒	๑.๐๑
๑.๒ คณิตศาสตร์	๐	๑๙.๓๕	๑๑.๒๙	๖๙.๓๕	๑.๐๑
๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๐	๒๙.๘๒	๒๙.๘๒	๔๑.๕๕	๑.๐๑
๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย					
๓.๑ จริยศึกษา	๑.๐๑	๔๖.๕๕	๓๐.๒๕	๒๔.๑๔	๑.๐๑
๓.๒ ศิลปะศึกษา	๐	๒๕.๘๑	๓๓.๘๘	๓๙.๙๐	๑.๐๑
๓.๓ กษัตริย์และนาฏศิลป์	๑.๐๑	๔๓.๕๕	๓๓.๘๘	๑๙.๓๕	๑.๐๑
๓.๔ พลศึกษา	๐	๓๒.๒๒	๓๐.๒๕	๓๕.๘๘	๑.๐๑
๔. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ					
๔.๑ งานบ้าน	๑.๐๑	๒๐.๕๙	๑๙.๓๕	๕๖.๕๖	๑.๐๑
๔.๒ งานประดิษฐ์และงานช่าง	๑.๐๑	๓๕.๘๘	๓๓.๘๘	๒๙.๘๒	๑.๐๑
๔.๓ งานเกษตร	๓.๐๓	๓๕.๘๘	๓๐.๒๕	๒๙.๘๒	๑.๐๑

จากตาราง ๑๖ แสดงว่า ครูจำนวนมากกว่าร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป มีความคิดเห็นว่า
 ควรดัดแปลงเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ในแผนการสอนภาษาไทย คณิตศาสตร์ และงานบ้าน เพื่อให้

เหมาะกับนักเรียน

ครูจำนวนมากกว่าร้อยละ ๔๕ ขึ้นไป มีความคิดเห็นว่า ต้องดัดแปลงเนื้อหาเป็น ส่วนมากในแผนการสอนภาษาไทย จริยศึกษา กนตรีและนาฏศิลป์ งานประดิษฐ์และงานช่าง และงานเกษตร เพื่อให้เหมาะกับนักเรียน

นอกจากนี้ยังพบว่า มีครูจำนวนร้อยละ ๑๐.๖๐ ที่คิดเห็นว่า ไม่ดัดแปลงเนื้อหาใน ทุกแผนการสอนเลย และเฉพาะเนื้อหาภาษาไทย ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างเด่นชัด เป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มแรกจำนวนร้อยละ ๓๕.๔๔ มีความคิดเห็นว่า ต้องดัดแปลงเนื้อหาใน แผนการสอนเป็นส่วนมาก แต่อีกกลุ่มหนึ่งจำนวนร้อยละ ๕๐.๖๒ กลับมีความคิดเห็นตรงข้าม คือ ดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนเป็นส่วนน้อย

๔. การเตรียมการสอน

ครูใช้เวลาเตรียมการสอนล่วงหน้าแตกต่างกัน ดังตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗ จำนวนวันที่ครูเตรียมการสอนล่วงหน้า

เตรียมการสอนล่วงหน้า	รวม	ร้อยละ	หมายเหตุ
๑ - ๓ วัน	๒๓	๔๐.๓๕	ไม่ตอบ ๕ คน
๔ - ๗ วัน	๒๔	๕๐.๘๘	
มากกว่า ๑๔ วันขึ้นไป	๔	๗.๐๒	
ไม่แน่นอน	๑	๑.๗๕	
รวม	๕๒	๑๐๐	

จากตาราง ๑๗ แสดงว่า ครูส่วนมากใช้เวลาเตรียมการสอนล่วงหน้า ๔ - ๗ วัน มีเพียงร้อยละ ๗.๐๒ เท่านั้นที่เตรียมการสอนล่วงหน้ามากกว่า ๒ สัปดาห์

๕. อัตราเวลาเรียน

ครูได้แสดงความกึกเห็นเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา
ของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง กังการาง ๑๘

ตาราง ๑๘ ความกึกเห็นของครูเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา

เนื้อหา	การอยละของความเหมาะสมของอัตราเวลาเรียน				
	การเพิ่ม ไ้มาก	การเพิ่ม อีกเล็กน้อย	เหมาะสม แล้ว	การลดลง อีกเล็กน้อย	การลดลง ไ้มาก
๑. กลุ่มทักษะ					
๑.๑ ภาษาไทย	๒๔.๕๒	๑๗.๗๔	๑๑.๒๕	๒.๔๕	๐
๑.๒ กณิศาสตร์	๓๐.๒๕	๓๘.๗๑	๒๕.๐๓	๑.๒๑	๐
๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๐	๒๐.๔๗	๒๒.๑๓	๑๒.๔๐	๐
๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย					
๓.๑ จริยศึกษา	๑.๒๑	๘.๐๒	๕๐.๐๐	๓๙.๑๐	๓.๒๓
๓.๑ ศิลปะศึกษา	๑.๒๑	๑๔.๕๒	๒๔.๕๒	๖๔.๓๕	๐
๓.๓ กนตรีและนาฏศิลป์	๓.๒๓	๑๔.๕๒	๕๑.๒๑	๒๔.๐๓	๑.๒๑
๓.๔ พลศึกษา	๐	๑๔.๓๒	๕๘.๐๒	๒๐.๔๗	๑.๒๑
๔. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ					
๔.๑ งานบ้าน	๐	๑๔.๕๒	๙๕.๘๑	๙.๒๗	๐
๔.๒ งานประดิษฐ์และงานช่าง	๒.๔๕	๒๐.๔๗	๕๔.๘๔	๑๒.๑๓	๑.๒๑
๔.๓ งานเกษตร	๔.๘๓	๑๔.๕๒	๕๓.๒๓	๒๐.๔๗	๒.๔๕

จากตาราง ๑๘ แสดงว่า ครูจำนวนร้อยละ ๒๔.๕๒ มีคามกึกเห็นว่า เนื้อหา
ภาษาไทยควรเพิ่มเวลาเรียนให้มากที่สุด และครูจำนวนร้อยละ ๓๐.๒๕ ให้เพิ่มเวลาเรียน
เนื้อหาคณิตศาสตร์บ้างรองลงมา เพื่อให้เหมาะกับเนื้อหา

ครูจำนวนร้อยละ ๒๐.๕๗ มีความคิดเห็นว่า เนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต งานประดิษฐ์และงานช่าง ควรเพิ่มเวลาเรียนขึ้นอีกเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะกับเนื้อหา

และมีครูจำนวนมากกว่าร้อยละ ๕๔ ขึ้นไป มีความคิดเห็นว่า ควรลดเวลาเรียนใน เนื้อหาจริยศึกษา คณิตและนาฏศิลป์ ลงอีกเล็กน้อยเพื่อให้เหมาะกับเนื้อหา

ตอนที่ ๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยก
ประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ โดยแยกตามวุฒิ ประสบการณ์
การสอน และภาคภูมิศาสตร์

๑. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามวุฒิ

๑.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่วุฒิต่างกันเกี่ยวกับจุดหมายของ
หลักสูตรประโยกประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ ปรากฏผลดังตาราง ๑๕

ตาราง ๑๕ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๐	๒	๑๐	๒	๑๖.๗๕*
	ชัดเจนพอสมควร	๓	๖	๒๗	๕	
	จะไม่ชัดเจนนัก	๐	๒	๑	๔	
	ไม่ชัดเจนเลย	๐	๐	๐	๐	
๒. ความเข้าใจ	เข้าใจดีมาก	๐	๑	๑	๐	๘.๓๐
	เข้าใจดีพอสมควร	๒	๕	๒๕	๔	
	ไม่ค่อยเข้าใจ	๑	๐	๔	๕	
	ไม่เข้าใจเลย	๐	๐	๐	๐	
๓. ความเหมาะสมกับ วัยของผู้เรียน	เหมาะสมมาก	๐	๓	๕	๒	๓.๙๕
	เหมาะสมพอสมควร	๒	๖	๒๓	๖	
	ไม่เหมาะสมนัก	๑	๑	๖	๓	
	ไม่เหมาะสมเลย	๐	๐	๐	๐	
๔. ความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์ทั่วไปของ กลุ่มเนื้อหาทาง จุดหมาย	สอดคล้องมาก	๐	๕	๑๑	๐	๘.๖๕
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๕	๒๔	๑๑	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๐	๒	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นในเรื่องความชัดเจนของจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

ส่วนเรื่องอื่น ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

๑.๒ การเปรียบเทียบความถี่เห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

๑.๒.๑ การเปรียบเทียบความถี่เห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร ปรากฏผลดังตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐ ความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป. กศ.	ป. กศ.	ป. กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. กลุ่มทักษะ	สอดคล้องเป็นส่วนมาก	๐	๘	๑๘	๔	๑๔.๒๕*
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๑	๒๐	๗	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๑	๐	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	
๒. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	สอดคล้องเป็นส่วนมาก	๐	๒	๒๐	๓	๑๒.๑๒
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๓	๑๘	๘	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๑	๐	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๐ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนการมาถึง				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ลักษณะนิสัย	สอกลงเป็นส่วนมาก	๐	๔	๑๗	๐	๑๐.๑๕
	สอกลงพอสมควร	๓	๕	๑๔	๑๐	
	สอกลงเป็นส่วนน้อย	๐	๑	๒	๑	
	ไม่สอกลงเลย	๐	๐	๐	๐	
๔. กลุ่มการงาน และพื้นฐาน อาชีพ	สอกลงเป็นส่วนมาก	๐	๔	๑๒	๐	๑๔.๘๔*
	สอกลงพอสมควร	๒	๕	๒๐	๑๑	
	สอกลงเป็นส่วนน้อย	๑	๑	๖	๐	
	ไม่สอกลงเลย	๐	๐	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๐ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความ
สอกลงระหว่างเนื้อหากลุ่มทักษะกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความสอกลงระหว่างเนื้อหาการงาน
และพื้นฐานอาชีพกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

ส่วนเนื้อหากลุ่มอื่น ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ซึ่งยังเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

๑.๒.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถของผู้เรียน ปรากฏผลดังตาราง ๒๑

ตาราง ๒๑ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถของผู้เรียน

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. ภาษาไทย	ยากมาก	๐	๑	๕	๖	๑๓.๖๔*
	ยาก	๐	๓	๒๕	๘	
	เหมาะสม	๓	๖	๘	๒	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๒. กณิตศาสตร์	ยากมาก	๐	๐	๒	๐	๔.๖๓
	ยาก	๐	๒	๘	๑	
	เหมาะสม	๓	๗	๒๖	๑๐	
	ง่าย	๐	๑	๒	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสาระเสริม ประสบการณ์ชีวิต	ยากมาก	๐	๐	๒	๐	๔.๗๐
	ยาก	๐	๑	๘	๒	
	เหมาะสม	๓	๘	๒๗	๘	
	ง่าย	๐	๑	๑	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๑ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๔. วิชาชีพศึกษา	ยากมาก	๐	๑	๒	๑	๕.๘๔
	ยาก	๑	๕	๑๗	๔	
	เหมาะสม	๒	๘	๑๔	๕	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ยากมาก	๐	๐	๒	๐	๓.๐๓
	ยาก	๑	๓	๑๐	๓	
	เหมาะสม	๒	๖	๒๕	๗	
	ง่าย	๐	๐	๑	๑	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๖. คณิตและ นาฏศิลป์	ยากมาก	๐	๒	๕	๑	๒.๔๔
	ยาก	๒	๕	๑๘	๔	
	เหมาะสม	๑	๓	๑๕	๖	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๗. พลศึกษา	ยากมาก	๐	๐	๐	๐	๗.๑๗
	ยาก	๑	๒	๗	๑	
	เหมาะสม	๒	๗	๓๐	๑๐	
	ง่าย	๐	๑	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๒๑(ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๘. กิจกรรมสร้าง นิสัย	ยากมาก	๐	๐	๑	๐	๓.๕๓
	ยาก	๑	๐	๕	๒	
	เหมาะสม	๒	๑๐	๓๒	๕	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๙. งานบ้าน	ยากมาก	๐	๐	๐	๐	๓.๕๕
	ยาก	๐	๐	๗	๒	
	เหมาะสม	๓	๑๐	๓๐	๗	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๑	๐	
๑๐. งานประณีต และงานช่าง	ยากมาก	๐	๐	๓	๑	๕.๔๘
	ยาก	๑	๒	๑๗	๓	
	เหมาะสม	๒	๔	๑๗	๗	
	ง่าย	๐	๐	๑	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๑๑. งานเกษตร	ยากมาก	๐	๐	๒	๑	๑๑.๐๒
	ยาก	๓	๒	๒๐	๕	
	เหมาะสม	๐	๔	๑๔	๕	
	ง่าย	๐	๐	๑	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

จากตาราง ๒๑ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาไทยกับความสามารถของผู้เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

ส่วนเนื้อหาอื่น ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

๑.๒.๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหา ปรากฏผลดังตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหา

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				กา กายสแกว
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. ภาษาไทย	มากเกินไป	๐	๓	๒๔	๓	๔.๒๑
	มาก	๑	๒	๑๐	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑	๔	๑	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๒. กติศาสตร	มากเกินไป	๐	๐	๕	๑	๓.๔๗
	มาก	๐	๒	๖	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๓	๔	๒๖	๔	
	น้อย	๐	๐	๑	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				กา กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	มากเกินไป	๐	๐	๓	๐	๗.๔๑
	มาก	๑	๑	๕	๔	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๔	๒๔	๖	
	น้อย	๐	๑	๑	๑	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๔. จริยศึกษา	มากเกินไป	๐	๐	๕	๑	๕.๗๓
	มาก	๐	๒	๑๒	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๔	๑๔	๔	
	น้อย	๐	๐	๒	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	มากเกินไป	๐	๑	๑	๐	๑๑.๔๒
	มาก	๑	๑	๑๑	๔	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๕	๒๕	๖	
	น้อย	๐	๓	๑	๑	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๖. กนตรีและ นาฏศิลป์	มากเกินไป	๐	๓	๕	๒	๖.๓๐
	มาก	๒	๓	๑๔	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๔	๑๔	๓	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กลางสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กค.	ป.กค.	ป.กค. สูง	ปริญญา ตรี	
๗. พลศึกษา	มากเกินไป	๐	๒	๘	๑	๘.๗๑
	มาก	๐	๒	๑๑	๘	
	เหมาะสมแล้ว	๓	๖	๑๙	๕	
	น้อย	๐	๐	๐	๑	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๘. กิจกรรมสร้าง นิสัย	มากเกินไป	๐	๐	๐	๐	๒.๖๑
	มาก	๑	๑	๑๐	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๙	๒๔	๑๐	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๙. งานบ้าน	มากเกินไป	๐	๐	๒	๐	๕.๖๑
	มาก	๑	๐	๒	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑๐	๒๔	๑๐	
	น้อย	๐	๐	๑	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๑๐. งานประดิษฐ์และ งานช่าง	มากเกินไป	๐	๐	๕	๒	๓.๒๕
	มาก	๑	๕	๑๖	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๕	๑๙	๖	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแกว
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปรีญญา ศรี	
๑๑. งานเกษตร	มากเกินไป	๐	๐	๔	๑	๘.๐๓
	มาก	๒	๓	๑๔	๖	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๓	๑๖	๔	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

จากตาราง ๒๒ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหาชั้นประถมปีที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

๑.๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกัน เกี่ยวกับแผนการสอนชั้นประถมปีที่หนึ่ง

๑.๓.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา ปรากฏผลดังตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ ความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความสอดคล้อง
ของแผนการสอนกับเนื้อหา

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ค่าความ ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. กลุ่มทักษะ	สอดคล้องทุกประการ	๐	๔	๘	๐	๑๐.๐๘
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๒	๒	๒๒	๔	
	สอดคล้องพอสมควร	๑	๔	๘	๒	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๐	๐	๐	
๒. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	สอดคล้องทุกประการ	๐	๔	๑๐	๐	๑๑.๔๘
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๑	๒	๒๑	๔	
	สอดคล้องพอสมควร	๒	๔	๓	๓	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ลักษณะนิสัย	สอดคล้องทุกประการ	๐	๔	๖	๐	๒๐.๐๖ *
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๐	๐	๑๖	๖	
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๔	๑๔	๔	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๑	๑	๐	
๔. กลุ่มการทำงานและ พื้นฐานอาชีพ	สอดคล้องทุกประการ	๐	๔	๔	๐	๑๔.๔๘ *
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๐	๐	๑๕	๖	
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๔	๑๑	๔	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๒	๓	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๓ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นในเรื่องความสอดคล้องของแผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยกับเนื้อหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมีความคิดเห็นเรื่องความสอดคล้องของแผนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพกับเนื้อหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

ส่วนแผนการสอนกลุ่มเนื้อหาอื่น ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

๑.๓.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน

ปรากฏผลดังตาราง ๒๔

ตาราง ๒๔ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกวา ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๐	๒	๕	๒	๒.๖๐
	ชัดเจนพอสมควร	๓	๔	๓๐	๔	
	ชัดเจนเป็นส่วนน้อย	๐	๐	๓	๑	
๒. ช่วยในการ เตรียมการสอน	ช่วยไ้มากที่สุด	๐	๔	๑๕	๓	๑๕.๕๑
	ช่วยไ้ค่อนข้างมาก	๒	๓	๑๕	๕	
	ช่วยไ้พอสมควร	๑	๑	๖	๓	
	ช่วยไ้ค่อนข้างน้อย	๐	๐	๒	๐	
	ช่วยไ้เ็นส่วนน้อยที่สุด	๐	๒	๐	๐	

จากการาง ๒๔ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความกึกเห็นในเรื่องความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยในการเตรียมการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไปเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๑

๑.๓.๓ การเปรียบเทียบความกึกเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ปรากฏดังตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ความแตกต่างระหว่างความกึกเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความกึกเห็น				ค่า คาสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กค.	ป.กค.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. ภาษาไทย	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๒.๗๒
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๒	๔	๑๒	๘	
	ดัดแปลงบางส่วนประมาณ	๐	๑	๘	๑	
	ดัดแปลงเป็นเล็กน้อย	๑	๕	๒๐	๒	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๒. กณิตศาสตร์	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๓.๕๕
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๑	๒	๗	๒	
	ดัดแปลงบางส่วนประมาณ	๐	๐	๒	๑	
	ดัดแปลงเป็นเล็กน้อย	๒	๔	๒๔	๔	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๒๕ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กลางสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๕.๕๕
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๑	๒	๑๐	๔	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๑	๔	๑๐	๒	
	ดัดแปลงเป็นเล็กน้อย	๑	๔	๑๗	๕	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๔. จริยศึกษา	ดัดแปลงทั้งหมด	๑	๐	๐	๐	๒๓.๕๕*
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๒	๔	๑๔	๖	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๐	๔	๑๓	๒	
	ดัดแปลงเป็นเล็กน้อย	๐	๒	๑๐	๓	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๒.๒๕
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๑	๓	๔	๓	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๐	๑	๑๕	๕	
	ดัดแปลงเป็นเล็กน้อย	๒	๖	๑๓	๓	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๖. คณิตและ นาฏศิลป์	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๑	๐	๑๑.๖๑
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๑	๔	๑๒	๖	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๒	๑	๑๖	๒	
	ดัดแปลงเป็นเล็กน้อย	๐	๑	๔	๓	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๒๔ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				กา กายสแกวร์
		ค่ากา ป. กศ.	ป. กศ.	ป. กศ. สูง	ปริญญ ตรี	
๗. พลศึกษา	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๒๕.๓๐**
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๒	๔	๘	๖	
	ดัดแปลง บางพวประมาณ	๐	๐	๑๒	๓	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๑	๑	๑๓	๗	
	ไม่ดัดแปลง เลย	๐	๐	๑	๐	
๘. งานบ้าน	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๑	๐	๓.๒๕
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๑	๓	๕	๑	
	ดัดแปลง บางพวประมาณ	๐	๑	๑๐	๑	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๒	๒	๑๕	๖	
	ไม่ดัดแปลง เลย	๐	๐	๑	๐	
๙. งานประดิษฐ์ และงานช่าง	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๑	๐	๕.๑๖
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๒	๓	๑๔	๓	
	ดัดแปลง บางพวประมาณ	๐	๓	๑๔	๔	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๑	๔	๕	๔	
	ไม่ดัดแปลง เลย	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๒๕ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป. กศ.	ป. กศ.	ป. กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑๐. งานเกษตร	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๒	๐	๙.๘๖
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๒	๕	๑๐	๕	
	ดัดแปลง บางพอประมาณ	๑	๑	๑๒	๕	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๐	๔	๑๓	๑	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ๐.๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติ ๐.๐๑

จากตาราง ๒๕ แสดงว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนจริยศึกษาให้เหมาะกับครูเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และมีความคิดเห็นเรื่องการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนพลศึกษาให้เหมาะกับครูเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๑

ส่วนการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนอื่นให้เหมาะกับครูเรียนนั้น ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๑

๑.๔ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่างกันเกี่ยวกับอัตราเวลาเรียน

ปรากฏผลดังตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ ความแตกต่างระหว่างความถี่ที่ผู้วิจัยต่างกันเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลด
อัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๑. ภาษาไทย	ควรเพิ่มให้มาก	๒	๓	๒๖	๕	๑๕.๕๒
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๓	๙	๖	
	เหมาะสมแล้ว	๖	๑	๔	๑	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๓	๑	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๒. คณิตศาสตร์	ควรเพิ่มให้มาก	๒	๑	๑๑	๔	๑๒.๔๔
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๒	๑๔	๔	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๒	๑๓	๒	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๑	๐	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๙.๓๔
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๓	๒	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๒	๒๔	๒	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๑	๔	๓	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนกิโลเมตร				กายสแควร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญา ตรี	
๔. วิชาชีพศึกษา	การเพิ่มให้มาก	๐	๑	๐	๐	๑๕.๕๓
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๑	๐	๔	๐	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๗	๑๕	๘	
	การลดลงอีกเล็กน้อย	๑	๒	๑๗	๓	
	การลดลงให้มาก	๐	๐	๒	๐	
๕. ศิลปศึกษา	การเพิ่มให้มาก	๐	๑	๐	๐	๒๑.๕๓*
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๑	๕	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๐	๒	๒๑	๘	
	การลดลงอีกเล็กน้อย	๓	๒	๗	๐	
	การลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๖. คนตรีและ นาฏศิลป์	การเพิ่มให้มาก	๐	๑	๐	๑	๑๒.๔๔
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๑	๕	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๔	๒๐	๗	
	การลดลงอีกเล็กน้อย	๒	๔	๑๒	๐	
	การลดลงให้มาก	๐	๐	๑	๐	
๗. พลศึกษา	การเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๗.๕๒
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๑	๘	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๑	๒๐	๗	
	การลดลงอีกเล็กน้อย	๒	๑	๘	๑	
	การลดลงให้มาก	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๒๖ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแกวร์
		ต่ำกว่า ป.กศ.	ป.กศ.	ป.กศ. สูง	ปริญญากรี	
๘. งานบ้าน	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๕.๕๑
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๑	๔	๐	
	เหมาะสมแล้ว	๓	๗	๒๗	๑๐	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๒	๓	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๙. งานประเพณี และงานช่าง	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๓	๑	๐	๑๘.๒๖
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๐	๑๑	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๔	๒๐	๘	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๑	๓	๕	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๑	๐	
๑๐. งานเกษตร	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๓	๐	๐	๒๑.๔๕*
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๐	๐	๗	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๖	๑๔	๗	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๑	๑	๑๐	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๓	๑	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากการาง ๒๖ แสดงว่า ครูที่ปฏิบัติงาน มีความบกพร่องเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลด
อัตราเวลาเรียนให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่ศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

และมีความกึกุเห็นเรื่องการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหางานเกษตร
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๑

ส่วนการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนของเนื้อหาอื่นให้เหมาะสมนั้น ครูที่มีวุฒิต่างกัน
มีความคิดแตกต่างกันอย่างไ้มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๑

๒. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามประสบการณ์การสอน

๒.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับ
จุดหมายของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ ปรากฏผลดังตาราง ๒๙

ตาราง ๒๙ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน
เกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า ก้ำยสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๓	๕	๒	๔	๗.๔๔
	ชัดเจนพอสมควร	๔	๑๔	๑๒	๒	
	ไม่สู้จะชัดเจนนัก	๑	๔	๒	๐	
	ไม่ชัดเจนเลย	๐	๐	๐	๐	
๒. ความเข้าใจ	เข้าใจดีมาก	๐	๑	๐	๑	๕.๒๕
	เข้าใจดีพอสมควร	๑๐	๒๓	๑๒	๔	
	ไม่ค่อยเข้าใจ	๒	๘	๔	๑	
	ไม่เข้าใจเลย	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๗ (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า คาสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ปี	๖-๑๐ปี	๑๑ปี ขึ้นไป	
๓. ความเหมาะสม กับวัยของผู้เรียน	เหมาะสมมาก	๒	๕	๒	๑	๒.๕๓
	เหมาะสมพอสมควร	๕	๑๖	๑๒	๔	
	ไม่ส่วจะเหมาะสมนัก	๑	๗	๒	๑	
	ไม่เหมาะสมเลย	๐	๐	๐	๐	
๔. ความสอดคล้อง ระหว่างจุดประสงค์ ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหา ต่างๆกับจุดหมาย	สอดคล้องมาก	๔	๖	๓	๓	๕.๒๒
	สอดคล้องพอสมควร	๔	๒๐	๑๓	๓	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๒	๐	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	

จากการวาง ๒๗ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดหมายของหลักสูตร ด้านความชัดเจน ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆกับจุดหมาย และความเข้าใจของครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒

๒.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

๒.๒.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน
เกี่ยวกับความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร ปรากฏผลดังตาราง ๒๘

ตาราง ๒ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอน
 ต่างกันเกี่ยวกับความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		๑ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. กลุ่มทักษะ	สอดคล้องเป็นส่วนมาก	๘	๑๓	๙	๒	๓.๕๕
	สอดคล้องพอสมควร	๔	๑๔	๕	๔	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๐	๐	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	
๒. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	สอดคล้องเป็นส่วนมาก	๖	๑๑	๔	๔	๒.๗๑
	สอดคล้องพอสมควร	๖	๑๖	๔	๒	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๐	๐	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ลักษณะนิสัย	สอดคล้องเป็นส่วนมาก	๔	๖	๔	๓	๑๒.๔๔ *
	สอดคล้องพอสมควร	๔	๑๘	๑๒	๓	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๐	๔	๐	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	
๔. กลุ่มการทำงานและ พื้นฐานอาชีพ	สอดคล้องเป็นส่วนมาก	๓	๕	๓	๑	๖.๐๗
	สอดคล้องพอสมควร	๔	๑๓	๑๒	๕	
	สอดคล้องเป็นส่วนน้อย	๑	๖	๑	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๔ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องเนื้อหาหลักสูตรเสริมลักษณะนิสัยปีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒

ส่วนความสอดคล้องของเนื้อหาหลักสูตรอื่นกับจุดหมายของหลักสูตรนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒

๒.๒.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหา กับความสามารถของนักเรียน ปรากฏดังตาราง ๒๕ ตาราง ๒๕ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหา กับความสามารถของนักเรียน

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า คาสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. ภาษาไทย	ยากมาก	๑	๓	๐	๓	๑๖.๔๓ *
	ยาก	๑๐	๑๓	๑๑	๒	
	เหมาะสม	๑	๑๒	๕	๑	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๒. คณิตศาสตร์	ยากมาก	๐	๒	๐	๐	๑๔.๗๒
	ยาก	๒	๒	๓	๔	
	เหมาะสม	๕	๒๓	๑๒	๒	
	ง่าย	๑	๑	๑	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๕ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				กายสแกว
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปีขึ้นไป	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	ยากมาก	๐	๒	๐	๐	๔.๓๐
	ยาก	๒	๕	๓	๑	
	เหมาะสม	๕	๒๐	๑๓	๕	
	ง่าย	๑	๑	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๔. จริยศึกษา	ยากมาก	๐	๓	๑	๐	๖.๖๖
	ยาก	๕	๑๐	๑๐	๒	
	เหมาะสม	๗	๑๔	๕	๘	
	ง่าย	๐	๑	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ยากมาก	๐	๒	๐	๐	๑๓.๘๘
	ยาก	๖	๕	๓	๓	
	เหมาะสม	๖	๒๑	๑๑	๓	
	ง่าย	๐	๐	๒	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๖. กนตรีและ นาฏศิลป์	ยากมาก	๐	๔	๓	๑	๓.๔๗
	ยาก	๕	๑๔	๗	๓	
	เหมาะสม	๗	๑๐	๖	๒	
	ง่าย	๐	๐	๑	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๔ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า ก่ายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ปี	๖-๑๐ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๗. พลศึกษา	ยากมาก	๐	๐	๐	๐	๖.๔๗
	ยาก	๓	๕	๒	๑	
	เหมาะสม	๔	๒๒	๑๔	๕	
	ง่าย	๐	๑	๐	๐	
	ง่ายมาก	๑	๐	๐	๐	
๘. กิจกรรมสร้าง นิสัย	ยากมาก	๐	๑	๐	๐	๘.๕๔
	ยาก	๒	๕	๐	๑	
	เหมาะสม	๑๐	๒๒	๑๖	๕	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๙. งานบ้าน	ยากมาก	๐	๐	๐	๐	๗.๒๐
	ยาก	๐	๒	๒	๑	
	เหมาะสม	๑๑	๒๒	๑๔	๕	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๑	๐	๐	๐	
๑๐. งานประดิษฐ์ และงานช่าง	ยากมาก	๑	๓	๐	๐	๕.๘๒
	ยาก	๒	๑๓	๕	๓	
	เหมาะสม	๔	๒๒	๑๑	๓	
	ง่าย	๑	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๒๕ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				กา กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑๑. งานเกษตร	ยากมาก	๐	๒	๑	๐	๘.๗๗
	ยาก	๔	๑๒	๔	๒	
	เหมาะสม	๓	๑๓	๗	๔	
	ง่าย	๐	๑	๐	๐	
	ง่ายมาก	๑	๐	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๒๕ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาไทยกับความสามารถของผู้เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒

ส่วนความเหมาะสมของเนื้อหาอื่นกับความสามารถของผู้เรียนนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒

๒.๒.๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน เกี่ยวกับความยากง่ายของเนื้อหา ปรากฏผลดังตาราง ๓๐

ตาราง ๓๐ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน
เกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหา

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสิทธิ์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. ภาษาไทย	มากเกินไป	๕	๑๗	๗	๕	๔.๕๓
	มาก	๒	๗	๖	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๔	๓	๘	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๒. กณิตศาสตร์	มากเกินไป	๓	๒	๐	๑	๑๓.๔๓
	มาก	๐	๕	๔	๐	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๒๑	๑๒	๕	
	น้อย	๑	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	มากเกินไป	๐	๓	๐	๐	๑๔.๑๓ *
	มาก	๒	๕	๒	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๗	๒๐	๑๔	๔	
	น้อย	๓	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

การาง ๓๐ (กอ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ปี	๖-๑๐ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๔. จริยศึกษา	มากเกินไป	๐	๓	๓	๐	๕.๘๓
	มาก	๔	๔	๓	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๗	๑๕	๑๐	๔	
	น้อย	๑	๑	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	มากเกินไป	๐	๑	๐	๑	๑๖.๖๔
	มาก	๒	๗	๕	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๑๐	๑๔	๗	๒	
	น้อย	๐	๑	๔	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๖. คนตรีและ นาฏศิลป์	มากเกินไป	๑	๔	๓	๒	๓.๙๔
	มาก	๔	๑๒	๗	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๗	๑๒	๖	๑	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๗. พลศึกษา	มากเกินไป	๒	๕	๑	๓	๑๐.๕๕
	มาก	๓	๖	๖	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๗	๑๗	๔	๑	
	น้อย	๐	๐	๑	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๐ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๘. กิจกรรมสร้าง นิสัย	มากเกินไป	๐	๐	๐	๐	๐.๕๓
	มาก	๒	๗	๓	๑	
	เหมาะสม แล้ว	๑๐	๒๑	๑๓	๕	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๙. งานบ้าน	มากเกินไป	๐	๑	๑	๐	๗.๑๑
	มาก	๐	๖	๓	๐	
	เหมาะสมแล้ว	๑๒	๒๐	๑๒	๖	
	น้อย	๐	๑	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๑๐. งานประชีวิ และงานช่าง	มากเกินไป	๑	๒	๓	๑	๗.๕๒
	มาก	๗	๑๑	๓	๔	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๕	๑๐	๑	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๐ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนการมาถึง				กา กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑๑. งานเกษตร	มากเกินไป	๐	๘	๑	๐	๓.๒๗
	มาก	๗	๑๓	๘	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๕	๑๓	๗	๓	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๐ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒

ส่วนความมากน้อยของเนื้อหาอื่นนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒

๒.๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับแผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

๒.๓.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับความลอกลองของแผนการสอนกับเนื้อหา ปรากฏผลดังตาราง ๓๑

ตาราง ๓๑ ความแตกต่างระหว่างภาพที่เห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับ
 ความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. กลุ่มทักษะ	สอดคล้องทุกประการ	๔	๕	๑	๒	๗.๕๑
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๕	๑๔	๑๖	๓	
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๙	๒	๑	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๐	๐	๐	
๒. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	สอดคล้องทุกประการ	๔	๕	๓	๒	๗.๐๙
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๓	๑๖	๙	๔	
	สอดคล้องพอสมควร	๕	๙	๔	๐	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ลักษณะนิสัย	สอดคล้องทุกประการ	๔	๓	๒	๒	๖.๙๑
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๓	๑๐	๗	๓	
	สอดคล้องพอสมควร	๕	๑๔	๖	๑	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๑	๑	๐	
๔. กลุ่มการวางแผนและ พื้นฐานอาชีพ	สอดคล้องทุกประการ	๓	๖	๒	๒	๖.๙๔
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๓	๙	๙	๓	
	สอดคล้องพอสมควร	๕	๑๐	๖	๑	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๑	๔	๐	๐	

จากการวาง ๓๑ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความกึกเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒

๒.๓.๒ การเปรียบเทียบความกึกเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน ปรากฏผลดังตาราง ๓๒

ตาราง ๓๒ ความแตกต่างระหว่างความกึกเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน

เรื่อง	รายการ	จำนวนความกึกเห็น				ค่า กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๒	๔	๒	๑	๒.๒๒
	ชัดเจนพอสมควร	๑๐	๒๒	๑๒	๕	
	ชัดเจนเป็นส่วนน้อย	๐	๒	๒	๐	
๒. ช่วยในการ เตรียมการสอน	ช่วยไ้มากที่สุด	๕	๔	๕	๔	๑๒.๔๔
	ช่วยไ้ค่อนข้างมาก	๕	๑๔	๕	๑	
	ช่วยไ้พอสมควร	๑	๕	๔	๑	
	ช่วยไ้ค่อนข้างน้อย	๑	๑	๐	๐	
	ช่วยไ้ได้น้อยที่สุด	๐	๐	๒	๐	

จากการวาง ๓๒ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความกึกเห็นในเรื่องความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยในการเตรียมการสอน

แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒

๒.๓.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน
เกี่ยวกับการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน ปรากฏผลดังตาราง ๓๓
ตาราง ๓๓ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน
เกี่ยวกับการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๕-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. ภาษาไทย	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๙.๖๑
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๔	๕	๕	๑	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๒	๓	๐	๒	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๖	๑๕	๕	๓	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๒. คณิตศาสตร์	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๘.๐๘
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๓	๕	๔	๐	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๒	๓	๑	๑	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๙	๑๙	๑๑	๕	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๘.๘๕
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๔	๗	๓	๓	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๒	๕	๔	๒	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๖	๑๒	๔	๑	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				กา คายนสแควร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๔. จริยศึกษา	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๑	๐	๐	๖.๗๐
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๔	๑๒	๖	๔	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๕	๖	๓	๑	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๓	๔	๓	๑	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๕.๑๘
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๒	๖	๖	๒	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๕	๘	๕	๓	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๕	๑๓	๕	๑	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๖. คนกรรและ นาฏศิลป์	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๑	๐	๐	๑๔.๕๔
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๒	๑๐	๑๑	๔	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๘	๑๐	๒	๑	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๒	๖	๓	๑	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๗. พลศึกษา	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๘.๓๗
	ดัดแปลงเป็นส่วนมาก	๑	๑๑	๗	๑	
	ดัดแปลงบ้างพอประมาณ	๖	๗	๓	๓	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๕	๙	๖	๒	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	

๑๒
ตาราง ๓๓ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า คาสสแกร์
		๐ ปี	๑-๕ปี	๖-๑๐ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๘. งานบ้าน	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๑	๐	๐	๒๐.๘๓
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๐	๙	๖	๐	
	ดัดแปลง บางพอประมาณ	๓	๕	๐	๘	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๕	๑๘	๑๐	๒	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๙. งานประดิษฐ์ และงานช่าง	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๑	๐	๐	๑๘.๕๕
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๔	๘	๕	๐	
	ดัดแปลง บางพอประมาณ	๓	๑๔	๑	๓	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๕	๓	๖	๓	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	
๑๐. งานเกษตร	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๒	๐	๐	๑๓.๑๘
	ดัดแปลง เป็นส่วนมาก	๕	๑๐	๗	๐	
	ดัดแปลง บางพอประมาณ	๑	๑๐	๕	๓	
	ดัดแปลง เป็นส่วนน้อย	๖	๕	๔	๓	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๑	๐	๐	

จากตาราง ๓๓ แสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความถี่เห็นเกี่ยวกับการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ หนึ่งให้ เหนือกว่ากับครูที่เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒

๒.๔ การเปรียบเทียบความถี่ของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับ
อัตราเวลาเรียน ปรากฏผลดังตาราง ๓๔

ตาราง ๓๔ ความแตกต่างระหว่างความถี่ของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันเกี่ยวกับ
กับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหา

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				กา กายสเปกตรัม
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๑. ภาษาไทย	การเพิ่มให้มาก	๔	๑๔	๕	๘	๓.๒๓
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๘	๕	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๐	๔	๒	๑	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๑	๒	๑	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๒. กติกาาสตร์	ควรเพิ่มให้มาก	๓	๑๓	๑	๒	๑๖.๐๔
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๓	๔	๑๑	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๖	๗	๓	๒	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๐	๑	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๖.๖๔
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๑	๖	๔	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๖	๑๒	๔	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๒	๖	๐	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๔ (ก)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนการมี				ค่า กายสเมการ
		๐ ปี	๑-๕ปี	๖-๑๐ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๔. จริยศึกษา	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๑	๐	๐	๖.๒๔
	การเพิ่มขึ้นเล็กน้อย	๑	๒	๑	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑๑	๑๑	๓	
	การลดลงเล็กน้อย	๕	๑๒	๔	๒	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๒	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๑๒.๘๖
	การเพิ่มขึ้นเล็กน้อย	๒	๒	๔	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๕	๑๒	๔	
	การลดลงเล็กน้อย	๒	๑๐	๐	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๖. กนกวีและ นาฏศิลป์	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๑	๑	๐	๘.๕๓
	การเพิ่มขึ้นเล็กน้อย	๒	๓	๓	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑๓	๑๐	๓	
	การลดลงเล็กน้อย	๓	๑๑	๒	๒	
	ควรลดลงให้มาก	๑	๐	๐	๐	
๗. พลศึกษา	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๗.๕๖
	การเพิ่มขึ้นเล็กน้อย	๓	๔	๔	๐	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๓	๑๐	๕	
	การลดลงเล็กน้อย	๑	๕	๒	๑	
	การลดลงให้มาก	๐	๑	๐	๐	

ตาราง ๓๘ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่				ค่า กายสแกวร์
		๐ ปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑ ปี ขึ้นไป	
๘. งานบ้าน	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๑๐.๒๔
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๑	๔	๓	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๑๐	๒๑	๑๒	๔	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๓	๑	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๙. งานประจักษ์ และงานทาง	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๒	๒	๐	๑๒.๑๑
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๓	๔	๕	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๕	๑๖	๔	๔	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๓	๖	๐	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๑	๐	๐	๐	
๑๐. งานเกษตร	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๑	๒	๐	๑๖.๒๗
	การเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๑	๒	๕	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๕	๙	๔	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๕	๗	๐	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๑	๓	๐	๐	

จากตาราง ๓๘ แสดงว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความถี่เห็น
เกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหาชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง แตกต่างกัน
อย่างไรนี้ยังสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒

๓. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามภาคภูมิศาสตร์

๓.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
จุดหมายของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๐

ปรากฏผลดังตาราง ๓๕

ตาราง ๓๕ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
จุดหมายของหลักสูตร

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา ลายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๒	๒	๓	๓	๑.๓๔
	ชัดเจนพอสมควร	๒	๑๔	๒	๑๐	
	ไม่ชัดเจนนัก	๒	๓	๑	๑	
	ไม่ชัดเจนเลย	๐	๐	๐	๐	
๒. ความเข้าใจ	เข้าใจดีมาก	๑	๐	๑	๐	๕.๘๙
	เข้าใจดีพอสมควร	๔	๒๓	๔	๑๐	
	ไม่คอยเข้าใจ	๑	๕	๑	๔	
	ไม่เข้าใจเลย	๐	๐	๐	๐	
๓. ความเหมาะสม กับวัยของผู้เรียน	เหมาะสมมาก	๔	๑	๒	๓	๑๔.๒๕*
	เหมาะสมพอสมควร	๓	๒๓	๔	๗	
	ไม่เหมาะสมนัก	๓	๔	๐	๔	
	ไม่เหมาะสมเลย	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๕ (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา คายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๘. ความสอดคล้องระหว่าง จุดประสงค์ทั่วไปของ กลุ่มเนื้อหาต่างๆกับ จุดหมาย	สอดคล้องมาก สอดคล้องพอสมควร สอดคล้อง เป็นส่วนน้อย ไม่สอดคล้องเลย	๕ ๕ ๐ ๐	๑ ๒๗ ๐ ๐	๔ ๖ ๐ ๐	๖ ๖ ๒ ๐	๒๑.๗๕**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๕ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความถี่เห็นเรื่อง
จุดหมายของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .๐๕ และมีความถี่เห็นเรื่องความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหา
ต่างๆกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งเป็นไป
ตามสมมติฐานข้อที่ ๓

ส่วนเรื่องอื่น ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความถี่เห็นแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๓

๓.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

๓.๒.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน
เกี่ยวกับความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร ปรากฏดังตาราง ๓๖

ตาราง ๓๖ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
ความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดหมายของหลักสูตร

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า คาสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. กลุ่มทักษะ	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๗	๖๐	๖	๗	๑๐.๑๗
	สอดคล้องพอสมควร	๓	๑๘	๓	๗	
	สอดคล้องเป็นเล็กน้อย	๐	๐	๑	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	
๒. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๘	๗	๖	๔	๑๗.๑๖*
	สอดคล้องพอสมควร	๒	๒๑	๓	๖	
	สอดคล้องเป็นเล็กน้อย	๐	๐	๑	๐	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ลักษณะนิสัย	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๕	๕	๖	๕	๙.๔๖
	สอดคล้องพอสมควร	๔	๒๒	๓	๔	
	สอดคล้องเป็นเล็กน้อย	๑	๑	๑	๑	
	ไม่สอดคล้องเลย	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสแกว
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๔. กลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพ	สอกลงเป็นส่วนมาก	๕	๓	๓	๔	๑๓.๒๕*
	สอกลงพอสมควร	๕	๒๑	๗	๕	
	สอกลงเป็นส่วนน้อย	๐	๔	๐	๔	
	ไม่สอกลงเลย	๐	๐	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๒ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความสอกลงของเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมีความคิดเห็นเรื่องความสอกลงของเนื้อหา กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๓

ส่วนความสอกลงของเนื้อหาอื่นกับจุดหมายของหลักสูตรนั้น ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๓

๓.๒.๒ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหา กับความสามารถของผู้เรียน ปรากฏผลดังตาราง ๓๗

ตาราง ๓๓ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในากภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
ความเหมาะสมของเนื้อหากับความสามารถของผู้เรียน

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสแกวร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. ภาษาไทย	ยากมาก	๒	๔	๑	๐	๒.๓๔
	ยาก	๔	๑๔	๕	๘	
	เหมาะสม	๔	๔	๔	๖	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๒. กณิศาสตร์	ยากมาก	๐	๑	๐	๐	๔.๕๕
	ยาก	๐	๖	๒	๓	
	เหมาะสม	๔	๒๑	๔	๔	
	ง่าย	๑	๐	๐	๒	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	ยากมาก	๑	๐	๐	๐	๑๑.๖๔
	ยาก	๒	๔	๒	๓	
	เหมาะสม	๗	๒๕	๔	๘	
	ง่าย	๐	๐	๐	๒	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๗ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๔. วิชาชีพศึกษา	ยากมาก	๐	๒	๑	๑	๘.๑๕
	ยาก	๓	๑๔	๓	๗	
	เหมาะสม	๒	๑๒	๒	๒	
	ง่าย	๑	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ยากมาก	๐	๑	๐	๑	๖.๓๔
	ยาก	๓	๕	๑	๔	
	เหมาะสม	๕	๑๒	๕	๕	
	ง่าย	๐	๒	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๖. คนตรีและ นาฏศิลป์	ยากมาก	๐	๓	๔	๑	๑๒.๕๑
	ยาก	๕	๑๔	๕	๕	
	เหมาะสม	๕	๑๑	๑	๕	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๗. พลศึกษา	ยากมาก	๐	๐	๐	๐	๔.๗๔
	ยาก	๑	๗	๑	๒	
	เหมาะสม	๕	๒๑	๕	๑๐	
	ง่าย	๐	๐	๐	๑	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๑	

ตาราง ๓๗ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๘. กิจกรรมสร้าง นิสัย	ยากมาก	๐	๐	๐	๑	๗.๐๗
	ยาก	๐	๖	๑	๑	
	เหมาะสม	๑๐	๒๒	๕	๑๒	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	
๙. งานบ้าน	ยากมาก	๐	๐	๐	๐	๔.๑๐
	ยาก	๓	๓	๐	๓	
	เหมาะสม	๗	๒๔	๑๐	๑๐	
	ง่าย	๐	๐	๐	๐	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๑	
๑๐. งานประดิษฐ์และ งานช่าง	ยากมาก	๐	๓	๐	๑	๑๕.๔๑*
	ยาก	๑	๑๗	๓	๖	
	เหมาะสม	๔	๔	๗	๖	
	ง่าย	๐	๐	๐	๑	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๗ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่(ของภาค)				กายสเปคควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑๑. งานเกษตร	ยากมาก	๐	๖	๐	๑	๒๖.๑๓*
	ยาก	๘	๒๑	๓	๒	
	เหมาะสม	๖	๘	๗	๕	
	ง่าย	๐	๐	๐	๑	
	ง่ายมาก	๐	๐	๐	๑	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๗ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาควิชาศรต่างกัน มีความถี่เห็นเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหางานประคิษ และงานช่างกับความสามารถของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมีความถี่เห็นเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาเกษตรกับความสามารถของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๓

ส่วนความเหมาะสมของเนื้อหาอื่นกับความสามารถของผู้เรียนนั้น ครูที่อยู่ในภาควิชาศรต่างกัน มีความถี่เห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๓

๓.๒.๒ การเปรียบเทียบความถี่เห็นของครูที่อยู่ในภาควิชาศรต่างกัน เกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหา ปรากฏดังตาราง ๓๘

ตาราง ๓ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
ความมากน้อยของวงแหวน

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า กายสแกร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. ภาษาไทย	มากเกินไป	๗	๑๖	๕	๑๐	๕.๗๗
	มาก	๒	๑๐	๒	๖	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๒	๓	๒	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๒. คณิตศาสตร์	มากเกินไป	๑	๕	๐	๐	๑๐.๓๘
	มาก	๓	๔	๐	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๖	๑๘	๑๐	๑๒	
	น้อย	๐	๑	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	มากเกินไป	๐	๑	๐	๒	๑๑.๓๐
	มาก	๒	๓	๔	๖	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๒๑	๖	๑๐	
	น้อย	๐	๓	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๘ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสเคราะห์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๔. จริยศึกษา	มากเกินไป	๑	๒	๑	๒	๔.๐๐
	มาก	๒	๙	๔	๕	
	เหมาะสมแล้ว	๙	๑๘	๕	๖	
	น้อย	๐	๑	๐	๑	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	มากเกินไป	๑	๑	๐	๐	๒.๕๒
	มาก	๓	๘	๑	๕	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑๖	๓	๓	
	น้อย	๐	๓	๐	๒	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๖. กนตรีและ นาฏศิลป์	มากเกินไป	๒	๒	๔	๑	๑๒.๘๘
	มาก	๕	๑๓	๓	๕	
	เหมาะสมแล้ว	๓	๑๓	๒	๘	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๗. พลศึกษา	มากเกินไป	๔	๒	๓	๒	๑๕.๓๘
	มาก	๓	๑๐	๑	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑๖	๖	๕	
	น้อย	๑	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๘ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๘. กิจกรรมสร้าง นิสัย	มากเกินไป	๐	๐	๐	๐	๒.๗๒
	มาก	๒	๕	๑	๕	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๒๓	๙	๙	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๙. งานบ้าน	มากเกินไป	๐	๑	๐	๑	๕.๗๐
	มาก	๓	๒	๒	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๗	๒๔	๔	๑๑	
	น้อย	๐	๑	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๑๐. งานประดิษฐ์และ งานช่าง	มากเกินไป	๑	๓	๑	๒	๔.๑๖
	มาก	๕	๑๔	๓	๓	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๑	๖	๙	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	
๑๑. งานเกษตร	มากเกินไป	๑	๒	๐	๒	๑๑.๒๐
	มาก	๕	๑๔	๔	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๔	๖	๑๐	
	น้อย	๐	๐	๐	๐	
	น้อยเกินไป	๐	๐	๐	๐	

จากตาราง ๓๗ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความมากน้อยของเนื้อหาชั้นประถมศึกษาหนึ่ง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๓

๓.๓ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับแผนการสอนชั้นประถมศึกษาหนึ่ง

๓.๓.๑ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา ปรากฏผลดังตาราง ๓๘

ตาราง ๓๘ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับความสอดคล้องของแผนการสอนกับเนื้อหา

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. กลุ่มทักษะ	สอดคล้องทุกประการ	๓	๑	๓	๕	๙.๒๒
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๕	๑๘	๖	๖	
	สอดคล้องพอสมควร	๒	๙	๑	๓	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๐	๐	๐	
๒. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	สอดคล้องทุกประการ	๔	๔	๓	๓	๕.๖๔
	สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่	๔	๑๘	๓	๗	
	สอดคล้องพอสมควร	๒	๖	๔	๔	
	สอดคล้องเป็นบางส่วน	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๓๕ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสแกวร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ลักษณะนิสัย	สอกลงทุกประการ	๒	๒	๓	๔	๒.๘๕
	สอกลง เป็นส่วนมาก	๔	๑๓	๒	๔	
	สอกลงพอสมควร	๔	๑๒	๕	๕	
	สอกลง เป็นส่วนน้อย	๐	๑	๐	๑	
๔. กลุ่มการงานและ พื้นฐานอาชีพ	สอกลงทุกประการ	๔	๒	๓	๔	๓.๒๓
	สอกลง เป็นส่วนมาก	๓	๑๒	๓	๔	
	สอกลงพอสมควร	๓	๑๑	๓	๕	
	สอกลง เป็นส่วนน้อย	๐	๓	๑	๑	

จากตาราง ๓๕ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความถี่เห็นเกี่ยวกับ
ความสอกลงของแผนการสอนกับเนื้อหาของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างไม่มีัยสำคัญทางสถิติ
ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๓

๓.๓.๒ การเปรียบเทียบความถี่เห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยว
กับวามชัดเจนของแผนการสอนและการได้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน ปรากฏผลดัง
ตาราง ๔๐

ตาราง ๔๐ ความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน เกี่ยวกับ
ความชัดเจนของแผนการสอนและการใช้แผนการสอนช่วยเตรียมการสอน

เรื่อง	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า คาสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. ความชัดเจน	ชัดเจนมาก	๘	๑	๐	๔	๒๖.๘๘**
	ชัดเจนพอสมควร	๕	๒๓	๓๐	๙	
	ชัดเจนเป็นส่วนน้อย	๑	๐	๐	๓	
๒. ช่วยในการเตรียม การสอน	ช่วยไปมากที่สุด	๕	๕	๕	๙	๑๑.๐๕
	ช่วยไปก่อนปานกลาง	๘	๑๓	๔	๔	
	ช่วยไปพอสมควร	๑	๒	๑	๙	
	ช่วยไปก่อนเล็กน้อย	๓	๒	๐	๐	
	ช่วยไปน้อยที่สุด	๐	๒	๐	๐	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๔๐ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความถี่เห็นเรื่อง
ความชัดเจนของแผนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งเป็นไปตาม
สมมติฐานข้อที่ ๓

ส่วนเรื่องการใช้แผนการสอนช่วยในการเตรียมการสอนนั้น ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์
ต่างกัน มีความถี่เห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๓

๓.๓.๓ การเปรียบเทียบความถี่เห็นของกรที่อยู่ในภาษามิสาสตรต่างกัน
 เกี่ยวกับการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน ปรากฏผลดังตาราง ๔๑
 ตาราง ๔๑ ความแตกต่างระหว่างความถี่เห็นของกรที่อยู่ในภาษามิสาสตรต่างกันเกี่ยวกับการ
 การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสแกวร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑. ภาษาไทย	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๕.๙๖
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๓	๑๑	๑	๗	
	ดัดแปลงบางส่วนประมาณ	๑	๔	๑	๑	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๒	๑๓	๗	๒	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๒. คณิตศาสตร์	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๔.๐๔
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๐	๒	๒	๔	
	ดัดแปลงบางส่วนประมาณ	๒	๓	๑	๐	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๔	๑๔	๒	๔	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๐	๐	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	ดัดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๑๔.๒๒
	ดัดแปลงเป็นส่วนใหญ่	๒	๒	๓	๒	
	ดัดแปลงบางส่วนประมาณ	๑	๔	๒	๒	
	ดัดแปลงเป็นส่วนน้อย	๗	๑๔	๔	๒	
	ไม่ดัดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๔๑ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๔. จริยศึกษา	คิดเปลี่ยนแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๑๔.๖๐
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนใหญ่	๓	๑๖	๔	๑	
	คิดเปลี่ยนแปลงบางส่วน	๕	๑๐	๑	๓	
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นเล็กน้อย	๒	๖	๓	๔	
	ไม่คิดเปลี่ยนแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๕. ศิลปศึกษา	คิดเปลี่ยนแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๑๔.๘๗
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนใหญ่	๓	๗	๒	๔	
	คิดเปลี่ยนแปลงบางส่วน	๕	๑๓	๑	๒	
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นเล็กน้อย	๒	๕	๑	๓	
	ไม่คิดเปลี่ยนแปลงเลย	๐	๐	๐	๐	
๖. คณิตศาสตร์และ นาฏศิลป์	คิดเปลี่ยนแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๑	๑๗.๑๕
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนใหญ่	๒	๑๖	๕	๕	
	คิดเปลี่ยนแปลงบางส่วน	๑	๑๔	๑	๕	
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นเล็กน้อย	๓	๖	๓	๓	
	ไม่คิดเปลี่ยนแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๗. พลศึกษา	คิดเปลี่ยนแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๐	๗.๗๕
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนใหญ่	๓	๔	๒	๒	
	คิดเปลี่ยนแปลงบางส่วน	๒	๑๐	๓	๔	
	คิดเปลี่ยนแปลงเป็นเล็กน้อย	๕	๓	๔	๔	
	ไม่คิดเปลี่ยนแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๘๑ (ต่อ)

แผนการสอน	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				กา กายสเกวร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๘. งานบ้าน	คิดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๑	๑๘.๘๖
	คิดแปลงเป็นสวนมาก	๒	๕	๖	๕	
	คิดแปลงบ้างพอประมาณ	๒	๕	๑	๘	
	คิดแปลงเป็นส่วนน้อย	๒	๑๘	๓	๘	
	ไม่คิดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๙. งานประดิษฐ์ และงานช่าง	คิดแปลงทั้งหมด	๐	๐	๐	๑	๖๗.๘๕
	คิดแปลงเป็นสวนมาก	๒	๑๑	๒	๗	
	คิดแปลงบ้างพอประมาณ	๒	๒	๘	๕	
	คิดแปลงเป็นส่วนน้อย	๒	๑๑	๒	๒	
	ไม่คิดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	
๑๐. งานเกษตร	คิดแปลงทั้งหมด	๑	๑	๐	๐	๒๓.๒๕**
	คิดแปลงเป็นสวนมาก	๐	๑๕	๓	๘	
	คิดแปลงบ้างพอประมาณ	๔	๕	๓	๓	
	คิดแปลงเป็นส่วนน้อย	๑	๓	๓	๖	
	ไม่คิดแปลงเลย	๐	๐	๑	๐	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๘๑ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างก็มีความถี่เห็นในเรื่อง
การคิดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนงานเกษตรให้เหมาะสมกับผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่งนำไปสู่การสมมุติฐานข้อที่ ๓

ส่วนการดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนนั้น - ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมากไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไปเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๓

๓.๔ การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
อัตราเวลาเรียน

ปรากฏผลดังตาราง ๘๒

ตาราง ๘๒ ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกันเกี่ยวกับ
การเพิ่มหรือลดอัตราเวลาเรียนให้เหมาะสมกับเนื้อหา

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความเห็น (ของภาค)				การ คำนวณค่าเฉลี่ย
		เห็น เพิ่ม	เห็น ลด	ไม่ เห็น	ความเห็น แย้งเห็น	
๑. ภาษาไทย	การเพิ่มให้มาก	๒	๑๘	๒	๑๐	๒.๖๔
	การเพิ่มขึ้นเล็กน้อย	๓	๖	๒	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๔	๑	๑	
	การลดลงเล็กน้อย	๐	๒	๑	๑	
	การลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๒. วิทยาศาสตร์	การเพิ่มให้มาก	๔	๔	๓	๓	๓.๔๔
	การเพิ่มขึ้นเล็กน้อย	๔	๑๐	๒	๖	
	เหมาะสมแล้ว	๑	๔	๕	๓	
	การลดลงเล็กน้อย	๐	๑	๐	๐	
	การลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	

ตาราง ๔๒ (กบ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๓. กลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ ชีวิต	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๘.๖๔
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๖	๔	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๘	๑๘	๖	๙	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๐	๔	๐	๔	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๔. จริยศึกษา	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๑	๐	๑๖.๒๓
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๑	๑	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๑๗	๖	๔	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๓	๙	๒	๙	
	ควรลดลงให้มาก	๑	๑	๐	๐	
๕. ศิลปศึกษา	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๑	๐	๖.๘๕
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๔	๑	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๖	๑๙	๖	๘	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๑	๕	๒	๐	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๖. กนตรีและ นาฏศิลป์	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๑	๑	๐	๑๑.๖๘
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๐	๑	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๖	๑๖	๕	๕	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๒	๗	๒	๖	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๑	๐	

ตาราง ๔๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า กายสแควร์
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๗. พลศึกษา	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๒๑.๐๐*
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๓	๖	๒	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๕	๒๐	๖	๕	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๑	๒	๒	๔	
	ควรลดลงให้มาก	๑	๐	๐	๐	
๘. งานบ้าน	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๐	๐	๐	๑๘.๐๗*
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๒	๔	๑	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๔	๒๓	๕	๑๑	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๔	๑	๐	๑	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๐	๐	๐	
๙. งานประเพณี และงานช่าง	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๓	๑	๐	๕.๕๔
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๓	๖	๒	๒	
	เหมาะสมแล้ว	๕	๑๔	๖	๕	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๒	๔	๑	๓	
	ควรลดลงให้มาก	๐	๑	๐	๐	

ตาราง ๔๒ (ต่อ)

เนื้อหา	รายการ	จำนวนความถี่ (ของภาค)				ค่า คาสแกน
		เหนือ	กลาง	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	
๑๐: งานเกษตร	ควรเพิ่มให้มาก	๐	๒	๑	๐	๗.๘๕
	ควรเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย	๑	๒	๑	๑	
	เหมาะสมแล้ว	๒	๑๒	๒	๔	
	ควรลดลงอีกเล็กน้อย	๒	๕	๒	๔	
	ควรลดลงให้มาก	๑	๓	๐	๐	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๒ แสดงว่า ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่อง การเพิ่มหรือลดเวลาเรียนของเนื้อหาพลศึกษาและเนื้อหางานบ้านให้เหมาะสม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๓

ส่วนการเพิ่มหรือลดเวลาเรียนในเนื้อหาอื่นให้เหมาะสมนั้น ครูที่อยู่ในภาค ภูมิศาสตร์ต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตาม สมมุติฐานข้อที่ ๓

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ต่อ)

ตอนที่ ๔ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร

(๑๕) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรค สิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือ บุคคลที่ปรึกษาและการให้คำแนะนำของศึกษานิเทศก์ รวมทั้งความสนใจในการปฏิบัติงานของครูในปีการศึกษา ๒๕๒๐ นี้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร

ในหัวข้อนี้ ได้แบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

๑.๑ ผลการทดลองใช้หลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียนในปีการศึกษา ๒๕๑๙ ซึ่งครูสอนในแต่ละเนื้อหาได้มากน้อยและพบปัญหา ดังนี้

๑.๑.๑ กลุ่มทักษะ

เนื้อหาในกลุ่มทักษะ ประกอบด้วยแขนงวิชาภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ ซึ่งครูสอนเนื้อหาได้มากน้อยและพบปัญหา ดังนี้

๑.๑.๑.๑ ภาษาไทย

แผนการสอนภาษาไทย แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๔๐ แผน จากผู้ตอบ ๕๖ คน (ไม่ตอบ ๖ คน) พบว่า ส่วนใหญ่รับเพียง ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๑ และสอนได้ไม่ครบถึง ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๒๙ ในจำนวนผู้ที่สอนได้ไม่ครบนี้ ส่วนมากสอนเนื้อหาได้มากกว่า ๒๐ แผน มีคนเดียวเท่านั้นที่สอนได้เพียง ๔๐ แผน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ได้

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. เวลาเรียนไม่พอ

๒. สอนไคชา เพราะได้เก็บอ่านเป็นรายบุคคล เด็กที่เรียนก็จะสอนไคอย่าง
มาก ๗๒ แผน ส่วนเด็กที่เรียนอ่อนจะสอนไคเพียง ๔๕ แผนเท่านั้น
นอกจากนี้ บทเรียนตอนท้ายยังมีกำไรมากกว่า

๓. ได้รับแบบเรียนซ้ำ
๔. ผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ไ้ จึงเสียเวลาชากในการเตรียมความพร้อมให้เด็ก
๕. ครูลาป่วย ไม่มีใครสอนแทน
๖. ครูบางคนคิดงานทํานบริหารธุรการ

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏดังตาราง ๔๓-

ตาราง-๔๓ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาภาษาไทย

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน เช่น การเทียบเสียง การผัน การทวนกล่า	๓๑	๒๖.๒๗
๒. เนื้อหามากเกินไป	๒๑	๑๗.๘๐
๓. เนื้อหาไม่เรียงตามลำดับวางยไปหายาก	๒	๑.๖๘
๔. เนื้อหาบางเรื่องขาดความเป็นจริง ไม่สนุก ไม่เ้าความสนใจ	๒	๑.๖๘
๕. เนื้อหาไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น	๑	๐.๘๕
๖. เนื้อหาที่มีรายละเอียดเียบตรงกับจุดประสงค์	๑	๐.๘๕
๗. เนื้อหาบางตอนไม่เหมาะสม เช่น การเตรียมความพร้อมไม่เหมาะสำหรับผู้เรียนที่อายุน้อย หรือเด็กเล็กมากอน	๑	๐.๘๕
ข. <u>แผนการสอน</u>		
๑. บางแผนอธิบายกิจกรรมไว้มั่วชัดเจน	๓	๒.๕๔
๒. บางแผนมีกิจกรรมมากเกินไป	๒	๑.๖๘
๓. กิจกรรมในบางแผนไม่สามารถปฏิบัติตามได้	๑	๐.๘๕
๔. บางแผนไม่ไ้แนะกิจกรรมไว้	๑	๐.๘๕

ตาราง ๘๓ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u> ๑. เวลาเรียนน้อย	๑๔	๑๑.๘๖
ง. <u>สื่อการเรียน</u> ๑. แบบฝึกหัดในแบบเรียนมีมาก ยาก และสับสน	๑๔	๑๑.๘๖
๒. ภาพบางภาพในแบบฝึกหัดไม่ชัดเจน	๔	๓.๓๙
๓. แบบฝึกหัดไม่สอดคล้องกับเนื้อหาหรือคำใบ้ที่นักเรียน	๓	๒.๕๔
๔. ขาดอุปกรณ์การสอน	๓	๒.๕๔
จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u> ๑. ผู้เรียนไม่เข้าใจภาษาไทย มักพูดภาษาถิ่นหรือภาษามลายู	๔	๓.๓๙
๒. ผู้เรียนมีความพร้อมต่างกัน จึงเสียเวลามากในการเตรียม		
ความพร้อม	๓	๒.๕๔
๓. ผู้เรียนไม่ค่อยกล้าแสดงออก ขณะทำกิจกรรม	๒	๑.๖๙
๔. ผู้เรียนขาดเรียนบ่อย	๑	๐.๘๕
๕. ผู้เรียนใช้หนังสือของโรงเรียนและไม่ได้นำกลับบ้าน จึงไม่มี		
โอกาสอ่านทบทวนที่บ้าน	๑	๐.๘๕
๖. ครูขาดความรู้ ความชำนาญในการสอนเนื้อหา	๑	๐.๘๕
๗. ครูไม่มีเวลาตรวจงานของนักเรียน	๑	๐.๘๕
๘. ผู้ปกครองขาดความเข้าใจกับผู้เรียน	๑	๐.๘๕
รวม	๑๑๘	๑๐๐

จากตาราง ๔๓ แสดงว่า ครอบปัญหาเรื่องเนื้อหาที่มีความยากเกินความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ เนื้อหามีมากเกินไป แบบฝึกหัดมีมาก ยาก และ สับสน และเวลาเรียนมีน้อย ตามลำดับ

๑.๑.๑.๒ คณิตศาสตร์

แผนการสอนคณิตศาสตร์ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๑๗ หัวข้อ จากผู้ตอบ ๕๕ คน (ไม่ตอบ ๗ คน) พบว่า สอนได้ครบถึง ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๗๓ และสอนได้ไม่ครบเพียง ๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๗ ในจำนวนนี้สอนได้มากกว่า ๑๓ หัวข้อ มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สอนได้ ๑๐ หัวข้อ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ได้

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. เวลาเรียนไม่พอ
๒. ใ้รับแบบเรียนช้า
๓. เสียเวลาลอกโจทย์แบบฝึกหัดลงและทำในสมุดเรียน
๔. ผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ได้ จึงเสียเวลามากในการเตรียมความพร้อมให้เด็ก

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏผลดังตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาคณิตศาสตร์

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน เช่น การใช้สัญลักษณ์ การนับลด การใช้เงิน การชั่ง การตวง และการใช้ตัวกลางหาปริมาตร	๒๓	๓๖.๕๕
๒. เนื้อหามากเกินไป	๑	๑.๖๓
๓. เนื้อหาไม่เรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก	๑	๑.๖๓

ตาราง ๔๔ (ต่อ)

รายการ ปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
๔. เนื้อหาไม่ชัดเจน ขาดรายละเอียด	๑	๑.๓๗
ข. <u>แผนการสอน</u>		
๑. เนื้อเรื่องของบางแผนมีกิจกรรมซ้ำซ้อนเกินไป เช่น โจทย์ปัญหา	๔	๕.๔๘
๒. บางแผนไม่ได้แนะนำกิจกรรมไว้	๑	๑.๓๗
๓. บางเรื่องในแผนการสอนที่จุดประสงค์การเรียนรู้มากเกินไปจนไม่สามารถสอนให้บรรลุผลได้	๑	๑.๓๗
๔. บางแผนอธิบายกิจกรรมไว้ไม่ชัดเจน	๑	๑.๓๗
๕. คำถามในบางแผนไม่ตรงกับเนื้อหาบทเรียน	๑	๑.๓๗
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u>		
๑. เวลาเรียนน้อย	๒	๘.๒๒
ง. <u>สื่อการเรียน</u>		
๑. คำสั่งในแบบฝึกหัดไม่ชัดเจน	๕	๖.๘๕
๒. แบบฝึกหัดมีมากและยาก	๔	๕.๔๘
๓. ผู้เรียนอ่านโจทย์ที่เป็นตัวหนังสือไม่ไ้	๔	๕.๔๘
๔. ภาพบางภาพในแบบฝึกหัดไม่ชัดเจน ดูแล้วไม่เข้าใจ	๒	๒.๗๔
๕. แบบฝึกหัดมีน้อย	๒	๒.๗๔
๖. ตัวหนังสือในบทเรียนบางบทมีขนาดเล็กเกินไป	๒	๒.๗๔
๗. ขาดอุปกรณ์การสอน	๒	๒.๗๔
จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u>		
๑. สมุดแบบฝึกหัดได้รับช้า	๓	๔.๑๐
๒. ผู้เรียนมีความพร้อมทางกันมาก จึงเสียเวลามากในการเตรียมความพร้อม	๒	๒.๗๔

ตาราง ๔๔ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
๓. ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนต่างกันมาก	๒	๒.๓๔
๔. ผู้เรียนขาดเรียนบ่อย	๒	๒.๓๔
๕. ผู้เรียนไม่เข้าใจภาษาไทย	๑	๑.๓๗
๖. ผู้เรียนไม่ค่อยกล้าแสดงออก	๑	๑.๓๗
๗. ครูขาดความรู้ในเรื่องที่สอน	๑	๑.๓๗
รวม	๗๓	๑๐๐

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า กลุ่มปัญหาเรื่องเนื้อหาที่มีความยากเกินความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ เวลาเรียนมีน้อย คำสั่งในแบบฝึกหัดไม่ชัดเจน แบบฝึกหัดมีมากและยาก และผู้เรียนอ่านโจทย์ที่เป็นตัวหนังสือไม่ไ้ ตามลำดับ

๑.๑.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

แผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๔๑ แผน จากผู้ตอบ ๕๕ คน (ไม่ตอบ ๗ คน) พบว่า สอนได้ครบถึง ๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๑๘ และสอนได้ไม่ครบเพียง ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๘๒ เท่านั้น ในจำนวนนี้ ส่วนมากสอนได้มากกว่า ๗๐ แผน มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สอนได้ ๕๐ แผน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ไ้

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. เริ่มทดลองใช้หลักสูตรช้า โดยเฉพาะโรงเรียนเทศบาลของเขตการศึกษา
๒. ผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ไ้ จึงเสียเวลามากในการเตรียมความพร้อมให้เด็ก

๓. แผนการสอนบางแผนนำไปสอน(รวม)ในกลุ่มเนื้อหาอื่น

๔. ครูบางคนคิดงานการบริหารธุรการ

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏดังตาราง ๔๔

ตาราง ๔๕ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหามากเกินไป	๒	๑๐.๑๓
๒. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะเรื่องประวัติชุมชน หน้าที่ของครูใหญ่	๒	๑๐.๑๓
๓. เนื้อหาไม่ชัดเจน ยังขาดรายละเอียด เช่น เรื่องพืช	๕	๘.๕๓
๔. เนื้อหาซ้ำซ้อนกับเนื้อหากลุ่มวิชาอื่น	๓	๕.๐๘
๕. เนื้อหาเรื่องชาวและเหตุการณ์ประจำวัน มีปัญหาในการสอนเพราะหาเนื้อหาในแต่ละวันยาก บางชาวก็ไม่เหมาะกับนักเรียน	๓	๕.๐๘
๖. เนื้อหาไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น	๒	๓.๓๓
ข. <u>แผนการสอน</u>		
๑. บางเรื่องในแผนการสอนมีจุดประสงค์การเรียนรู้มากเกินไปจนไม่สามารถสอนให้บรรลุผลได้	๒	๓.๓๓
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u>		
๑. เวลาเรียนน้อย	๓	๕.๐๘
ง. <u>สื่อการเรียน</u>		
๑. ขาดอุปกรณ์การสอน	๑๔	๒๓.๓๓
๒. หนังสืออ่านประกอบมีคำบางคำยากเกินไป ผู้เรียนอ่านไม่ออกและไม่เข้าใจความหมาย เช่น พระราชนิพนธ์	๕	๘.๕๓

ตาราง ๔๕ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
๓. หนังสืออ่านประกอบมีเนื้อเรื่องไม่ชวนอ่าน ควรแต่งเป็นนิทาน จะเหมาะสมกว่า	๒	๓.๓๓
๔. เนื้อเรื่องในบทเรียนยังมีไม่ครบตามที่หลักสูตรกำหนด	๒	๓.๓๓
๕. แบบฝึกหัดไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	๑	๑.๖๖
๖. แบบฝึกหัดมีน้อยเกินไป	๑	๑.๖๖
จ. ปัญหาทั่วไป		
๑. ผู้เรียนไม่ค่อยกล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม	๒	๓.๓๓
๒. ผู้เรียนไม่เข้าใจภาษาไทย มักพูดภาษาถิ่นหรือภาษามลายู	๑	๑.๖๖
๓. ผู้เรียนขาดความรับผิดชอบในการเตรียมหาอุปกรณ์การเรียน	๑	๑.๖๖
รวม	๕๕	๑๐๐

จากตาราง ๔๕ แสดงว่า กระทบปัญหาเรื่องขาดอุปกรณ์การสอนมากที่สุด ปัญหารองลงมาคือ เนื้อหาที่มีความยาก มากเกินไปและขาดรายละเอียด หนังสืออ่านประกอบ บทเรียนใช้คำบางคำยาก ตามลำดับ

๑.๑.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

ประกอบด้วยแขนงวิชาต่อไปนี้

๑.๑.๓.๑ จริยศึกษา

แผนการสอนจริยศึกษา แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓๕ แผน จากผู้ตอบ ๕๑ คน (ไม่ตอบ ๑๑ คน) พบว่า สอนได้ครบถึง ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ และ

สอนได้ไม่ครบเพียง ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ เท่านั้น ในจำนวนนี้ส่วนมากสอนได้มากกว่า ๒๕ แผน มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สอนได้ ๒๐ แผน

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. เวลาเรียนไม่พอ
๒. บางเนื้อหานำไปสอนในกลุ่มเนื้อหาอื่น
๓. ครูบางคนติดงานด้านบริหารธุรการ

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏดังตาราง ๔๖

ตาราง ๔๖ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาจริยศึกษา

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหาซ้ำซ้อนกับกลุ่มเนื้อหาวิชาอื่น	๒	๘.๘๘
๒. เนื้อหาไม่ชัดเจน ขาดรายละเอียด	๕	๘.๑๘
๓. เนื้อหาบางเรื่องเป็นนามธรรม เช่น อยากทักใจเมื่อภัยมา ความรับผิดชอบ ผู้เรียนไม่เข้าใจ	๓	๔.๘๒
๔. เนื้อหาบางตอนกว้างเกินไป กว้างหรือเจาะจงเป็นข้อๆให้ ชัดเจน	๒	๓.๒๘
๕. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน	๒	๓.๒๘
๖. เนื้อหาไม่สนุก ไม่สร้างความสนใจของผู้เรียน	๒	๓.๒๘
๗. เนื้อหาไกลตัวผู้เรียน	๑	๑.๖๔
๘. เนื้อหามีน้อยเกินไป	๑	๑.๖๔
ข. <u>แผนการสอน</u>		
๑. บางแผนไม่ได้เน้นกิจกรรมและแนวทางการประเมินผลไว้ บางครั้ง ก็ประเมินผลยาก เช่น การใส่บาตร	๑๐	๑๖.๓๘

ตาราง ๔๖ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
๒. บางแผนอธิบายกิจกรรมไว้มั่วไม่ชัดเจน	๕	๘.๑๙
๓. บางเรื่องแผนการสอนมีจุดประสงค์การเรียนรู้มากหรือสูงเกินไปจนไม่สามารถสอนให้บรรลุผลได้	๕	๘.๑๙
๔. กิจกรรมในบางแผนไม่เหมาะกับเด็ก หรือไม่สามารถปฏิบัติตามได้ เช่น งานเลี้ยง	๓	๔.๙๒
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u>		
๑. เวลาเรียนมากเกินไป	๓	๔.๙๒
ง. <u>สื่อการเรียน</u>		
๑. ขาดอุปกรณ์การสอน	๖	๙.๘๔
๒. ขาดหนังสืออ่านประกอบ	๒	๓.๒๘
จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u>		
๑. ผู้เรียนไม่คอยเข้าใจ เมื่อเรียนแล้วนำไปปฏิบัติไม่ได้	๓	๔.๙๒
๒. ครูมีความรู้ในบางเรื่องน้อย จึงไม่สามารถดัดแปลงวิธีการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจได้	๑	๑.๖๔
๓. ผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ผู้เรียน	๑	๑.๖๔
รวม	๒๑	๑๐๐

จากตาราง ๔๖ แสดงว่า กระทบปัญหาเรื่องแผนการสอนไม่ได้เน้นกิจกรรมและแนวทางการประเมินผลไ้มากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ ครูขาดอุปกรณ์การสอน เนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มเนื้อหาอื่นและไม่ชัดเจน แผนการสอนบางแผนอธิบายกิจกรรมไว้มั่วไม่ชัดเจนและมีจุดประสงค์การเรียนรู้มากหรือสูงเกินไป ตามลำดับ

๑.๑.๓.๒ ศิลปศึกษา

แผนการสอนศิลปศึกษา แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๒๕ แผน จากผู้ตอบ ๔๓ คน (ไม่ตอบ ๑๕ คน) พบว่า สอนได้ครบ ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๔๔ และสอนได้ไม่ครบเพียง ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๔๖ เท่านั้น ในจำนวนนี้ส่วนมากสอนได้มากกว่า ๒๓ แผน และมีถึง ๔ คนที่สอนได้เพียง ๒๐ แผนเท่านั้น

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. เวลาเรียนไม่พอ
๒. คุรุขาดความชำนาญ
๓. ไม่สามารถจัดหาอุปกรณ์ได้และ/หรือเตรียมอุปกรณ์ไม่ทัน
๔. บางเนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน เลยสอนไม่ทัน

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏดังตาราง ๔๗

ตาราง ๔๗ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาศิลปศึกษา

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน เช่น การออกแบบ สร้างสรรค์ การพิมพ์ภาพ การวาดภาพสามมิติ การ ต่อดิน - เชื่อมดิน	๔	๒๐.๐๐
๒. เนื้อหามากเกินไป	๑	๒.๕๐
๓. เนื้อหาไม่ชัดเจน ขาดรายละเอียด	๑	๒.๕๐
๔. เนื้อหาไม่เหมาะกับวัยของผู้เรียน เช่นการจำลองแบบธรรมชาติ ผู้เรียนยังแยกเกี่ยวกับเรื่องของความงามตามธรรมชาติกับสิ่ง ที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่ได้	๑	๒.๕๐

ตาราง ๔๗ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ข. <u>แผนการสอน</u>		
ไม่มีปัญหา	—	—
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u>		
ไม่มีปัญหา	—	—
ง. <u>สื่อการเรียน</u>		
๑. ขาดอุปกรณ์การสอน	๑๕	๓๗.๕๐
จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u>		
๑. ครูขาดความรู้ความชำนาญในการสอนบางเรื่องของเนื้อหา	๕	๒๒.๕๐
๒. ผู้เรียนบางคนยังไม่มีความพร้อมทางกาย	๒	๕.๐๐
๓. ครูไม่มีเวลาตรวจงานของผู้เรียน	๑	๒.๕๐
๔. ผู้เรียนขาดความรับผิดชอบในการเตรียมหาอุปกรณ์การเรียน	๑	๒.๕๐
๕. ผู้เรียนยังขาดความกตัญญู เริ่ม ทำร้ายตนเองไม่ได้ ต้องดู แบบอย่างจากเพื่อน	๑	๒.๕๐
รวม	๕๐	๑๐๐

จากตาราง ๔๗ แสดงว่า ครูพบปัญหาเรื่องขาดอุปกรณ์การสอนมากที่สุด ปัญหา
รองลงมา คือ ครูขาดความรู้ความชำนาญในการสอนบางเรื่องของเนื้อหา เนื้อหาที่มีความ
ยากเกินความสามารถของผู้เรียน ตามลำดับ

๑.๑.๓.๓ ดนตรีและนาฏศิลป์

แผนการสอนดนตรีและนาฏศิลป์' แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๗๗ แผน จากผู้ตอบ ๘๓ คน (ไม่ตอบ ๑๕ คน) พบว่า สอนได้ครบเพียง ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕๖ และสอนได้ไม่ครบถึง ๖๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๔๔ ในจำนวนนี้ส่วนมากสอนได้มากกว่า ๕๐ แผน และมี ๓ คนเท่านั้นที่สอนได้เพียง ๓๐ แผนเท่านั้น

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. ครูไม่มีความสามารถในการร้องรำ จึงเลือกสอนเฉพาะแผนທີ່คิดว่าสอนได้
๒. ขาดสื่อการเรียน เช่น วิทยู เครื่องบันทึกเสียง(tape) เครื่องดนตรี ประกอบจังหวะ

๓. แผนการสอนบางแผนไม่เหมาะสม จึงไม่สอน

๔. ครูบางคนติดงานด้านบริหารธุรการ

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏผลดังตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาดนตรีและนาฏศิลป์'

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะเพลงไทย ทารำบางท่า	๑๒	๑๔.๘๒
๒. เนื้อหามากเกินไป บางเพลงมีความยาวมาก ผู้เรียนร้องและจำไม่ได้	๗	๘.๖๔
๓. เนื้อหาไม่ชัดเจน ขาดรายละเอียด	๑	๑.๒๓
๔. เนื้อหาซ้ำซ้อนกับกลุ่มเนื้อหาอื่น เช่น ภาษาไทย	๑	๑.๒๓

ตาราง ๔๔ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ข. <u>แผนการสอน</u> ๑. บางแผนมีกิจกรรมมากเกินไป ๒. บางแผนอธิบายกิจกรรมไว้มั่วชัดเจน ๓. บางเรื่องในแผนการสอนมีจุดประสงค์การเรียนรู้มากเกินไปจนไม่สามารถสอนให้บรรลุผลได้ ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u> ๑. เวลาเรียนน้อย ง. <u>สื่อการเรียน</u> ๑. ขาดอุปกรณ์การสอน โดยเฉพาะเครื่องเคาะจังหวะ จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u> ๑. ครูมีความสามารถน้อยในการร้องเพลง ว่า การใช้เครื่องเคาะจังหวะ ๒. ผู้เรียนไม่ค่อยกล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม ๓. ผู้เรียนบางคนยังไม่มีความพร้อมทางการเรียน ๔. ผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายท่วงทำนองของเพลงและท่ารำ	๒ ๑ ๑ ๓ ๑๗ ๒๕ ๓ ๒ ๒	๒.๔๗ ๑.๒๓ ๑.๒๓ ๓.๗๑ ๒๐.๘๘ ๓๕.๘๖ ๓.๗๑ ๒.๔๗ ๒.๔๗
รวม	๘๑	๑๐๐

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า ครูพบปัญหาในเรื่องตนเองมีความสามารถน้อยในการร้องเพลง ว่าและการใช้เครื่องเคาะจังหวะมากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ ครูขาดอุปกรณ์การสอน เนื้อหาที่มีความยากและมากเกินไป ตามลำดับ

๑.๑.๓.๔ ผลศึกษา

แผนการสอนผลศึกษา แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๑๒๐ แผน จากผู้ตอบ ๔๓ คน (ไม่ตอบ ๑๕ คน) พบว่า สอนได้ครบเพียง ๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๘๘ และสอนได้ไม่ครบถึง ๒๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๑๒ ในจำนวนนี้ส่วนมากสอนได้มากกว่า ๔๐ แผน แต่ก็มีถึง ๔ คนที่สอนได้ระหว่าง ๒๐ - ๒๙ แผน นับว่าสอนได้น้อยมาก

สาเหตุที่สอนได้ไม่ครบ มี

๑. เวลาเรียนไปพอ
๒. กิจกรรมบางแผนยากและเป็'วันตรา'ตอน'เรียน'เช่น ปีนบันไดแล้วกระโดดลงสู่พื้น เลยไม่สอน
๓. สถานที่ไม่เหมาะ บางครั้งสนามและ สนามไม่ว่าง
๔. ครูส่วนใหญ่เป็นสตรี กิจกรรมบางแผนสาธิตใหญ่เรียนรู้ไม่ได้
๕. ครูบางคนมีสุขภาพไม่ดี ถูกแดดแล้วปวดศีรษะ

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏดังตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาผลศึกษา

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหายากเกินไป เช่น การไต่บันได การกระโดด มวยปล้ำ อาจเกิดอันตรายขึ้นได้	๑๒	๑๕.๓๘
๒. เนื้อหามากเกินไป	๙	๑๑.๒๔
๓. เนื้อหาบางเรื่องไม่เหมาะสมกับวัย	๒	๓.๒๓
ข. <u>แผนการสอน</u>		
๑. บางแผนมีกิจกรรมมากเกินไป	๓	๔.๘๘
๒. เนื้อเรื่องของบางแผนมีกิจกรรมซ้ำซ้อนเกินไป	๒	๓.๒๓

ตาราง ๔๔ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
๓. บางแผนอธิบายกิจกรรมไว้ไม่ชัดเจน	๒	๓.๒๓
๔. กิจกรรมในบางแผนไม่สามารถปฏิบัติตามได้ เช่น ทานอาหารนอกห้อง	๒	๓.๒๓
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u>		
๑. เวลาเรียนน้อย	๘	๑๒.๕๐
๒. เวลาออกไปในแต่ละสัปดาห์ ผู้เรียนเบื่อ	๒	๓.๒๓
ง. <u>สื่อการเรียน</u>		
๑. ขาดอุปกรณ์การสอน	๑๑	๑๗.๗๔
จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u>		
๑. ครูขาดความรู้ความชำนาญ บางครั้งสาธิตให้ผู้เรียนดูไม่ได้ เพราะเครื่องแต่งกายของครูไม่เหมาะสม	๘	๑๒.๕๐
๒. ผู้เรียนเรียนแล้วไม่ยอมกลับเข้าชั้นเรียน	๓	๔.๘๘
รวม	๖๒	๑๐๐

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า ครูพบปัญหาเรื่องเนื้อหาที่มีความยากเกินความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ ครูขาดอุปกรณ์การสอน เวลาเรียนมีน้อย ครูขาดความรู้ความชำนาญในการสอน และเนื้อหาที่มีมากเกินไป ตามลำดับ

๑.๑.๔ กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

แผนการสอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ หน่วย รวม ๗๑ แผน จากผู้ตอบ ๔๔ คน (ไม่ตอบ ๑๔ คน) พบว่า สอนไ้ครบเพียง ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๑๘ และสอนไ้ไม่ครบถึง ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๘๒ ในจำนวนนี้ส่วนมากสอนไ้มากกว่า ๕๐ แผน มี ๓ คนเท่านั้นที่สอนไ้เพียง ๔๐ แผน, ๒๕ แผน จำนวน ๒ คนและ ๑ คน ตามลำดับ

สาเหตุที่สอนไ้ไม่ครบ มี

๑. เวลาเรียนไม่พอ

๒. ขาดอุปกรณ์และสถานที่ไม่อำนวย โดยเฉพาะโรงเรียนประถมศึกษาส่วนกลาง บางโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา จึงเลือกสอนเฉพาะแผนที่ปฏิบัติไ้ หรือสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่างไ้

๓. ครูขาดความรู้ในบางเรื่อง

๔. ครูคิดว่าเรียนแล้วคงไม่เกิดประโยชน์และยากเกินไป เช่น การเตรียมดิน การใส่ปุ๋ย การเพาะเมล็ด ซึ่งควรนำไปเรียนในชั้นที่สูงกว่า เลยไม่สอน

สำหรับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ปรากฏดังตาราง ๕๐

ตาราง ๕๐ ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในเนื้อหาการงานและพื้นฐานอาชีพ

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. <u>เนื้อหา</u>		
๑. เนื้อหายากเกินความสามารถของผู้เรียน เช่น การประดิษฐ์ วางหนังสือ การขยอกดิน การผสมดิน	๑๔	๑๖.๔๓
๒. เนื้อหามีมากเกินไป โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับดิน	๑๑	๑๒.๕๔
๓. เนื้อหาไม่เหมาะกับท้องถิ่น	๓	๓.๕๓

ตาราง ๕๐ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ข. <u>แผนการสอน</u> ๑. กิจกรรมในบางแผนไม่สามารถปฏิบัติได้ เพราะนำทวนหาคืนไม่ได้ ๒. บางแผนประเมินผลยาก เช่น การวัดเลือดน้ำ ที่นอน การเลี้ยงน้อง ซึ่งติดตามผลไม่ได้	๓ ๒	๓.๕๓ ๒.๓๕
ค. <u>อัตราเวลาเรียน</u> ๑. เวลาเรียนน้อย	๕	๕.๘๘
ง. <u>สื่อการเรียน</u> ๑. ขาดอุปกรณ์การสอน รวมทั้งสถานที่ด้วย	๒๔	๒๔.๒๔
จ. <u>ปัญหาทั่วไป</u> ๑. ผู้เรียนขาดความรับผิดชอบในการเตรียมหาวัสดุฝึกงาน ๒. ผู้เรียนยังไม่มีความพร้อมทางการเรียน ๓. ครูขาดความร่อกว้างเข้าใจในการสอนบางเนื้อหา ๔. ผู้เรียนมักเกียะกัน เมื่อทำงานเป็นกลุ่ม ๕. ผู้เรียนไม่เข้าใจภาษาไทย เพราะพูดภาษาถิ่นหรือภาษามลายู	๑๑ ๕ ๔ ๒ ๑	๑๒.๙๔ ๕.๘๘ ๔.๙๑ ๒.๓๕ ๑.๑๘
รวม	๘๕	๑๐๐

จากตาราง ๕๐ แสดงว่า ครูพบปัญหาเรื่องขาดอุปกรณ์การสอนมากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ เนื้อหาที่มีความยากและมากเกินไป ผู้เรียนขาดความรับผิดชอบในการเตรียมหาวัสดุฝึกงานและยังขาดความพร้อมทางการเรียน และเวลาเรียนมีน้อย ตามลำดับ

๑.๖ ความมากน้อยของปัญหาในแต่ละเนื้อหา

ครูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความมากน้อยของปัญหาในแต่ละเนื้อหา ปรากฏผล
ดังตาราง ๕๑

ตาราง ๕๑ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความมากน้อยของปัญหาในแต่ละเนื้อหา

เนื้อหา	จำนวนความถี่ของ ลำดับความสำคัญของปัญหา									รวม ความถี่	รวมค่า ความสำคัญ
	ที่ ๑	ที่ ๒	ที่ ๓	ที่ ๔	ที่ ๕	ที่ ๖	ที่ ๗	ที่ ๘	ที่ ๙		
ภาษาไทย	๒๒	๕	๒	๔	๒	๖	๓	๔	๓	๕๖	๓๔๐
คณิตศาสตร์	๐	๔	๗	๔	๕	๕	๖	๔	๑๒	๕๖	๒๓๖
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	๐	๒	๗	๗	๔	๑๑	๑๐	๔	๓	๕๖	๒๒๔
จริยศึกษา	๗	๑๒	๖	๗	๖	๗	๖	๓	๒	๕๖	๓๒๗
ศิลปศึกษา	๑	๕	๕	๑๑	๔	๔	๔	๕	๔	๕๖	๒๖๔
ดนตรีและนาฏศิลป์	๔	๑๒	๗	๔	๑๐	๑	๒	๓	๓	๕๖	๓๔๔
พลศึกษา	๒	๓	๗	๕	๔	๗	๔	๔	๑๒	๕๖	๒๒๑
กิจกรรมสร้างนิสัย	๐	๑	๗	๓	๔	๖	๑๐	๔	๑๑	๕๖	๒๐๓
กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ	๑๕	๗	๔	๖	๔	๔	๓	๓	๒	๕๖	๓๕๖

ค่าลำดับความสำคัญ ๑=๔, ๒=๔, ๓=๗, ๔=๖, ๕=๕, ๖=๔, ๗=๓, ๘=๒, ๙=๑

มีผู้ตอบ ๕๖ คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๒๒ คน

จากตาราง ๕๑ แสดงว่า ครูมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาการงานและ
พื้นฐานอาชีพมีปัญหามากที่สุด เนื้อหาดนตรีและนาฏศิลป์ ภาษาไทย และจริยศึกษา
มีปัญหา รองลงมา เป็นอันดับที่ ๒, ๓ และ ๔ ตามลำดับ ส่วนเนื้อหา กิจกรรมสร้าง
นิสัยมีปัญหา น้อยที่สุด

๑.๓ ปัญหาและอุปสรรคทั่วไป

ครูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคทั่วไป ดังตาราง ๕๒

ตาราง ๕๒ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคทั่วไป

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ก. ครู		
๑. ครูไม่ค่อยมีเวลาเตรียมอุปกรณ์ ทำอุปกรณ์การสอนไม่ทัน	๑๓	๑๓.๑๔
๒. ครูทำงานหนักกว่าเกม ไม่มีเวลาตรวจงานของผู้เรียน	๑๑	๑๑.๑๑
๓. ครูยังไม่ค่อยเข้าใจในหลักการและวิธีการของหลักสูตรใหม่ เลยปรับตัวไม่ทัน	๑๐	๑๐.๑๐
๔. ระบบบริหารงานไม่สัมพันธ์กัน โดยเฉพาะโครงการทดลอง ของเขตการศึกษา ผู้บริหารระดับอำเภอ จังหวัดไม่ให้ความ สนใจหรือสนับสนุนให้กำลังใจ	๔	๔.๐๔
๕. ครูภายในโรงเรียนไม่เข้าใจการทำงานของหลักสูตร ใช้หลักสูตร	๑	๑.๐๑
๖. ครูไม่ค่อยได้รับการนิเทศจากผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง	๑	๑.๐๑
๗. จำนวนครูไม่พอกับจำนวนห้องเรียน	๑	๑.๐๑
ข. ผู้ปกครอง		
๑. ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการปฏิบัติของผู้เรียน	๑๐	๑๐.๑๐
๒. ผู้ปกครองยังไม่เข้าใจหลักสูตรใหม่ จึงไม่ชอบเพราะคิดว่า การเรียนโดยใช้หลักสูตรใหม่ บุตรของตนได้เล่น ร้องเพลงกัน สนุกสนาน ไม่ได้อ่านเขียนหนังสือ	๕	๕.๐๕
๓. ผู้ปกครองแสดงความไม่พอใจในการรบกวนบุตรของตน ขณะที่ครู สอนซ่อมเสริมให้หลังเลิกเรียน	๑	๑.๐๑

ตาราง ๕๒ (ต่อ)

รายการปัญหาและอุปสรรค	ความถี่	ร้อยละ
ค. <u>ผู้เรียน</u> ๑. ผู้เรียนขาดเรียนบ่อย ๒. ปัญหาเกี่ยวกับความพร้อมของผู้เรียนต่างกันมาก ๓. ผู้เรียนไม่เข้าใจและพูดภาษาไทยไม่ได้ ๔. ผู้เรียนในชั้นทดลองมีมากเกินไป คือมากกว่า ๔๐ คน ๕. ผู้เรียนขาดแคลนอุปกรณ์การเรียน	๑๒ ๔ ๒ ๕ ๓	๑๒.๑๒ ๔.๐๔ ๒.๐๒ ๕.๐๕ ๓.๐๓
ง. <u>อื่นๆ</u> ๑. หนังสืออ่านประกอบบทเรียนมีน้อย ๒. รูปเล่มของแผนการสอนใหญ่ หนาเกินไป และเรียงลำดับไว้สับสน ไม่สะดวกแก่การใช้ ๓. ปัญหาการเงิน สำหรับจัดซื้ออุปกรณ์ต่างๆ	๓ ๒ ๒	๓.๐๓ ๒.๐๒ ๒.๐๒
รวม	๔๔	๑๐๐

จากตาราง ๕๒ แสดงว่า กรุปปัญหาเรื่องตนเองไม่ค่อยมีเวลาเตรียมอุปกรณ์ ทำอุปกรณ์การสอนไม่ทัน มากที่สุด ปัญหารองลงมา คือ ผู้เรียนขาดเรียนบ่อย ครูไม่มีเวลาตรวจงานของผู้เรียนและยังไม่ค่อยเข้าใจหลักสูตร ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือ และความพร้อมทางการเรียนของผู้เรียนต่างกันมาก ตามลำดับ

๒. สิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือ

ครูแสดงความคิดเห็นเลือกสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือจำนวน ๕ อย่าง จากจำนวน สิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือทั้งหมด ๘ อย่าง ปรากฏดังตาราง ๕๓

ตาราง ๕๓ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือ

รายการ	จำนวนความถี่ของลำดับความต้องการความช่วยเหลือ					รวมความถี่	รวมค่าความสำคัญ
	ที่ ๑	ที่ ๒	ที่ ๓	ที่ ๔	ที่ ๕		
สื่อการเรียน	๒๔	๑๔	๘	๒	๔	๕๒	๒๒๘
ผู้ช่วยทางงานวิชาการ	๓	๓	๘	๑๐	๑๒	๔๐	๔๔
หนังสือคู่มือ	๔	๓	๑๔	๑๐	๑๐	๔๕	๑๒๐
ครูพิเศษ	๒๒	๑๓	๔	๒	๕	๕๕	๒๑๔
แหล่งความรู้ทางงานวิชาการ	๑	๓	๔	๘	๑๐	๓๐	๓๑
ข้อทดสอบในแต่ละแผน กลุ่ม	๒	๒	๑๐	๔	๑๒	๔๐	๔๘
หนังสืออ่านประกอบบทเรียน	๐	๒	๓	๑๘	๓	๓๐	๖๘
การเงิน	๐	๐	๐	๑	๐	๑	๒

มีผู้ตอบ ๒๐ คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๒๒ คน

ค่าลำดับความสำคัญ ๑ = ๕, ๒ = ๔, ๓ = ๓, ๔ = ๒ และ ๕ = ๑

จากตาราง ๕๓ แสดงว่า ครูส่วนมากต้องการความช่วยเหลือในเรื่องสื่อการเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ ครูพิเศษ และหนังสือคู่มือ ตามลำดับ และต้องการความช่วยเหลือในเรื่องการเงินน้อยที่สุด สื่อการเรียนที่ต้องการให้ช่วยเหลือมากที่สุด คือ อุปกรณ์การสอน ซึ่งครูให้เหตุผลว่า ไม่มีเวลาทำและ/หรือไม่มีฝีมือในทางวาดและเขียน

๓. บุคคลที่ครูปรึกษาขณะปฏิบัติงาน

ครูได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลที่ให้คำปรึกษาแก่ตนเองขณะปฏิบัติงานไว้มากน้อยตามจำนวนบุคคลที่ครูปรึกษาแตกต่างกัน ดังตาราง ๕๔

ตาราง ๕๔ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับบุคคลที่ครูปรึกษาขณะปฏิบัติงาน

บุคคลที่ครูปรึกษา	จำนวนความถี่ตามลำดับมากน้อยของบุคคลที่ครูปรึกษา					รวมความถี่	รวมค่าความสำคัญ
	มากที่สุด ที่ ๑	มากลำดับ ที่ ๒	มากลำดับ ที่ ๓	มากลำดับ ที่ ๔	มากที่สุด ที่ ๕		
เพื่อนครู	๒๒	๑๒	๕	๒	๐	๔๑	๑๔๗
ครูใหญ่	๒๑	๑๓	๔	๑	๐	๔๓	๑๔๓
หัวหน้าฝ่ายวิชาการ	๔	๔	๒	๗	๐	๓๐	๑๐๘
ศึกษานิเทศก์	๒	๑๒	๑๗	๒	๐	๔๑	๑๕๑
อื่นๆ	๑	๐	๓	๒	๑	๗	๑๕

มีผู้ตอบ ๒๒ คน

ตอบได้หลายข้อตามจำนวนที่ครูปรึกษาขณะปฏิบัติงาน

ค่าลำดับความสำคัญ มากลำดับที่ ๑ = ๕ มากลำดับที่ ๒ = ๔

มากลำดับที่ ๓ = ๓ มากลำดับที่ ๔ = ๒ และมากลำดับที่ ๕ = ๑

จากตาราง ๕๔ แสดงว่า เมื่อครูมีปัญหาในขณะปฏิบัติงานจะปรึกษาเพื่อนครู ครูใหญ่ ศึกษานิเทศก์ เป็นอันดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ตามลำดับ และปรึกษากับบุคคลอื่นๆ เช่น อาจารย์วิทยาลับ เพื่อนครูที่ทดลองไว้หลักสูตรต่างโรงเรียน ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้ที่เคยไปสัมมนาหลักสูตรมาแล้วบ้าง เป็นอันดับสุดท้าย

๔. การให้คำแนะนำของศึกษานิเทศก์

ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่ศึกษานิเทศก์มาเยี่ยมและให้คำแนะนำในรอบปีการศึกษา ๒๕๑๔ ปรากฏดังตาราง ๕๕

ตาราง ๕๕ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่ศึกษานิเทศก์มาเยี่ยมและให้คำแนะนำ

จำนวนครั้งที่ศึกษานิเทศก์มาเยี่ยมและให้คำแนะนำแก่ครู	ความถี่	ความถี่เห็นของครู		หมายเหตุ
		เพียงพอ	ไปเพียงพอ	
๑ - ๔ ครั้ง	๑๘	๖	๑๒	ไม่ตอบ ๔ คน
๕ - ๘ ครั้ง	๑๔	๔	๑๐	
๙ - ๑๒ ครั้ง	๑๓	๘	๕	
มากกว่า ๑๒ ครั้ง	๙	๔	๕	
รวม	๕๔	๒๒	๓๒	
ร้อยละ	๑๐๐	๔๐.๗๔	๕๙.๒๖	

จากตาราง ๕๕ แสดงว่า ครูส่วนมากยังได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ไม่เพียงพอ และในจำนวนนี้มีครูจำนวน ๒๑ คนให้ความเห็นว่า ในแต่ละปีการศึกษาศึกษานิเทศก์ควรมานิเทศแก่ครูมากกว่า ๑๐ ครั้งขึ้นไป

สำหรับความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับประโยชน์จากคำแนะนำของศึกษานิเทศก์นั้น ปรากฏดังตาราง ๕๖

ตาราง ๕๖ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับประโยชน์จากคำแนะนำของศึกษานิเทศก์

รายการ	ความถี่	ร้อยละ	หมายเหตุ
เป็นประโยชน์มาก	๒๑	๓๖.๒๑	ไม่ตอบ ๔ คน
เป็นประโยชน์พอสมควร	๓๐	๕๑.๗๒	
เป็นประโยชน์น้อย	๕	๘.๖๒	
ไม่เป็นประโยชน์เลย	๒	๓.๔๕	
รวม	๕๘	๑๐๐	

จากตาราง ๕๖ แสดงว่า ครูส่วนมากคิดเห็นว่า คำแนะนำของศึกษานิเทศก์เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของครูมากพอสมควร

๕. ความสนใจของครูเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในปีการศึกษา ๒๕๒๐

ครูได้แสดงความคิดเห็น ดังตาราง ๕๗

ตาราง ๕๗ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความสนใจสอนในปีการศึกษา ๒๕๒๐

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
สอน	๕๒	๘๓.๘๗
ไม่สอน	๗	๑๑.๒๕
ไม่ตอบ	๓	๔.๘๘
รวม	๖๒	๑๐๐

จากตาราง ๕๗ แสดงว่า ครูในโครงการทดลองใช้หลักสูตรยังสมัครใจที่จะสอนต่อไปเป็นส่วนมาก มีเพียงส่วนน้อย คือ ร้อยละ ๑๑.๒๕ ที่ไม่สอน โดยให้เหตุผลว่า

๑. บางเนื้อหา ครูไม่มีความชำนาญ ทำให้ท้อใจ กลัวจะสอนให้ใคร่ตาม
จุดหมายของหลักสูตรไม่ได้
๒. แผนการสอนมีมากเกินไป เตรียมตัวไม่ทัน จึงไม่มีความมั่นใจในสิ่งที่ทำไป
นั้นว่า ถูกหรือไม่
๓. สุขภาพไม่ดี รู้สึกว่าต้องทำการสอนหนักมาก
๔. คอทำงานหนักเกินไป เตรียมการสอนไม่ทัน จึงสอนใคร่ไม่เต็มที่
๕. ย้ายไปโรงเรียนอื่น

ตอนที่ ๕ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการอบรมครู การแก้ไขปรับปรุง
หลักสูตรและแผนการสอน

๑. การอบรมครู

ครูได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอบรมครู เพื่อเตรียมตัวใช้หลักสูตร
ตาราง ๕๘

ตาราง ๕๘ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการอบรมครู

รายการข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
๑. ควรจัดอบรมครูก่อนเปิดภาคเรียนประมาณ ๑๕ วัน ครูจะได้ มีเวลาเตรียมตัวและเตรียมอุปกรณ์ไวล่วงหน้ามากขึ้น	๗	๑๘.๕๔
๒. ควรจะส่งโครงร่างของหลักสูตรให้ครูได้พิจารณาล่วงหน้านานๆ เพื่อศึกษาก่อนเข้ารับการอบรม	๗	๑๘.๕๔

ตาราง ๕๔ (ต่อ)

รายการข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
๓. ควรกำหนดเวลาอบรมให้มากกว่า ๓ สัปดาห์ แยกการอบรมเกี่ยวกับการใช้แผนการสอนแต่ละกลุ่มจนเข้าใจ และควรเน้นในเรื่องคนตรีและนาฏศิลป์ให้มาก	๒	๑๖.๖๗
๔. ในระหว่างการอบรมต้องพยายามส่งเสริมให้ครูได้แสดงความคิดเห็นมากๆ	๒	๕.๕๕
๕. การแจกคู่มือ แผนการสอนต่างๆให้ครูได้ศึกษาไปพร้อมกับการอบรม จะช่วยให้เข้าใจดียิ่งขึ้น	๒	๕.๕๕
๖. ควรให้วิทยากรสาธิตการสอนในบางเนื้อหาบ้าง นอกเหนือจากการให้ครูสาธิตการสอนกันเอง	๒	๕.๕๕
๗. ควรให้ครูเข้ารับการอบรมชั้นละ ๒ คน เมื่อผู้สอนลาป่วยจะได้มีครูสอนแทน โดยเฉพาะเขตการศึกษา ควรให้ครูใหญ่เข้ารับการอบรมด้วย	๑	๒.๗๘
๘. ในการอบรม วิทยากรไม่ควรใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษมากนัก	๑	๒.๗๘
๙. ควรจัดการอบรมครูภาคเรียนละ ๑ ครั้ง หรืออย่างน้อยปีละครั้ง	๑	๒.๗๘
๑๐. การอบรมในแต่ละวัน ควรใช้เวลาระหว่าง ๐๘.๐๐ - ๑๕.๐๐ น. เท่านั้น ถ้าใช้เวลามากกว่านี้ผู้เข้ารับการอบรมจะเพลียและเครียดมาก รวมทั้งการอบรมในวันหยุดด้วย	๑	๒.๗๘
๑๑. ควรจะมีเงินพิเศษสำหรับจ่ายให้ครูโรงเรียนราษฎร์ผู้เข้ารับการอบรมด้วย	๑	๒.๗๘
๑๒. ในระหว่างการอบรม ควรจัดให้ผู้เข้ารับการอบรมพักรวมกัน เพื่อมีโอกาสปรึกษาหารือในเรื่องที่อบรมได้ง่าย	๑	๒.๗๘

ตาราง ๕๔ (ต่อ)

รายการข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
๑๓. ควรให้ครูที่ผ่านการทดลองใช้หลักสูตรมาแล้ว ร่วมไปให้การอบรมครูควบ เพื่ออธิบายสิ่งที่พบจากการทดลองใช้หลักสูตร	๑	๒.๗๘
๑๔. ควรจะจัดให้ไปชมโรงเรียนที่กำลังทดลองใช้หลักสูตรบ้าง	๑	๒.๗๘
๑๕. ภายหลังการอบรมแล้ว ควรกำหนดให้เข้ารับการอบรมมีโอกาสมาแลกเปลี่ยนและช่วยกันแก้ปัญหาที่แต่ละคนประสบ อย่างน้อยภาคเรียนละ ๒ ครั้ง	๑	๒.๗๘
๑๖. ควรมีการประเมินผลการอบรมและติดตามผลเป็นระยะๆ ด้วย	๑	๒.๗๘
รวม	๓๖	๑๐๐

จากตาราง ๕๔ แสดงว่า ครูจำนวนมากที่สุดต้องการให้จัดการอบรมครูก่อนเปิดภาคเรียนประมาณ ๑๕ วัน และควรส่งเอกสารการอบรมไปให้ครูได้ศึกษาดวงหน้าก่อนการอบรมด้วย ครูจำนวนมากต้องการให้เน้นเรื่องการชี้แจงการสื่อนเนื้อหาบทเรียนและนาฏศิลป์ให้มาก นอกจากนั้น ครูยังได้ให้ข้อเสนอแนะที่น่าสนใจอีก คือ ต้องการให้ครูได้แสดงความคิดเห็นมากๆ ให้วิทยากรคงการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษในขณะที่ให้การอบรม รวมทั้งให้มีการประเมินผลและติดตามผลการอบรมครูเป็นระยะๆ ด้วย

๒. การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

ภายหลังจากที่ครูได้ทดลองใช้หลักสูตรมาตลอดปีการศึกษาแล้ว มีครูเพียง ๕ คนเท่านั้นที่เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรไว้ ดังตาราง ๕๕

ตาราง ๕๕ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุง
หลักสูตร

รายการข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
๑. ควรปรับปรุงให้เหมาะสมหรือสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	๒	๒๒.๒๓
๒. ควรสอบถามความคิดเห็นของครูทั่วไป และนำผลที่ได้เป็นแนวทาง ในการแก้ไขปรับปรุงต่อไป	๑	๑๑.๑๑
๓. ควรให้กรรมการศึกษามีส่วนรวมในการพัฒนาหลักสูตรด้วย โดย เฉพาะการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรระดับท้องถิ่น	๑	๑๑.๑๑
๔. การกำหนดชั่วโมงให้สอนซ่อมเสริมไว้ในแต่ละสัปดาห์ด้วย	๑	๑๑.๑๑
รวม	๕	๑๐๐

จากตาราง ๕๕ แสดงว่า ครูต้องการให้ปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมหรือสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด นอกจากนั้นครูยังต้องการให้กรรมการศึกษามีส่วนรวมในการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรระดับท้องถิ่นด้วย

๓. การแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน

ภายหลังจากที่ครูได้ทดลองใช้แผนการสอนในแต่ละกลุ่มเนื้อหาภาคตลอดปีการศึกษา ๒๕๑๔ และพบกับปัญหาต่างๆดังกล่าวนั้น ครูได้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอนไว้ ดังตาราง ๖๐

ตาราง ๒๐ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
แผนการสอน

รายการข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
๑. ควรลดแผนการสอนภาษาไทย คณิตศาสตร์ พลศึกษา กนกรีและนาฏศิลป์ ลงบ้าง	๑๓	๒๓.๖๖
๒. เนื้อหาของบางแผนซ้ำซ้อนกัน ควรจะรวมและเรียงลำดับเสียใหม่	๔	๑๔.๑๕
๓. แผนการสอนทุกกลุ่มเนื้อหา ควรจัดเรียงให้สัมพันธ์กันในแต่ละวัน และทำเป็นรูปเล่มที่เรียบร้อย มีสารบัญ ควรจะทำเป็นเล่มๆ เทอมละ ๑ เล่ม เพื่อสะดวกแก่การใช้	๖	๑๒.๓๓
๔. ควรให้ครู(ผู้เข้ารับการอบรม)มีส่วนร่วมในการเขียนแผนการสอน	๔	๘.๕๑
๕. แผนการสอนบางเนื้อหา ควรอธิบายกิจกรรมให้เป็นลำดับขั้นตอนละเอียดชัดเจน เพื่อให้ผู้ไม่ได้รับการอบรมอ่านแล้วสามารถปฏิบัติตามได้	๓	๖.๓๓
๖. แผนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ บางเรื่องยากเกินไป เช่น การขอยกดิน การผสมดิน การนำไปสอนในชั้นที่สูงกว่า	๓	๖.๓๓
๗. เนื้อหาในแผนการสอน ควรเขียนให้ละเอียดกว่านี้ โดยเฉพาะเนื้อหาจริยศึกษา	๒	๔.๒๒
๘. การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้และความถี่รวมย่อในแผนการสอนให้สั้นๆที่มีความหมายและเข้าใจง่าย	๒	๔.๒๒
๙. กิจกรรมในแผนการสอนเนื้อหาพลศึกษา ควร เป็นกิจกรรมที่ทั้งครูชายและหญิง สามารถสอนหรือสาธิตให้ผู้อื่นเรียนรู้ได้	๒	๔.๒๒

ตาราง ๒๐ (ต่อ)

รายการข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
๑๐. การมีแบบประเมินผลในแต่ละแผนการสอน ให้ครูประเมินผล และนำผลที่ได้มา เป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงต่อไป	๒	๔.๒๖
๑๑. ไม่ควรกำหนดให้ครูต้องปฏิบัติตามลำดับแผนเสมอไป ควรให้ โอกาสครู เลือกสอนหรือคิดแปลงกิจกรรมในแผนการสอนไปบ้าง	๑	๒.๑๓
รวม	๔๗	๑๐๐

จากตาราง ๒๐ แสดงว่า ครูจำนวนมากที่สุดต้องการให้ลดแผนการสอนภาษาไทย
คณิตศาสตร์ พลศึกษา ดนตรีและนาฏศิลป์ ลงบ้าง ครูจำนวนมากรองลงมา ต้องการให้
ตัดเนื้อเรื่องที่ซ้ำซ้อนออกไปและเรียงลำดับเสียใหม่ และมีครูจำนวนหนึ่ง (ร้อยละ ๔.๕๑)
ต้องการมีส่วนร่วมในการเขียนแผนการสอนด้วย

นอกจากนั้น ครูยังมีกวาทศึกเห็นว่า แผนการสอนควรเขียนเนื้อหาให้ละเอียด
โดยเฉพาะเนื้อหาจริยศึกษา ควรอธิบายกิจกรรมไว้ให้ชัดเจน สำหรับกิจกรรมของเนื้อหา
พลศึกษานั้น ควรเป็นกิจกรรมที่ทั้งครูชายและหญิงสามารถสอนหรือสาธิตให้นักเรียนดูได้
และครูยังเสนอแนะให้มีแบบประเมินผลไว้ให้ครูได้ประเมินผลในแต่ละแผนการสอนด้วย
เพื่อนำผลมา เป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงต่อไป

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้กล่าวถึง ความมุ่งหมายของการวิจัย สมมุติฐานของการวิจัย วิธี
ดำเนินการ การวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.
๒๕๒๑ ในเรื่องต่อไปนี้ คือ จุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน การเปรียบเทียบการสอนและ
อัตราเวลาเรียนของหลักสูตร

๒. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๕๒๑ โดยแยกตาม วุฒิ ประสบการณ์การสอน และภาคภูมิศาสตร์

๓. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับเนื้อหา แผนการสอน อัตราเวลา
เรียน สื่อการเรียนในแต่ละกลุ่มเนื้อหาที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร

สมมุติฐานในการวิจัย

๑. ครูที่มีวุฒิต่างกัน จะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน
และอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ แตกต่างกัน

๒. ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน จะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา
แผนการสอน และอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ แตกต่างกัน

๓. ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน จะมีความคิดเห็นในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา
แผนการสอน และอัตราเวลาเรียนของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการ

ก. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียน
โครงการทดลองใช้หลักสูตร จำนวน ๙๑ คน แบ่งเป็นชาย ๙ คน หญิง ๘๒ คน

ข. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

๑) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม
 ความคิดเห็นของครูที่มีต่อหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย
 ได้ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามความคิดเห็นของครูที่มีต่อหลักสูตรของเพ็ญสุข หวังแก้ว,
 อารี สายธร และประกิจ รัตนสุวรรณ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ ตอนที่หนึ่ง
 เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่สอง ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับ
 หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ ในเรื่องจุดหมาย เนื้อหา แผนการสอน
 การเตรียมการสอน และอัตราเวลาเรียน ตอนที่สาม เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่พบ
 ขณะทดลองใช้หลักสูตร, ตอนที่สี่ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการอบรมครู การแก้ไข
 ปรับปรุงหลักสูตร และแผนการสอน ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบให้ทำเครื่องหมาย ✓
 ลงในช่องว่างที่เป็นเส้นประ หรือ ☐ หน้าข้อความที่ตรง
 ตามความคิดเห็นของผู้ตอบ และบางตอนเป็นคำถามปลายเปิด

ก. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัย ดำเนินการเก็บข้อมูลโดย

๑. ผู้วิจัย ไปส่งและรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

๒. ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ โดยขอความร่วมมือจากอาจารย์ใหญ่
 ครูใหญ่แต่ละโรงเรียน ขอให้ส่งแบบสอบถามแก่ครูและให้ครูส่งแบบสอบถามกลับคืนมาทาง
 ไปรษณีย์ ภายในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนมารวม ๒๒ ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และจำแนกแบบสอบถามตามลักษณะ
 ตัวแปร

๒. รวบรวมความถี่ของคำตอบแต่ละชุด แยกแยะไว้ในตอนใดหนึ่งและตอนที่สอง
 แล้วหาการร้อยละ ส่วนตอนที่สามและตอนที่สี่ซึ่งเป็นปัญหาและอุปสรรค และความคิดเห็น

อย่างอิสระของครูนั้น ได้สรุปไว้เป็นหมวดหมู่เรียงลำดับตามความสำคัญ สำหรับบางข้อ ในตอนที่สามได้หาค่าประมาณความสำคัญของค่าตอบด้วย

๓. เปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่เห็นระหว่างกลุ่มตัวแปร โดยใช้วิธีการทดสอบไคสแควร์ (Chi-square)

สรุปผลของการวิจัย

ผลของการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ก. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑

๑. จุดหมายของหลักสูตร

ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า จุดหมายของหลักสูตรมีความชัดเจน เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สอดคล้องกับจุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆ และครูมีความเข้าใจจุดหมายของหลักสูตรที่พอสมควร

๒. เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง สอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรพอสมควร เนื้อหาภาษาไทย คณิตศาสตร์และนาฏศิลป์ และงานเกษตร มีมากและยากเกินความสามารถของผู้เรียน

๓. แผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า แผนการสอนชัดเจนพอสมควร และมีส่วนช่วยในการเตรียมการสอนได้ค่อนข้างมาก แต่ต้องดัดแปลงเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ในแผนการสอนจริงศึกษาคณิตศาสตร์และนาฏศิลป์ เพื่อให้เหมาะกับนักเรียน ส่วนในด้านการสอดคล้องกับเนื้อหานั้น แผนการสอนกลุ่มทักษะและกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมีความสอดคล้องกับเนื้อหา เป็นส่วนมาก

๔. การเตรียมการสอน

ครูทุกคนตอบว่าได้เตรียมการสอนและส่วนมากใช้เวลาเตรียมการสอนล่วงหน้า

๕. อัตราเวลาเรียน

ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า ควรเพิ่มเวลาเรียนเนื้อหาภาษาไทยให้มาก และควรเพิ่มเวลาเรียนเนื้อหาคณิตศาสตร์ขึ้นอีกเล็กน้อย ส่วนเนื้อหาอื่นมีเวลาเรียนเหมาะสมแล้ว แต่ก็มีความเห็นว่า (มากกว่าร้อยละ ๒๕ ขึ้นไป) มีความคิดเห็นว่า ควรให้ลดเวลาเรียนเนื้อหาจริยศึกษา คณิตและนาฏศิลป์ลงอีกเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ข. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑

๑. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามวุฒิ

ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ สอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากเรื่องต่อไปนี้ที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ

๑.๑ จุดหมายของหลักสูตร

ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความชัดเจนของจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑.๒ เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความสอดคล้องของเนื้อหากลุ่มทักษะ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพกับจุดหมายของหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาไทยกับความสามารถของผู้เรียนนั้น ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑.๓ แผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความสอดคล้องของแผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ กับเนื้อหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับการคัดเลือกเนื้อหาในแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียนนั้น ครูที่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นเรื่องการคัดเลือกเนื้อหาในแผนการสอนจริยศึกษาให้เหมาะกับนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมีความคิดเห็นเรื่องการคัดเลือกเนื้อหาในแผนการสอนพลศึกษาให้เหมาะกับนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๑.๔ อัตราเวลาเรียน

ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องการเพิ่มหรือลดเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหาศิลปศึกษา และงานเกษตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามประสบการณ์การสอน ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ สอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากเรื่องต่อไปนี้ที่ครูมีความคิดเห็นต่างกัน คือ

๒.๑ เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความสอดคล้องของเนื้อหา กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กับจุดหมายของหลักสูตร เรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาไทยกับความสามารถของผู้เรียน และเรื่องความมากมายของเนื้อหาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามภาควิชาการศึกษาศาสตร์

ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ สอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากเรื่องต่อไปนี้ที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ

๓.๑ จุดหมายของหลักสูตร

ครูที่อยู่ในภาควิชาการศึกษาศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความเหมาะสมของจุดหมายของหลักสูตรกับวัยของผู้เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมีความคิดเห็นเรื่องความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆกับจุดหมายของหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๒ เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูที่อยู่ในภาควิชาการศึกษาศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ กับจุดหมายของหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับความเหมาะสมของเนื้อหา งานประดิษฐ์และงานช่าง งานเกษตร กับความสามารถของผู้เรียนนั้น ครูที่อยู่ในภาควิชาการศึกษาศาสตร์ต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓.๓ แผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องความชัดเจนของแผนการสอนกับเรื่อง การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนงานเกษตรให้เหมาะกับวัยเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๓.๔ อัตราเวลาเรียน

ครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน มีความคิดเห็นเรื่องการเพิ่มหรือลดเวลาเรียนให้เหมาะกับเนื้อหาพลศึกษา งานบ้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ค. ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร

ผลจากการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งรวมทั้งแผนการสอนและสื่อการเรียน ในปีการศึกษา ๒๕๑๙ มีดังนี้

๑. ครูส่วนมากสอนได้ไม่ครบทุกเนื้อหา มีเพียงเนื้อหาคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จริยศึกษา และศิลปศึกษาเท่านั้นที่ครูจำนวนมากถวายเป็น ๖๖ ปีไปสอนได้ครบ

๒. เนื้อหาส่วนมากมีความยากเกินความสามารถของผู้เรียนมาก โดยเฉพาะเนื้อหาภาษาไทย กวีและนาฏศิลป์ และกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ นอกจากนั้นยังขาดรายละเอียด ซ้ำซ้อนกัน บางเรื่องไม่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและท้องถิ่น

๓. แผนการสอน ส่วนมากอธิบายกิจกรรมไว้มืดๆ ไม่สามารถปฏิบัติตามได้ บางเนื้อหาที่มีกิจกรรมและจุดประสงค์การเรียนรู้มาก หรือสูงเกินไป จนครูไม่สามารถสอนให้บรรลุผลได้ นอกจากนั้น บางเนื้อหาที่ไม่ได้นำกิจกรรมไว้

๔. อัตราเวลาเรียน ปีเวลาเรียนน้อยเกินไปทุกเนื้อหา นอกจากเนื้อหาจริยศึกษาเท่านั้นที่ครูคิดเห็นว่า มีเวลาเรียนมากเกินไป

๕. สื่อการเรียน ครูส่วนมากขาดอุปกรณ์การสอน และมีความคิดเห็นว่าหนังสืออ่านประกอบมีน้อย ใ้ค่ายาก บางบทเรียนตัวอักษรมีขนาดเล็กเกินไป สำหรับแบบฝึกหัดนั้น ครูคิดเห็นว่า มีมาก ยากและสับสน นอกจากนั้น ยังมีคำสั่งไม่ชัดเจนด้วย

๖. ปัญหาทั่วไป มีดังนี้

๖.๑ ครูยังขาดความรู้ ความถนัดในการสอนบางเนื้อหา โดยเฉพาะเนื้อหา ศิลปศึกษา ดนตรีและนาฏศิลป์ และยังไม่ค่อยเข้าใจหลักสูตรคีนิก นอกจากนั้นครูยังไม่ค่อย ได้รับการนิเทศจากผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารระดับอำเภอ จังหวัดไม่ให้ความสนใจ หรือสนับสนุนให้กำลังใจในการปฏิบัติงานทดลองใช้หลักสูตร

๖.๒ ผู้เรียนขาดเรียนบ่อย ขาดความพร้อมทางการเรียน ไม่ค่อยกล้าแสดง ออกขณะปฏิบัติกิจกรรม นอกจากนั้น ผู้เรียนยังไม่เข้าใจและพูดภาษาไทยไม่ได้อีกเท่า

๖.๓ ผู้ปกครองยังไม่เข้าใจหลักสูตรและไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผล การปฏิบัติของผู้เรียน

๗. การอภิปรายผล

ขอเสนอผลการอภิปรายตามลำดับดังนี้

ก. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑

๑. จุดหมายของหลักสูตร

จากการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า จุดหมายของหลักสูตร ชัดเจน เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และสอดคล้องกับจุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆ พอสมควร สำหรับความเข้าใจของครูนั้น แม้ว่าการทบทวนศึกษาวิชาการจะไ้พยายามดำเนินการให้เกิดความสละสลวยแก่ผู้ให้ โดยเขียนหลักสูตรให้มีหัวข้ออธิบายหลักสูตรมากขึ้น คือ จุดหมาย(ของตัวหลักสูตร) จุดประสงค์ทั่วไป(ของทั้งกลุ่มเนื้อหา) จุดประสงค์เฉพาะ(ของ เนื้อหาย่อยที่แยกจากกลุ่มเนื้อหา) จุดประสงค์การเรียนรู้(ของเนื้อหาแต่ละส่วน) ความคิดรวบยอด/หลักการ เนื้อหา/กิจกรรม ซึ่งช่วยให้ครูส่วนมากมีความเข้าใจจุดหมาย ของหลักสูตรที่พอสมควรก็ตาม แต่ก็มีครูบางส่วนจำนวน ๑๑ คน(ร้อยละ ๑๗.๗๕) ที่ตอบ ว่า ยังไม่เข้าใจคีนิก ในจำนวนนี้เป็นครูที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่าถึง ๘ คน และ วุฒิปริญญาตรีอีก ๒ คน และเมื่อพิจารณาในคานาประสบการณ์การสอน พบว่า เป็นครูที่มี

ประสบการณ์การสอนระหว่าง ๑ - ๕ ปี จำนวน ๔ คน, ๖ - ๑๐ ปี จำนวน ๔ คน และไม่ครบ ๑ ปี จำนวน ๒ คน, ๑๑ ปีขึ้นไป จำนวน ๑ คน ซึ่งจะเห็นว่า เป็นครูที่มีประสบการณ์การสอนระหว่าง ๑ - ๑๐ ปี ถึง ๘ คน การที่ครูไม่เข้าใจจุดหมายของหลักสูตร แม้จะปีเพียงจำนวนน้อยก็เป็นห่วง เพราะครูเหล่านี้ย่อมไม่สามารถอบรมฝึกฝนหรือชี้แนะผู้เรียนให้มีความเจริญงอกงามบรรลุตามจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ได้ การที่ครูกลุ่มนี้ยังไม่เข้าใจจุดหมายของหลักสูตร อาจเป็นเพราะผู้จัดทำหลักสูตรตั้งจุดหมายไว้สูงเกินไป หรือภาษาที่ไว้เขียนยังคลุมเครือ ทำให้ครูเข้าใจไขว้เขวผิดไปจากความเป็นจริงก็ได้ เพราะมีครูจำนวน ๗ คน (ร้อยละ ๑๑.๒๕) กึกเห็นว่า จุดหมายของหลักสูตรไม่ชัดเจนนัก ในจำนวนนี้เป็นครูที่มีปริญญาตรีถึง ๔ คน และมีประสบการณ์การสอนระหว่าง ๑ - ๕ ปี, ๖ - ๑๐ ปี จำนวน ๔ คน และ ๒ คนตามลำดับ การที่ครูมีประสบการณ์การสอนและมีพื้นฐานความรู้ทางการศึกษาสูง แต่ยังคงเห็นว่า จุดหมายของหลักสูตรไม่ชัดเจนนัก ย่อมอาจมีสาเหตุมาจากการใช้ภาษาก็เป็นได้ นอกจากนั้นครูจำนวนมากยังได้รับการอบรมเพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงานไม่เพียงพอและไม่มีเวลาศึกษาหลักสูตร จึงควรจะได้พิจารณาหาทางแก้ไขโดยเร็ว มิฉะนั้นก็อาจมุ่งหวังให้การสอนของครูบรรลุตามจุดหมายที่วางไว้ได้

๒. เนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมปีที่หนึ่ง

ครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรพอสมควร แต่เนื้อหากลุ่มทักษะกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรมากกว่า เนื้อหากลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยกับกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ การที่ครูมีความคิดเห็นเช่นนี้ ย่อมไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรนัก เพราะหลักสูตรมุ่งให้จุดหมายกับเนื้อหาสอดคล้องกันมากที่สุด นับเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่งของหลักสูตร ส่วนที่ครูคิดเห็นว่า เนื้อหากลุ่มทักษะกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมีความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรมากกว่านั้น อาจเป็นเพราะครูคิดเห็นว่า เนื้อหากลุ่มทักษะกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมีความสำคัญมากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มทักษะซึ่งจะเป็นพื้นฐานของการเรียนเนื้อหาอื่นด้วย หรือครูไม่มีความถนัดและความชำนาญในการสอนทั้งสองกลุ่มเนื้อหานั้น ก็ได้

นอกจากนั้น ครูส่วนมากยังคิดเห็นว่า ภาษาไทย คนตรีและนาฏศิลป์ และงาน
เกษตร มีเนื้อหาหนักและยากเกินความสามารถของผู้เรียนด้วย และครูจำนวนร้อยละ ๘๓.๕๕
คิดเห็นว่า เนื้อหาวิชาศึกษา งานประดิษฐ์และงานช่าง มีความยากด้วย การที่ครูคิดเห็นเช่น
นี้ อาจเป็นเพราะ ครูยังไม่เห็นคุณค่าของเนื้อหา นั้น หรือไม่มีความถักในการสอนเนื้อหา
เหล่านั้น หรือผู้เรียนยังไม่มีความพร้อมทางการเรียน จึงทำให้การสอนดำเนินไปได้ช้า ก็ได้

สำหรับเนื้อเรื่องที่ครูคิดเห็นว่า มีความยากเกินความสามารถของผู้เรียน คือ

ก. ภาษาไทย ไก่แกเรื่อง การเทียบเสียง การผัน การควบกล้ำ และเนื้อ
เรื่องตอนท้ายๆของเนื้อหา มีความยาวและใจกำเริบมาก

ข. คนตรีและนาฏศิลป์ ไก่แกท่ารำบางท่า (การเต้นเสา, รำกระทบไม้)
เพลงไทย

ค. งานประดิษฐ์และงานช่าง ไก่แก การประดิษฐ์ทำหนังสือ รวมทั้งเนื้อเรื่อง
ที่ผู้เรียนต้องใช้การไกรศัลยกรรมกระด้างแข็ง เพราะผู้เรียนยังมีกล้ามเนื้อไม่แข็งแรง
พอที่จะใช้การไกรศัลยกรรมกระด้างแข็งได้

ง. งานเกษตร ไก่แก การยอยดิน การผสมดิน

ส่วนเนื้อหาวิชาศึกษา ครูคิดเห็นว่า มีเนื้อหาไม่ชัดเจน ขาดรายละเอียด จึงยากแก่การจัด
กิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิบัติจริง และการประเมินผล คือ ต้องอาศัยการสังเกตความประพฤติ
ของผู้เรียนเป็นเกณฑ์ จึงอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ครูสอนได้ไม่เต็มที่ หรือมีเจตคติ
ที่ไม่ดีต่อเนื้อหานี้ก็ได้อีก รายละเอียดดังกล่าวนี้ ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขหลักสูตรควร
จะนำไปพิจารณาประกอบในการปรับปรุงเนื้อหาด้วย อย่างไรก็ตาม เนื้อเรื่องที่ครูคิดเห็น
ว่า "ยากเกินความสามารถของผู้เรียน" นั้น ควรจะได้พิจารณาให้กองแหล่งไปว่า ความยาก
นั้นอยู่ที่เนื้อเรื่อง วิธีสอนไม่เหมาะสม หรือ การขาดอุปกรณ์การสอน ตลอดจนเวลาที่ใช้
สอน ซึ่งจะทำให้สามารถกำหนดเนื้อหาที่จะเรียนในระดับนี้ได้อย่างเหมาะสม เมื่อมีการ
ปรับปรุงหลักสูตร การแก้ไขเรื่องนี้จะแก้ไขเฉพาะเนื้อหาเพียงด้านเดียวไม่ได้ ต้องหาวิธีการ
เปลี่ยนแปลงเจตคติของครูด้วย ทั้งที่เฟื่องฟู เครื่องคราฐ (เฟื่องฟู เครื่องคราฐ,
๒๕๐๔ : ๓) กล่าวไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงจะมีเกิดผลต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นใน
เจตคติ ความเข้าใจ และทักษะของครู

๓. แผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ครูส่วนมาก คิดเห็นว่า แผนการสอนกลุ่มทักษะกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีความสอดคล้องกับเนื้อหาเป็นส่วนมาก ส่วนแผนการสอนกลุ่มเนื้อหาอื่น มีความสอดคล้องกับเนื้อหาพอสมควร นับเป็นข้อดีประการหนึ่งของหลักสูตร ที่แผนการสอน เนื้อหา และจุดหมายของหลักสูตรมีความสอดคล้องกัน แม้จะสอดคล้องกันพอสมควรก็ตาม สำหรับความชัดเจนของแผนการสอนนั้น ครูส่วนมาก (ร้อยละ ๗๕.๐๓) คิดเห็นว่า แผนการสอนมีความชัดเจนพอสมควร นับเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่งของกรจัดทำแผนการสอน เพราะแผนการสอนเป็นเสมือนคู่มือการสอนที่สำคัญยิ่งของครู ควรจะชัดเจนแก่ครูมากกว่านี้ และถ้าเป็นไปได้ ควรจะให้รัดกุมแจ่มแจ้งแก่ครูทุกคน มิฉะนั้น ครูก็ไม่สามารถดำเนินการสอนให้เป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตรได้

นอกจากนี้ ครูยังคิดเห็นว่า ต้องดัดแปลงทุกเนื้อหาในแผนการสอน โดยเฉพาะแผนการสอนจริยศึกษา คณิตศาสตร์ และนาฏศิลป์ ต้องดัดแปลงเนื้อหาเป็นส่วนมาก แผนการสอนภาษาไทย คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ต้องดัดแปลงเป็นส่วนน้อย แต่ครูก็มีได้ให้รายละเอียดในเนื้อหาที่คิดเห็นว่า ต้องดัดแปลงแต่ประการใด การที่ครูมีความคิดเห็นเช่นนี้ ผู้วิจัยเข้าใจว่า น่าจะสืบสาเหตุมาจากแผนการสอนไม่ค่อยชัดเจนดังกล่าวนั้น เพราะครูมีความคิดเห็นว่า แผนการสอนส่วนมากอธิบายกิจกรรมไว้มั่วๆ ไม่ชัดเจน บางเนื้อเรื่องขาดรายละเอียด ไม่ไ้แนะกิจกรรมไว้ มีจุดประสงค์การเรียนรู้มากหรือสูงเกินไป จนครูไม่สามารถสอนให้บรรลุผลได้

เนื่องจากความเชื่อและความเข้าใจของบุคคลย่อมจะมีผลโดยตรงต่อการกระทำของเขา ดังที่ กูมบส์ และ สนิก (Combs and Snygg) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่คุณสอน เชื่อว่าสำคัญ จะมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของเขา และจะบีบคั้นต่อไปถึงพฤติกรรมของเขา ผู้เรียนควย (อ้างจาก เพ็ญณี นารายณ์ประพาน, ๒๕๑๓ : ๑๐) ดังนั้นในทางปฏิบัติ ครูย่อมดัดแปลงแผนการสอนให้สอดคล้องกับความเชื่อและความเข้าใจของครูควย การที่ครูดัดแปลงแผนการสอนนั้น นอกจากจะเป็นผลมาจากแผนการสอนไม่ค่อยชัดเจนแล้ว ยังอาจเป็นเพราะครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษา

พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่ จึงดัดแปลงแผนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียนก็ได้ หรือครูต้องดัดแปลงแผนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความพร้อมทางการเรียนของผู้เรียนก็ได้ คือ ผู้เรียนบางคนผ่านการเรียนระดับอนุบาลหรือเด็กเล็กมาก่อนแล้ว แผนสำหรับเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนจึงไม่จำเป็นต้องสอน แต่ก็มีครูอีกจำนวนหนึ่ง (ร้อยละ ๑.๖๑) ไปดัดแปลงแผนการสอนเลย การที่ครูดำเนินการสอนตามแผนการสอนโดยไม่ได้ดัดแปลงหรือดัดแปลงแผนการสอนบ้างเป็น ส่วนน้อย อาจเป็นเพราะ ครูเข้าใจผิดในกลาดัดแปลงในสิ่งที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ครูไม่ทราบว่าจะดัดแปลงอย่างไร หรือครูต้องการทดลองดูว่า ถ้าไม่ดัดแปลงแผนการสอน ผลที่ได้จะเป็นอย่างไร ก็ได้

อย่างไรก็ดี แม้ว่าครูจะดัดแปลงแผนการสอนด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ถือได้ว่าเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่งของแผนการสอน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากครูมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการสอนน้อย จึงขาดความเข้าใจและการรับผิดชอบร่วมกัน ถ้าครูมีส่วนร่วมมากกว่านี้ ย่อมทำให้ครูมีความเข้าใจจุดหมายของหลักสูตรที่ สามารถดำเนินการสอนได้ สอดคล้องและไว้แผนการสอนให้ถูกต้องยิ่งขึ้น เมื่อมีข้อบกพร่องใดๆในแผนการสอน ครูจะได้ช่วยกันแก้ไขปรับปรุงอยู่เสมอ ปัญหาการดัดแปลงและความไม่เหมาะสมของแผนการสอน ก็จะหมดไปด้วย

๔. การเตรียมการสอน

การเตรียมการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การดำเนินการสอนของครูเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยทั่วไปแล้ว การที่ครูทุกคนบอกว่า เตรียมการสอน และครูส่วนมากเตรียมการสอนล่วงหน้า ๕ - ๗ วันนั้น นับได้ว่า ครูผู้ทดลองใช้หลักสูตร มีความตั้งใจทำงาน และรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานสูง ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นภาพพจน์ที่ดีในการทำงานของครูโดยส่วนรวมได้

๕. อัตราเวลาเรียน

ครูส่วนมากต้องการให้เพิ่มเวลาเรียนเนื้อหาภาษาไทยมากที่สุด เนื้อหากณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย และมีครูจำนวนร้อยละ ๓๓.๑๐ คิดเห็นให้ลดเวลาเรียนเนื้อหาจริยศึกษาลงอีกเล็กน้อย การที่ครูมีความคิดเห็นเช่นนี้ย่อมสอดคล้องกับข้อคิดเห็นดังกล่าวข้างต้น คือ

ครูคิดเห็นว่า ภาษาไทยมีเนื้อหายาก มาก และมีครูถึงร้อยละ ๒๔.๒๕ สอนเนื้อหาได้ไม่ครบตามที่กำหนดไว้ จึงสมควรจะเพิ่มเวลาเรียนขึ้นอีก ส่วนเนื้อหาคณิตศาสตร์ ครูมีความคิดเห็นว่า มีเนื้อหาเหมาะสมและครูส่วนมาก(ร้อยละ๗๒.๗๓)ก็สอนได้ครบ กลับมีความคิดเห็นให้เพิ่มเวลาเรียนขึ้นอีก การที่ครูมีความคิดเห็นเช่นนี้ ผู้วิจัยเข้าใจว่า ครูเห็นความสำคัญของเนื้อหาเหล่านี้มาก โดยเฉพาะภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาของชาติ จึงควรจะได้เรียนรูภาษาของคนให้มากพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ และเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนเนื้อหาอื่นด้วย หรือครูอาจยังไม่เปลี่ยนเจตคติเดิมที่คงการ เน้นการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเพียงให้เด็กเรียนอ่านออกเขียนได้และทำเลขเป็นเท่านั้น จนลืมความสำคัญของทักษะพื้นฐานด้านอื่นๆไปและไม่ตั้งใจสอนเนื้อหาอื่นแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ ครูอาจขาดความถนัดขาดความชำนาญในการสอนเนื้อหาอื่น หรือมีปัญหาจากความพร้อมของผู้เรียนก็ได้ ส่วนเนื้อหาจริยศึกษาที่ครูคิดเห็นว่าควรให้ลดเวลาเรียนลงอีกนั้น เป็นเพราะครูคิดเห็นว่า ปีเวลาเรียนมากเกินไปนั่นเอง

ข. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑

ครูส่วนมากมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันในเรื่องที่ได้กล่าวแล้ว แต่เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูตามวุฒิ ประสบการณ์การสอน และภาคภูมิศาสตร์ ปรากฏว่า ครูแสดงความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

✓ ๑. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามวุฒิ

จากผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่ปฐิตีต่างกัน พบว่า ครูมีความคิดเห็นสอดคล้องกับสมมุติฐานเป็นบางเรื่อง คือ

- ๑.๑ ความชัดเจนของจุดหมายของหลักสูตร
- ๑.๒ ความสอดคล้องของเนื้อหาหลักสูตร กลุ่มงานและพื้นฐานอาชีพ กับจุดหมายของหลักสูตร
- ๑.๓ ความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาไทยกับความสามารถของผู้เรียน
- ๑.๔ ความสอดคล้องของแผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มงาน

และพื้นฐานอาชีพ กับเนื้อหาของหลักสูตรชั้นประถมปีที่หนึ่ง

๑.๕ การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนจรรยาวิชากับพลศึกษาให้เหมาะกับนักเรียน

๑.๖ ความเหมาะสมของอัตราเวลาเรียนเนื้อหาศิลปศึกษากับพลศึกษา

ส่วนเรื่องอื่นๆนั้น ครูมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน

✓ ๒. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามประสบการณ์การสอน

จากผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน พบว่า ครูมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานเป็นส่วนมาก นอกจากเรื่อง

๒.๑ ความสอดคล้องของเนื้อหาหลักสูตรเสริมลักษณะนิสัยกับจุดหมายของหลักสูตร

๒.๒ ความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาไทยกับความสามารถของนักเรียน

๒.๓ ความมากมายของเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิต

✓ ๓. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู จำแนกตามภาคภูมิศาสตร์

จากผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่อยู่ในภาคภูมิศาสตร์ต่างกัน พบว่า ครูมีความคิดเห็นสอดคล้องกับสมมุติฐานเป็นบางเรื่อง คือ

๓.๑ ความเหมาะสมของจุดหมายของหลักสูตรกับวัยของนักเรียน

๓.๒ ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ทั่วไปของกลุ่มเนื้อหาต่างๆกับจุดหมายของหลักสูตร

๓.๓ ความสอดคล้องของเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มการทำงาน และพื้นฐานอาชีพ กับจุดหมายของหลักสูตร

๓.๔ ความเหมาะสมของเนื้อหางานประดิษฐ์และงานช่าง งานเกษตรกับความสามารถของนักเรียน

๓.๕ ความชัดเจนของแผนการสอน

๓.๖ การดัดแปลงเนื้อหาในแผนการสอนงานเกษตรให้เหมาะกับนักเรียน

๓.๗ ความเหมาะสมของอัตราเวลาเรียนเนื้อหาพลศึกษา และงานบ้าน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูตามวุฒิ ประสบการณ์การสอน และภาคภูมิศาสตร์ จะพบว่า ภาคภูมิศาสตร์และวุฒิเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ความคิดเห็นของครูต่างกันมากกว่า ส่วนประสบการณ์การสอนของครูนั้นมิได้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ครูมีความคิดเห็นต่างกันมากนัก ผลการศึกษาค้นคว้านี้มีตรงข้ามกับการวิจัยของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๒๐ : ๘๔) เกี่ยวกับทัศนะของครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่พบว่า วุฒิของครูเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ครูมีความคิดเห็นต่างกัน ส่วนภาคภูมิศาสตร์ มิได้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ครูมีความคิดเห็นต่างกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ครูจะมีความบกคิดเห็นต่างกัน แต่ก็เป็เพียงบางเรื่อง การที่ครู มีความคิดเห็นต่างกันเป็นเพียงส่วนน้อยนี้ อาจเป็นเพราะ

๑. ครูมีความเข้าใจหลักสูตรประถมศึกษาชั้น ตั้งแต่การวิจัยของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๒๐ : ๗๕ - ๗๖) เกี่ยวกับทัศนะของครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่พบว่า ครูส่วนใหญ่คิดเห็นว่า หลักสูตรบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ส่งเสริมความคิดของเด็ก น่าสมัย โดมาตรฐาน ก้าวไปตามลำดับขั้น ชัดแจ้งไม่คลุมเครือ มีระเบียบ น่าสนใจ เหมาะสมมาก และรัดกุมดี สรุปได้ว่า ครูส่วนใหญ่คิดเห็นว่า หลักสูตรประถมศึกษาดีในทุกๆด้าน

๒. ครูมีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานสูง ตั้งแต่การวิจัยของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๑๙ : ๑๐) เกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรมของครูประจำชั้นประถมปีที่สาม ที่พบว่า ครูมีความรับผิดชอบสูง

๓. เจาหน้าที่ผู้รับผิดชอบโครงการทดลองใช้หลักสูตรและศึกษานิเทศก์ออกไปเยี่ยม ให้คำแนะนำแก่ครู และประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรเป็นระยะๆ ช่วยกระตุ้นการทำงาน ของครูและทำให้ครูปฏิบัติงานได้ถูกต้องตรงตามเป้าหมายของการทดลองใช้หลักสูตรยิ่งขึ้น

การที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันเป็นส่วนน้อยนี้ นับเป็นความสำเร็จประการหนึ่ง ของการทดลองใช้หลักสูตร ทั้งๆที่เป็นการทดลองใช้หลักสูตรแกนกลาง ดังนั้น เมื่อมีการ จัดทำหลักสูตรระดับท้องถิ่นแล้ว ครูคงเข้าใจและใช้หลักสูตรไปบรรลุตามจุดหมายของ หลักสูตรยิ่งขึ้น

ค. ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร

ผลจากการทดลองใช้หลักสูตร แผนการสอน และสื่อการเรียนตลอดปีการศึกษา ๒๕๑๙ อาจนำมาอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบ ได้ดังนี้

๑. สื่อการเรียน

ครูส่วนมากขาดอุปกรณ์การสอน แม้ว่าผู้รับผิดชอบโครงการทดลองใช้หลักสูตรจะแจกวัสดุต่างๆให้ครูจัดทำอุปกรณ์การสอนเองก็ตาม ครูส่วนมากก็ไม่สามารถจัดทำได้ เพราะไม่มีเวลาทำบ้าง ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรบ้าง และ/หรือไม่มีฝีมือทางวาดและเขียนบ้าง ครูจึงขาดแคลนอุปกรณ์การสอนและต้องการความช่วยเหลือเป็นอันดับแรกดังกล่าว ซึ่งควรพิจารณาแก้ไขโดย

ก. ผู้รับผิดชอบโครงการทดลองใช้หลักสูตร ควรจัดทำคู่มือการทำและใช้อุปกรณ์การสอนแจกพร้อมกับวัสดุต่างๆแก่ครู

ข. ผู้รับผิดชอบโครงการทดลองใช้หลักสูตร ควรจัดอบรมครูเกี่ยวกับการทำและใช้อุปกรณ์การสอนบ้าง เพื่อกระตุ้นให้ครูเห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์การสอน

ค. ฝ่ายวิชาการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรจัดทำอุปกรณ์การสอนไว้เป็น "แบบอย่าง" ให้ครูนำไปสร้างหรือดัดแปลงใช้ให้เหมาะสมได้ต่อไป

๒. ผู้เรียน

ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนที่พบมาก คือ ผู้เรียนมีความพร้อมทางการเรียนต่างกันมาก ไม่ค่อยกล้าแสดงออกขณะปฏิบัติกิจกรรม และผู้เรียนไม่เข้าใจและพูดภาษาไทยไม่ได้ โดยเฉพาะผู้เรียนที่พูดภาษาถิ่นหรือภาษามลายู ซึ่งเป็นปัญหาต่อการสอนของครูมาก จึงควรหาทางแก้ไขและช่วยเหลือครูด้วย

๒.๑ ผู้เรียนมีความพร้อมทางการเรียนต่างกันมาก อันเป็นปัญหาต่อการเรียนการสอน ดังนั้น ก่อนการสอนครูควรจะได้ศึกษาคุณภาพความพร้อมของผู้เรียน ผู้เรียนคนใดยังไม่พร้อมที่จะเรียน ก็ไม่ควรบังคับขู่เข็ญ แต่ควรจะได้หาวิธีการส่งเสริมให้เขามีความพร้อมที่จะเรียนก่อน ถ้าครูพยายามสอนโดยที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะเรียนแล้ว

การสอนนั้นย่อมไม่ไถดะแต่อย่างใด นอกจากจะเสียเวลาแล้วยังทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนด้วย ปัญหาเรื่องผู้เรียนที่เริ่มเข้าเรียนมีความพร้อมแตกต่างกันนี้ไม่ใช่เป็นปัญหาใหม่ ครูที่ได้รับการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพของตนมาแล้วย่อมทราบถึงทุกคน แต่ก็ยังมีปัญหานี้อีก โดยเฉพาะครูโรงเรียนทศลองให้หลักสูตรของกรมวิชาการและกรมสามัญศึกษา ซึ่งเป็นการทดสอบความพร้อมและแยกกลุ่มผู้เรียนไว้ ผู้วิจัยเข้าใจว่า อาจเป็นเพราะครูไม่ได้นำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความพร้อมของผู้เรียนมาใช้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเท่าที่ควร หรือครูไม่ทราบว่า จะใช้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความพร้อมของผู้เรียนนี้อย่างไร ก็ได้สำหรับโรงเรียนทศลองให้หลักสูตรของเขตการศึกษา ยังไม่มีการทดสอบความพร้อม ดังนั้นโรงเรียนเหล่านี้และ/หรือโรงเรียนทั่วไปควรจะได้มีการทดสอบความพร้อมของผู้เรียนด้วย โดยติดต่อดอขยืมแบบทดสอบความพร้อมทางการอ่านที่กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนคณิตศาสตร์ที่สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จัดทำขึ้น เพื่อนำไปใช้ทดสอบความพร้อมของผู้เรียนที่แรกเข้าเรียน เมื่อครูทราบภาวะความพร้อมพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคนแล้ว จะเป็นประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้เรียนที่ไม่พร้อมในชั้นใดชั้นหนึ่ง หรือในการจัดลำดับแผนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

๒.๒ ผู้เรียนไม่คอยกล้าแสดงออกขณะปฏิบัติกิจกรรม อาจเป็นอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูจากที่บ้าน หรือครูคาดหวังในการแสดงออกของผู้เรียนมากเกินไป เพราะเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการติดตามผลและประเมินผลโครงการทดลองใช้หลักสูตร ศึกษาพิเศษก็ต่างก็ยอมรับว่า ผู้เรียนกล้าแสดงออกมากก่าผู้เรียนชั้นปกติ หรือผู้สอนใช้วิธีสอนที่ครูเป็นศูนย์กลางและบกรองผู้เรียนด้วยวิธีที่ถ่วงควบคุมแนะนำดูตัวอย่างใกล้ชิดมากกว่า (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๑๔ : ๓๒) เพราะครูยังไม่อาจเปลี่ยนในสิ่งที่เคยทำหรือปฏิบัติมาก่อนได้ และยังเชื่อในสิ่งที่เคยทำอยู่นั้นว่าถูกต้องเหมาะสมแล้ว ก็ได้ ซึ่งอาจแก้ไขได้โดย

ก. จัดตั้งศูนย์เด็กปฐมวัยขึ้นในแต่ละท้องถิ่น เพื่อเพิ่มพูนให้เด็กวัยก่อนการศึกษาภาคบังคับมีประสบการณ์และความพร้อมทางการเรียนใกล้เคียงกัน โดยยึดแนวการดำเนินงาน

ของศูนย์เด็กปฐมวัยที่คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษาได้เสนอแนะไว้
(สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, ๒๕๑๘ : ๔๘)

ข. จัดการอบรมและสัมมนาทางวิชาการเพื่อแนะนำวิธีสอนใหม่ๆ ให้กับครู และต้องจัดให้มีระยะเวลาอบรมนานพอสมควร เพื่อเปลี่ยนความคิดเห็น ความเชื่อถือ และเจตคติของครูให้เห็นว่า วิธีใหม่เป็นวิธีสอนที่เหมาะสม ถูกต้องและดีกว่า

๒.๓ ผู้เรียนไม่เข้าใจและพูดภาษาไทยไม่ได้ นอกจากจะเป็นปัญหาในการสอนของครูแล้ว ผู้เรียนก็มีปัญหาในเรื่องการเรียนมากเสมือนกับผู้เรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศเลยทีเดียว ควรพิจารณาแก้ไขโดย

ก. การคัดเลือกครูเข้าสอน ควรคัดเลือกครูที่พูดได้ทั้งสองภาษา คือ พูดได้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูเข้าสอนผู้เรียนเหล่านี้ เพื่อสะดวกแก่การเตรียมความพร้อมทางภาษาไทยให้แก่ผู้เรียน ดังที่สำนักงานศึกษาธิการเขต ๒ ยะลา (สำนักงานศึกษาธิการเขต ๒ ยะลา, ๒๕๑๗ : ๘๗ - ๘๘) ได้วิจัยการสอนภาษาไทยแก่ผู้พูดภาษาไทยไม่ได้ พบว่า การสอนและการเรียนโดยวิธีใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ (Bi-lingual Approach) ทำให้ผู้เรียนที่ไม่รู้หนังสือและพูดภาษาไทยไม่ได้มาก่อน มีความพร้อมทางภาษาไทยมากกว่าการสอนและการเรียนโดยใช้ภาษาไทยล้วน (Mono-lingual Approach)

ข. จัดการอบรมครูเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่ผู้เรียนที่พูดภาษามลายู

ก. ทางโรงเรียนควรจะได้ติดต่อ จัดกิจกรรมต่างๆ ให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมกับทางโรงเรียนมากขึ้น เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและความเป็นที่ระบอบรู้ภาษาไทยอันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนด้วย

๓. ครู

ครูส่วนมากมีปัญหในเรื่อง ตนเองขาดความรู้ ความถนัดในการสอนบางเนื้อหาและยังไม่ค่อยเข้าใจหลักการ วิธีการของหลักสูตรนัก นอกจากนั้น ครูภายในโรงเรียนไม่เข้าใจการทำงานของครูแต่ละคนในหลักสูตร และยังไม่ได้ได้รับความสนใจหรือสนับสนุนให้กำลังใจจากผู้บังคับบัญชา

๓.๑ การที่ครูขาดความรู้ ความถนัดในการสอนบางเนื้อหาและยังไม่เข้าใจหลักสูตร
 ค่านั้น อาจเป็นเพราะไ้รับการอบรมไม่เพียงพอ หรือยังไม่มั่นใจในตนเองเนื่องจากไม่เคย
 สอนชั้นประถมปีที่หนึ่งมาก่อน หรือมีเจตคติที่ไม่ดีต่อเนื้อหานั้น ก็ได้ ควรหาทางพิจารณาแก้ไข
 และช่วยเหลือครู โดยจัดให้มีการอบรมครู หรือการฝึกอบรมครูโดยให้ลงมือปฏิบัติงาน(on the
 job training) เพื่อให้ครูมีโอกาสแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และ
 มอบหมายให้ครูเข้มแข็ง ชักชวนความเข้าใจของครูให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ตลอดจนหาวิธีสอน การจัด
 ทำและใช้อุปกรณ์การสอนที่ถูกต้องวิธี และดีแก่ครู เป็นแบบอย่าง

๓.๒ ความไม่เข้าใจของครูภายในโรงเรียนและ ไม่ได้รับความสนใจจากผู้นับคัมภีรชา
 นับเป็นเรื่องบั่นทอนกำลังใจการทำงานของคุณครูมาก ควรพิจารณาแก้ไขโดย

ก. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนทดลองใช้หลักสูตร ควรประชุมครูทั้งหมด เพื่อ
 แจ้งให้ครูภายในโรงเรียนทราบและให้ความร่วมมือในการทดลองใช้หลักสูตรด้วย นอกจาก
 นั้น จะช่วยให้ครูภายในโรงเรียนได้ศึกษาและเตรียมตัวสำหรับการใช้หลักสูตรประโยคประถม
 ศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ ด้วย

ข. บุคลากรฝ่ายสำนักงานศึกษาธิการ เขตกับฝ่ายองค์การบริหารส่วนจังหวัด ควร
 จะร่วมมือกันมากกว่านี้ และเมื่อมีโอกาสไปตรวจเยี่ยมโรงเรียน ควรจะเยี่ยมหรือซักถาม
 การปฏิบัติงานของครูผู้ทดลองใช้หลักสูตรและให้กำลังใจบ้าง เมื่องานของครูมีคนสนใจและ
 เห็นคุณประโยชน์ ครูจะมีกำลังใจปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น

๔. ผู้ปกครอง

จากคำตอบที่ว่า ผู้ปกครองส่วนมากไม่เข้าใจหลักสูตรนั้น อาจมีเหตุผลดังนี้

ก. ผู้ปกครองไม่สนใจเกี่ยวกับการศึกษา เพราะมีภาระอยู่กับการประกอบอาชีพ
 ไม่มีเวลาสนใจการศึกษาที่บุตรหลานของตนได้รับจากโรงเรียน ดังการวิจัยของคณะกรรมการ
 การศึกษาแห่งชาติ(คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๑๔ : ๑๐ - ๑๒) เกี่ยวกับสภาพ
 โดยทั่วไปของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมปีที่สาม ที่พบว่า เด็กจำนวน
 ร้อยละ ๔๘.๖ ไม่มีผู้สอนการบ้านให้เลย

ข. ผู้ปกครอง ประชาชนทั่วไปไม่มีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรนี้ จึงไม่เข้าใจหลักสูตรดังกล่าว การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร จะช่วยให้โรงเรียนและบ้านมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น เข้าใจในหน้าที่ของแต่ละฝ่ายที่จะต้องช่วยกันให้เด็กเจริญเติบโตพัฒนาไปในสิ่งที่ทุกฝ่ายต้องการ (เฟื่องฟูง เครือตราชู, ๒๕๑๔ : ๘๓)

ค. การจัดทำหลักสูตรครั้งนี้ ไม่ได้เผยแพร่ให้สื่อมวลชนทราบเท่าที่ควร ประชาชนทั่วไปจึงไม่ทราบและเข้าใจหลักสูตร

เมื่อผู้ปกครองไม่เข้าใจหลักสูตร ย่อมทำให้ผู้ปกครองไม่เข้าใจหน้าที่ที่ตนพึงปฏิบัติต่อบุตรหลานของตนและโรงเรียนได้ ครูจึงเข้าใจว่า ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการปฏิบัติของผู้เรียน ดังกล่าว แม้ผู้ปกครองจะไม่เข้าใจหลักสูตรด้วยสาเหตุใดก็ตาม ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรจะได้พิจารณาแก้ไขโดย

ก. คณะกรรมการจัดทำหลักสูตร ควรรายงานความก้าวหน้าของการจัดทำหลักสูตรให้สื่อมวลชนเผยแพร่แก่ประชาชนทั่วไปทราบเป็นระยะๆ และควร เปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นต่อการจัดทำหลักสูตรครั้งนี้ด้วย

ข. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรมากขึ้น ดังที่ครูเสนอแนะให้กรรมการศึกษามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรด้วย อย่างไรก็ตาม การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร ควร จะได้กำหนดหน้าที่ของประชาชนไว้ด้วย ว่าเขามีหน้าที่อย่างไร เพียงใด เพราะโดยทั่วไปประชาชนจะมีฐานะแต่เพียงเป็นผู้ให้คำแนะนำเท่านั้น

ค. จัดให้มีการร่วมมือกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง ในรูปของสมาคมครูผู้ปกครอง หรือเชิญผู้ปกครองประชุมในวันแรกของการเปิดภาคเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองทราบแนวการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่ทดลอง และหน้าที่ที่ผู้ปกครองต้องปฏิบัติหรือให้ความร่วมมือแก่ทางโรงเรียน

การร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง จะช่วยให้ผู้ปกครองทราบรายละเอียดขั้นตอนการเรียนของผู้เรียนและรับทราบพัฒนาของตนเองในอันที่จะช่วยกวดขัน เอาใจใส่และส่งเสริมให้กำลังใจบุตรหลานของตนในก้นการเรียน เพราะผู้เรียนในชั้นนี้ยังเด็กมาก มีอายุระหว่าง ๖ - ๗ ปีเท่านั้น ยิ่งช่วยตัวเองไม่ได้มากนัก ต้องอาศัยผู้ใหญ่คอยชักจูงช่วยเหลือ

อยู่มาก การไปเรียนหนังสือนั้น ถ้าผู้ปกครองไม่ช่วยเหลือและส่งเสริมให้กำลังใจแล้ว
 ลำพังแต่ครูฝ่ายเดียวย่อมจะช่วยให้เรียนไม่ได้เต็มที่นัก

ข้อสังเกตจากการวิจัย

๑. โครงการทดลองใช้หลักสูตรของเขตการศึกษา บางเขตการศึกษาขาดความพร้อม โดยการคัดเลือกโรงเรียนทดลอง การอบรมครูและการแจกหลักสูตร แผนการสอน สื่อการเรียนล่าช้า ทำให้ผลการทดลองไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะโรงเรียนทดลองสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เริ่มทดลองใช้หลักสูตรล่าช้ามากหลังจากเปิดเรียนและใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ ไปแล้วประมาณ ๑ - ๒ เดือน ประกอบกับครูได้รับการอบรมไม่เพียงพอ จึงทำให้การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามลำดับของแผนการสอนที่ได้รับ เป็นที่น่าสังเกตว่า สำนักงานศึกษาธิการเขต ๔ ไม่ได้ทดลองใช้หลักสูตรในปีการศึกษา ๒๕๑๔ เพราะยังไม่พร้อม แต่ก็ได้เตรียมโครงการทดลองไว้แล้ว คือ การคัดเลือกโรงเรียน ครู และจัดอบรมครู เพื่อเริ่มทดลองใช้หลักสูตรในปีการศึกษา ๒๕๒๐

๒. การจัดร่างหลักสูตรระดับท้องถิ่นและการทดลอง การทดลองใช้หลักสูตรของสำนักงานศึกษาธิการเขต เกือบทุกเขตการศึกษาทดลองโดยยืมร่างหลักสูตรกลาง ไปแก้ไขทดลองร่างหลักสูตรส่วนท้องถิ่น ยกเว้นสำนักงานศึกษาธิการเขต ๒ ที่ทดลองร่างหลักสูตรส่วนท้องถิ่นด้วย คือ เพิ่มแผนการสอนเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเกี่ยวกับศาสนาอิสลามอีก ๔ แผน และเนื้อหาจริยศึกษาเกี่ยวกับวันสำคัญทางศาสนาอิสลาม อีก ๔ แผน

๓. เวลาเรียนของการทดลองใช้หลักสูตรไม่ครบตามหลักสูตรกำหนด คือ ทุกโรงเรียนเปิดทำการสอนไม่ครบ ๔๐ สัปดาห์ มีเพียงบางโรงเรียนเท่านั้นที่เปิดทำการสอนได้สูงสุดประมาณ ๓๖ สัปดาห์ โรงเรียนส่วนมากจะเปิดทำการสอนได้ต่ำกว่านี้ โดยเฉพาะโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งต้องปิดเรียนพร้อมกับนักเรียนชั้นอื่นที่สอบปลายปีเสร็จแล้ว คือ ปรุบาดปลายเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐ จึงอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ครูสอนได้ไม่ครบตามหลักสูตรกำหนด

๔. บางโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรของกรมสามัญศึกษามีครูพิเศษสอนในบางเนื้อหา ทำให้ครูมีเวลาว่างสำหรับตรวจงานนักเรียน ทำอุปกรณ์การสอน เตรียมการสอนบ้าง ส่วนโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลและโรงเรียนราษฎร์ไม่มีครูพิเศษ ครูจึงไม่มีเวลาว่างสำหรับตรวจงานของนักเรียน ทำอุปกรณ์การสอน เตรียมการสอนได้ จึงแสดงความคิดเห็นต่อการครูพิเศษช่วยสอนในบางเนื้อหาดังกล่าว และนับเป็นความไม่เสมอภาคของครูและนักเรียนด้วย

๕. จากการไปเก็บข้อมูล ผู้วิจัยมีโอกาสดำเนินสนทนากับครูผู้ตอบแบบสอบถามบางคน ครูได้ให้ข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ ครูภายในโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจการทดลองใช้หลักสูตรของครูในโรงเรียน ทั้งๆที่ต่อไปตนเองจะต้องใช้หลักสูตรนี้ด้วย จึงน่าจะศึกษาและเตรียมตัวไว้บ้าง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรจะให้ความสนใจสาเหตุที่ครูไม่สนใจดังกล่าวด้วย เพื่อเป็นแนวทางแก้ไขหรือกระตุ้นให้ครูเห็นความสำคัญในงานที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตนต่อไป

๒๖) ข้อเสนอแนะที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร แผนการสอนและสื่อการเรียน

๑.๑. การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

ขอเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรดังนี้

๑. คณะกรรมการจัดทำหลักสูตร

๑. หลักสูตรแกนกลาง ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรมากขึ้น โดยการสอบถามความคิดเห็นและ/หรือเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไป ครู ผู้บริหารการศึกษา แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ และนำผลที่ได้มา ประกอบการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

๒. หลักสูตรสวนทองดิน ควรคัดเลือกครูและกรรมการศึกษาของโรงเรียนต่างๆ เป็นตัวแทนของแต่ละอำเภอและ/หรือจังหวัด รวมแสดงความคิดเห็น เพื่อการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องและเหมาะสมกับท้องถิ่นที่เปลี่ยนแปลง

ข. แนวการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

๑. จุดหมายของหลักสูตร ควรแปลความออกมาในรูปของพฤติกรรมที่ครูสามารถปฏิบัติได้ ครูจะได้อีกถือเป็นเกณฑ์เดียวกันในการสอนให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง ในกรณีที่จุดหมายของหลักสูตรเป็นเรื่องนามธรรม คำนึง ไม่สามารถแปลความออกมาเป็นพฤติกรรมได้ ก็ควรยกตัวอย่างประกอบไว้ด้วย หรืออธิบายไว้ในอนุสารประกอบหลักสูตร

๒. เนื้อหา นอกจากจะกล่าวถึงความสอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตรแล้ว ควรจะได้นำถึงระยะเวลาที่กำหนดให้เรียนในแต่ละเนื้อหาด้วยว่า เพียงพอต่อการสอนและฝึกฝนได้ตามลักษณะเนื้อหาหรือไม่ ไม่ควรกำหนดเนื้อเรื่องในแต่ละเนื้อหามากเกินไป เช่น เนื้อหาภาษาไทยที่มีมากเกินไปจนครูไม่สามารถสอนได้ทันและสอนให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะได้อย่างแท้จริงตามจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนด การแก้ไขปรับปรุงเนื้อหา - ขอเสนอแนะให้พิจารณาจากความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับความเหมาะสมและความมากมายของเนื้อหาหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งดังกล่าว

๓. อัตราเวลาเรียน ขอเสนอแนะให้พิจารณาจากความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดเวลาเรียนในแต่ละเนื้อหาให้เหมาะสมดังกล่าว

ค. อนุสารประกอบหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ควรจัดทำขึ้นเพื่อขยายความ หรืออธิบายคำ ข้อความในหลักสูตร เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตร เข้าใจไปในแนวเดียวกัน

๑.๒ การแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน

ขอเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน ดังนี้

ก. คณะกรรมการจัดทำแผนการสอน

๑. ควรให้ครูผู้สอน มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการสอนมากขึ้น

๒. ควรให้ครูผู้สอนรวมเป็นกรรมการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอนสำหรับหลักสูตรส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดระยะเวลาแก้ไขปรับปรุงในแต่ละครั้งไว้ด้วย เพื่อให้แผนการสอนเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นที่เปลี่ยนแปลง

๔. ข. แนวการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน

๑. การแก้ไขปรับปรุงรายละเอียดในแต่ละแผน

๑.๑ จุดประสงค์การเรียนรู้ ในแต่ละเรื่องไม่ควรมีมากและสูงเกินไป กว้างคำนึงถึงความเหมาะสมกับความสามารถและ/หรือวัยของผู้เรียน และสามารถสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ได้

๑.๒ เนื้อเรื่อง ควรเขียนให้ละเอียด เพื่อครูจะได้นำไปสอนโดยไม่ต้องเสียเวลานักว่าเพิ่มเติมอีก เพราะในทางจังหวัดขาดแหล่งความรู้ทางงานวิชาการ

๑.๓ กิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละเรื่อง ควรแนะนำกิจกรรมไว้เป็นตามลำดับ และอธิบายกิจกรรมนั้นไว้ให้ชัดเจน ควรเป็นกิจกรรมที่ครูและผู้เรียนปฏิบัติตามได้

๑.๔ สื่อการเรียนในแต่ละเรื่อง ควรกำหนดอุปกรณ์การสอนที่ใช้และอธิบายวิธีทำ วัสดุที่ใช้ทำอุปกรณ์การสอนไว้ด้วย เพื่อให้ครูทำอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในแต่ละเรื่องได้

๑.๕ การประเมินผล ควรอธิบายแนวทางการประเมินผลและ/หรือให้ตัวอย่างไว้ เพื่อให้ครูปฏิบัติตามได้

๒. การจัดทำแผนการสอน ควรจัดเรียงแผนการสอนในแต่ละเนื้อหาให้สัมพันธ์กันทุกกลุ่ม เพื่อลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหา และจัดทำรูปเล่มให้สะดวกแก่การใช้ สำหรับแผนการสอนที่จัดทำขึ้นใช้ในปีแรก ครูจะมีแบบประเมินผลไว้ในตอนท้ายของแต่ละแผนด้วย เพื่อให้ครูประเมินผลและรวบรวมนำเสนอคณะกรรมการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอนเมื่อสิ้นปีการศึกษา เพื่อพิจารณาแก้ไขปรับปรุงต่อไป

๓. การกำหนดให้แผนการสอนเป็นเสมือนบันทึกการสอน ครูจะไ้ไม่ต้องเสียเวลาลอกลงในสมุด หรือเขียนบันทึกการสอนใหม่

๑.๓ การแก้ไขปรับปรุงสื่อการเรียน

สื่อการเรียนที่ครูพบปัญหามาก คือ หนังสืออ่านประกอบบทเรียนมีน้อย ไม่สอดคล้องกับท้องถิ่น ขอเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุงดังนี้

ก. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ควรจัดให้มีการประกวดหนังสืออ่านสำหรับเด็ก โดยกำหนดเนื้อหา รูปแบบ ลักษณะของหนังสือที่ต้องการ และให้หนังสือที่ชนะ

การประกวดนั้นเป็นหนังสืออ่านประกอบบทเรียนต่อไป

ข. ส่งเสริมให้ฝ่ายวิชาการของกลุ่มโรงเรียน อำเภอ องค์การบริหารส่วนจังหวัด และหน่วยศึกษานิเทศก์แต่ละจังหวัด จัดทำหนังสืออ่านประกอบบทเรียนขึ้นใช้ภายในกลุ่มโรงเรียน อำเภอ หรือจังหวัด เพื่อให้ครูได้แสดงความสามารถและได้หนังสืออ่านประกอบบทเรียนที่เหมาะสมกับเนื้อหา และสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

๒. การอบรมครู

ขอเสนอแนะเพื่อการจัดการอบรมครู ดังนี้

ก. ให้แต่ละเขตการศึกษา หรือจังหวัด จัดอบรมครูเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ตามขอเสนอแนะของกรอ กงคก

ข. ควรเพิ่มหัวข้อการทำและการใช้อุปกรณ์การสอน โดยสาธิตวิธีทำและใช้ที่ถูกวิธีแก่ครูด้วย

ค. เฉพาะครูโรงเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับภาษาพูดของผู้เรียน เช่น ปัญหาภาษาถิ่น ภาษามลายู ควรจัดอบรมให้แก่ครูเป็นพิเศษ เช่น อาจจัดให้มีการอบรมในหัวข้อต่อไปนี้

- วิธีออกเสียงภาษาไทย
- ลักษณะแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาถิ่นหรือภาษามลายู
- วิธีสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่ผู้เรียนที่พูดภาษามลายู เป็นต้น

และควรติดตามผลการอบรมครูแต่ละครั้งด้วย

๓. ศึกษาพิเศษ

จากความคิดเห็นของครู พบว่า คำแนะนำของศึกษาพิเศษเป็นประโยชน์ต่อครูมาก แต่ศึกษาพิเศษยังไปเยี่ยมและให้คำแนะนำแก่ครูน้อยครั้งในรอบปี บางครั้งไปเยี่ยมแต่ก็ไม่เคยให้คำแนะนำเลย ขอเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุงดังนี้

ก. ควรเพิ่มจำนวนและปรับปรุงบุคลากรของหน่วยศึกษาพิเศษจังหวัดและ/หรือ ศึกษาพิเศษกรมสามัญศึกษา

ข. ควรเพิ่มงบประมาณค่าพาหนะสำหรับศึกษานิเทศก์เดินทางไปเยี่ยมและแนะนำ แก่ครูให้มากขึ้น

ค. ควรให้ศึกษานิเทศก์เข้ามามีส่วนรวมกิจกรรมกับครูมากๆ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างครูกับศึกษานิเทศก์ให้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. การประเมินผลหลักสูตร ควรจะรวมกันศึกษาหลายคน เพื่อให้แต่ละคนได้ แยกกันศึกษาและประเมินผลในแต่ละด้านหรือแต่ละส่วนของหลักสูตรได้อย่างลึกซึ้งจริงๆ จะทำให้การประเมินผลหลักสูตรได้สมบูรณ์และนำผลที่ได้มาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมต่อไป

๒. การศึกษาความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับหลักสูตรนั้น ไม่ควรถามโดยการให้เติม คำหรือข้อความลงในช่องว่าง เพราะครูส่วนใหญ่จะไม่ตอบ ควรคิดเปลี่ยนวิธีการถามให้เป็น แบบการเครื่องหมายหน้าข้อที่กองการ หรืออื่นๆตามแต่จะเห็นสมควรเป็นกรณีไป และการมี การสัมภาษณ์ครูประกอบด้วย เพื่อให้ผลการวิจัยออกมาถูกต้องและเชื่อถือได้ยิ่งขึ้น

๓. ควรศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง เติมเกี่ยวกับหลักสูตร ประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ อีกครั้งหนึ่ง เพื่อความเข้าใจหลักสูตรเพิ่มขึ้นหรือลดลงประการใด แล้ว ค้นหาเหตุผลนั้น เพื่อการแก้ไขปรับปรุงและเพิ่มพูนความเข้าใจของครู

๔. สำหรับผู้ที่นำเอาแบบสอบถามนี้ไปใช้ ควรจะได้มีการปรับปรุงแบบสอบถาม ในตอนที่สอง เกี่ยวกับความคิดเห็นของครูในค่านต่างๆของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา

พ.ศ.๒๕๒๑ ควรกำหนดข้อกระทงระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อให้มีจำนวนเท่ากัน และตอนที่สาม เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร โดยเฉพาะข้อ ๑๔ ก. และ ข้อ ๑๔ ค. ควรระบุให้ครูตอบยกตัวอย่างของปัญหานั้นด้วย จะช่วยให้ทราบปัญหาและสิ่งที่ ครูต้องการความช่วยเหลือได้อย่างแท้จริง เพื่อการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรและให้ความช่วยเหลือแก่ครูได้อย่างถูกต้อง

๕. ควรศึกษาความคิดเห็นและปัญหาของครูผู้ทดลองใช้หลักสูตรในชั้นต่อไปจนครบ ทุกชั้น เพื่อนำผลมาประกอบการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การประถมศึกษา, กอง กรมสามัญศึกษา "การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษา"

วัสดุสารประถมศึกษา หน้า ๑ - ๗, กุมภาพันธ์ ๒๕๑๙.

✓ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา :
สัมฤทธิ์ผลของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
๒๕๑๙, ๗๖ หน้า.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา :
การสังเกตพฤติกรรมของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ สำนักเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรี ๒๕๑๙, ๔๕ หน้า.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา :
รายงานสภาพโดยทั่วไปของนิคมการค้าหรือผู้ประกอบการของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๓ สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ๒๕๑๙, ๙๒ หน้า.

✓ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา :
ทักษะของครูโรงเรียนประถมศึกษา สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ๒๕๒๐, ๙๖ หน้า.

✓ ทิศนา แคมมณี "การประเมินหลักสูตร" วิทยาสาร ๒๗(๓๒) : ๑๔ - ๑๘, ๘ กันยายน
๒๕๑๙.

✓ ชำรง บัวศรี ทฤษฎีหลักสูตร(ตอนที่ ๑) มงคลการพิมพ์ ๒๕๐๔, ๑๒๗ หน้า.

✓ ประกิจ รัตนสุวรรณ ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาภาคการศึกษาหนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตร
ทั่วไปชั้นประถมปีที่สี่ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ปริญาภิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๐๗, ๒๐๐ หน้า.

✓ ผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, สมาคม การปฏิรูปการศึกษา: การศึกษาเพื่อชีวิตและ
สังคม วัฒนาพานิช ๒๕๑๘, ๒๙๔ หน้า.

- ✓ เพ็ญถี นารายณ์ประพาน การกึ่งษาและประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับ ป.กศ.
ชั้นสูง พ.ศ.๒๕๑๐ ในวิทยาลัยครูสองแห่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปริญญาโท กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๔๑ หน้า.
- ✓ เพ็ญสุข หวังแก้ว ความกึกเห็นของครูชั้นประถมปีที่สี่ในกากการกึ่งษาหนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรชั้น
ประถมปีที่สี่ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๑๒๐ หน้า.
- ✓ ไพฑูรย์ ธรรมแสง ความกึกเห็นของครูชั้นประถมปีที่หนึ่งเกี่ยวกับหลักสูตรตั้งคมกึ่งษาชั้นประถม
ปีที่หนึ่ง พุทธศักราช ๒๕๐๓ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๑๑๑ หน้า.
- เพื่องพุง เครือตราฐ แนวคึกในการสร้างหลักสูตรและการสอนการเรียนในชั้นประถมศึกษา
เกือกูกการพินพ์ ๒๕๐๔, ๔๔ หน้า.
- ✓ ลัดดา สุวรรณกุล พัฒนาการของหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมกึ่งษาของประเศไทย
วิทยานิพนธ์ ค.ม. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ๒๕๑๔, ๒๓๓ หน้า.
- วิชัย ตันศิริ "แผนงานพัฒนาหลักสูตรและแนวการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น" สามัญศึกษา
๑๓(๑๑) : ๒๙ - ๓๐, ๑๒, พฤษภาคม ๒๕๑๔,
- ✓ วิชาการ, กรม กอพัฒนาหลักสูตร "รายงานการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยม
ศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๓" การวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ ๔ ฉบับที่ ๒ : ๑ - ๔.
พฤษภาคม - สิงหาคม ๒๕๐๓.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง แผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ ๓ (๒๕๑๔ - ๒๕๑๔) การก่าสนา
๒๕๑๔, ๔๐๔ หน้า.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๑๑ ฉบับร่างครั้งที่ ๑
กฤษฎา ๒๕๑๔, ๑๓๕ หน้า.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง กอการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่งเมื่อเทียบกับหลักสูตร กฤษฎา ๒๕๑๑, ๒๒๔ หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัย: ผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบกับหลักสูตร (ตอนสอง)
การศาสนา ๒๕๑๓, ๑๘๖ หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัย: สภาพ
การรู้หนังสือของผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ครูสภา ๒๕๑๒, ๒๒๕ หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ ระยะที่ ๔ (๒๕๒๐ - ๒๕๒๔) เฉพาะเกี่ยวกับการศึกษาและสังคม
การศาสนา ๒๕๑๙, ๒๒ หน้า.

ศึกษาธิการ เขต ๒ ยะลา, สำนักงาน "การวิจัยการสอนภาษาไทยแก่ผู้พูดภาษาไทยไม่ได้"
การวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ ๔ ฉบับที่ ๒ : ๔๕ - ๕๐, กันยายน-ธันวาคม ๒๕๑๗.

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการก้นครัวเรื่องเด็ก รายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับการ
การวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรประโยคประถมศึกษาในประเทศไทยภาคพื้นเอเชีย
ครูสภา ๒๕๑๒, ๒๔ หน้า.

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการก้นครัวเรื่องเด็ก การวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น
โครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาระหว่างปี ๒๕๐๒-๒๕๐๔ ครูสภา ๒๕๐๙,
๓๙๙ หน้า.

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รายงานการดำเนินงานของสถาบัน
ข่าวสารสถาบันส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ๓(๑) : ๑ - ๕,
ตุลาคม ๒๕๑๗.

สามัญศึกษา, กรม กองการประถมศึกษา รายงานการประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรประโยค
ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๐ ในโรงเรียนประถมศึกษาส่วนกลางสังกัดกรมสามัญศึกษา
๙ โรงเรียน ๒๕๑๙, นับจำนวนหน้าไม่ได้. -(อัดสำเนา)

สุมิตร คุณานกร หลักสูตรและการสอน ขวนพิมพ์ ๒๕๐๘, ๒๕๙ หน้า.

สุพจน์ "ฤกษ์วัน การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับป.กศ. พุทธศักราช
๒๕๐๔" ปรินิพนธ์ก.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๕, ๑๑๙ หน้า.

✓ อารี สาบร ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พุทธศักราช ๒๕๐๓
ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๗, ๑๔๑ หน้า.

Ariyadasa, K.D., In-service training of teachers in Sri Lanka, Unesco Press, Paris, 1976, 56 pp.

Association for Supervision and Curriculum Improvement, Research for Curriculum Improvement, A Department of the National Education Association of United States, Washington D.C., 1957, 350 pp.

✓ Caruthers, B., "Teacher preparation and experienced related to achievement of the fifth grade pupils in Science", Dissertation Abstract International, 6(28): 1978-A, December, 1967.

Crellen, C.T., "Curriculum Development in Indonesia", Education in Asia Reviews, Reports and Notes, 10 : 1 - 7, September, 1976.

✓ "Education Reform in the Republic of Afghanistan", Education in Asia : Reviews, Reports and Notes, 8 : 13 - 15, September, 1975.

Ferguson, George A., Statistics Analysis in Psychology and Education, 3rd ed., McGraw - Hill Book Co., New York, 1971, 492 pp.

✓ Goodlad, John I., "Curriculum : The States of the field", Review of Educational Research, 30 : 185, June, 1960.

✓ Grobman, Hulda, "Curriculum Development and Evaluation", Educational Research, 64(10) : 436 - 441, July - August, 1971.

✓ "India : Work Experience built into Curriculum", Education in Asia : Reviews, Reports and Notes, 10 : 21 - 23, September, 1976.

- ✓ Johansen, John H., " The Relationships Between Teachers' Perceptions of Influence in Local Curriculum Decision - Making and Curriculum Implimentation", Educational Research, 61(2) : 81 - 83, October, 1967.
- ✓ Langenbach, Michael, " Development of an Instrument to Measure Teachers' Attitudes Toward Curriculum Use and Planning," Educational Research, 66(1) : 35 - 38, September, 1972.
- ✓ Peiris, K., Integrated Approach to Curriculum Development in Primary Education in Sri Lanka, Unesco Press, Paris, 1976, 25 pp.
- Shim, Chung Phing, " A Study of the Cumulative Effect of Four Teacher Characteristics on the Achievement of Elementary School Pupils," Dissertation Abstract, 24(12) : 5225 - 5226, June, 1964.
- ✓ Taba, Hilda, Curriculum Development, Theory and Practice, Harcourt, Brace & World, Inc., New York, 1962, 562 pp.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐

เรื่อง ขอกวาทรวมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน คุณครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ด้วยกระผมกำลังทำการวิจัยเรื่อง " ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับร่างครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘)" โดยปี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศีลา จายนัยโยธิน ประธานกรรมการ

อาจารย์สวัสดิ์ จงกล กรรมการ

อาจารย์ชูศรี พรหมเชษฐ์ กรรมการ

เพื่อจะนำผลของการวิจัยไปเสนอแนะแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ก่อนประกาศใช้จริงในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ งานวิจัยครั้งนี้จะมีคุณประโยชน์ ดังกล่าวได้ จำเป็นต้องได้รับความกรุณาจากท่านในการตอบแบบสอบถามและแสดงความคิดเห็น ส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ที่ท่านกำลังทดลองใช้อยู่) ตามแบบสอบถามที่แนบมา

การตอบแบบสอบถามด้วยความคิดเห็นส่วนตัวและความบริสุทธิ์ใจของท่านในครั้งนี้ กระผมจะเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับ ซึ่งจะไม่กระทบกระเทือนต่อการรับราชการหรือประกอบอาชีพของท่านแต่อย่างใด จึงขอความกรุณาจากท่านได้โปรดตอบแบบสอบถามนี้ตามความคิดเห็นที่แท้จริงของท่านด้วย

อนึ่ง หลังจากที่ได้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้แล้ว กระผมใคร่ขอความกรุณาท่านได้พับแบบสอบถามนี้ตามรอยและส่งทางไปรษณีย์กลับคืนแก่กระผมด้วย และกรุณาส่งคืนอย่างช้า วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๒๐ นี้.

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิเชียร เทียมเมือง)

นิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

สำหรับข้อสอบถามบางข้อที่มีเส้นประ โปรกเขียนคำตอบลงบน
เส้นประนั้น ส่วนข้อที่มีคำตอบไว้ให้เลือก จะมี ☐ อยู่หน้าคำตอบ โปรกทำเครื่องหมาย ✓
ลงในช่อง ☐ หน้าคำตอบที่ท่านเลือก

ขอให้ท่านพิจารณาตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นอันแท้จริงของท่าน ท่านจะมี
ความคิดเห็นอย่างไรก็ตาม ไม่เป็นเรื่องที่คุณใดจะวินิจฉัยว่า ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี แต่ประการใด
ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้ด้วย

.....

ตอนที่หนึ่ง

แบบบันทึกส่วนตัวกรณีตอบแบบสอบถาม

๑. ข้อมูลส่วนตัว

เพศ : ☐ ชาย ☐ หญิง
อายุ : ปี อายุราชการ ปี
สภาพสมรส : ☐ โสด ☐ สมรส
☐ หย่า ☐ หม้าย
จำนวนผู้อยู่ในอุปการะของท่าน คน
รายได้ของครอบครัว ประมาณเดือนละ บาท

๒. ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษา

วุฒิปัจจุบัน วุฒิสำัญญ วุฒิศรุ
วิชาเอก (ถ้ามี)

๓. ข้อมูลเกี่ยวกับการทำงาน

โรงเรียนที่ท่านสอนอยู่จังหวัด เขตการศึกษา
สังกัด : ☐ องค์การบริหารส่วนจังหวัด ☐ เทศบาล
☐ กรมสามัญศึกษา ☐ โรงเรียนราษฎร์

เป็นโรงเรียน : ☐ ประถมต้น ☐ ประถมปลาย
☐ ประถมต้นและประถมปลาย

ท่านเคยสอนชั้นประถมปีที่หนึ่งมาก่อน ปี

๘. โรงเรียนของท่านมีห้องเรียน รวม ห้อง จำนวนนักเรียน คน
 จำนวนครู คน

นอกจากทำการสอนประจำชั้นประถมปีที่หนึ่งแล้ว ท่านยังมีหน้าที่

๙. โรงเรียนของท่านเป็นโรงเรียนในโครงการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา
 พุทธศักราช ๒๕๒๐ ของ

☐ กรมวิชาการ ☐ กรมสามัญศึกษา
☐ เขตการศึกษา

๑๐. โรงเรียนของท่านอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอหรือที่ทำการเขต ประมาณ กิโลเมตร
 การเดินทางมาโรงเรียน : ☐ สะดวก ☐ ไม่สะดวก
 พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง คือ ใช้เวลาเดินทางประมาณ นาที

๑๑. ท่านเป็นครูสอนชั้นประถมปีที่หนึ่งของโครงการทดลองหลักสูตร เนื่องจาก
☐ สนใจ ☐ ได้รับการคัดเลือก

๑๒. ท่านได้รับการอบรมเพื่อเตรียมตัวปฏิบัติงาน(สอน) จาก
 เป็นเวลา วัน

ท่านคิดว่า : ☐ เพียงพอแล้ว ☐ ไม่เพียงพอ

ถ้าไม่เพียงพอ ควรจะได้รับการอบรมประมาณ วัน

ตอนที่สอง

คำถามเกี่ยวกับหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ (ฉบับร่าง ปี พ.ศ. ๒๕๑๘)

"โปรดตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นส่วนตัวของท่าน"

๑. จุดหมายของหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้นั้น ท่านคิดว่า มีความชัดเจน เพียงใด
☐ ชัดเจนมาก	☐ ไม่สู้จะชัดเจนนัก
☐ ชัดเจนพอสมควร	☐ ไม่ชัดเจนเลย

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๒. ท่านเข้าใจจุดหมายของหลักสูตร ดี เพียงใด

☐ เข้าใจดีมาก	☐ ไม่ค่อยเข้าใจ
☐ เข้าใจพอสมควร	☐ ไม่เข้าใจเลย

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๓. ท่านคิดว่าจุดหมายของหลักสูตร มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน เพียงใด

☐ เหมาะสมมาก	☐ ไม่สู้จะเหมาะสมนัก
☐ เหมาะสมพอสมควร	☐ ไม่เหมาะสมเลย

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๔. ท่านคิดว่า ประสงค์ ทำไปในกลุ่มต่างๆ ที่ระบุไว้ในหลักสูตร มีภาพสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เพียงใด

☐ สอดคล้องเป็นส่วนมาก	☐ สอดคล้องเป็นส่วนน้อย
☐ สอดคล้องพอสมควร	☐ ไม่สอดคล้องเลย

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๕. ท่านคิดว่า เนื้อหาแต่ละกลุ่มที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง สอดคล้องกับจุดหมาย เพียงใด

เนื้อหา	สอดคล้อง มาก	สอดคล้อง พอสมควร	สอดคล้อง เป็นส่วนน้อย	ไม่สอดคล้อง เลย
๕.๑ กลุ่มทักษะ				
๕.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต				
๕.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย				
๕.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ				

๖. ท่านคิดว่า เนื้อหาทุกขางๆที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เหมาะสมกับความ สามารถของเด็กวัยนี้ เพียงใด

เนื้อหา	ยากมาก	ยาก	เหมาะสม	ง่าย	ง่ายมาก
๖.๑ กลุ่มทักษะ					
ก. ภาษาไทย					
ข. ภูมิศาสตร์					
๖.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต					
๖.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย					
ก. มารยาท					
ข. ศิลปะกีฬา					
ค. กบฏีและนาฏศิลป์					
ง. พลศึกษา					
จ. กิจกรรมสร้างนิสัย					
๖.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ					
ก. งานบ้าน					
ข. งานประดิษฐ์และงานต่าง					
ค. งานเกษตร					

๙. เนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งนั้น ท่านเห็นว่ามีเนื้อหากลุ่มใดที่กำหนดไว้มากหรือน้อยเกินไป สำหรับเด็กนักเรียนของท่าน

เนื้อหา	มากเกินไป	มาก	เหมาะสม	น้อย	น้อยเกินไป
๙.๑ กลุ่มทักษะ ก. ภาษาไทย ข. ภูมิศาสตร์ ๙.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๙.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ก. จริยศึกษา ข. ศิลปะศึกษา ค. คณิตและนาฏศิลป์ ง. พลศึกษา จ. กิจกรรมสร้างนิสัย ๙.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ก. งานบ้าน ข. งานประดิษฐ์และงานช่าง ค. งานเกษตร					

๑๐. ท่านคิดว่า แผนการสอนชั้นประถมปีที่หนึ่งแต่ละกลุ่มที่ท่านใช้อยู่นี้ เขียนไว้ชัดเจน เพียงใด

☐

ชัดเจนมาก

☐

ชัดเจนเป็นส่วนน้อย

☐

ชัดเจนพอสมควร

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๕. ท่านคิดว่า แผนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งแต่ละกลุ่มที่ท่านใช้อยู่นี้ สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เพียงใด

เนื้อหา	สอดคล้อง ทุกประการ	สอดคล้อง เป็นส่วนใหญ่	สอดคล้อง พอสมควร	สอดคล้อง เป็นส่วนใหญ่
๕.๑ กลุ่มทักษะ				
๕.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต				
๕.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย				
๕.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ				

๖. ท่านเตรียมการสอนล่วงหน้า นาน ประมาณ ๖ วัน

๗. แผนการสอนที่ท่านใช้อยู่นี้ ช่วยท่านในการเตรียมการสอนได้ดี เพียงใด

☐ ช่วยได้มากที่สุด	☐ ช่วยได้ค่อนข้างน้อย
☐ ช่วยได้ค่อนข้างมาก	☐ ช่วยได้น้อยที่สุด
☐ ช่วยได้พอสมควร	

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๑๒. การไว้แผนการสอนในการเตรียมการสอนนั้น ท่านต้องดัดแปลงเนื้อหาต่างๆที่กำหนดไว้ในแผนการสอน เพื่อให้เหมาะกับเด็กมากน้อยเพียงใด

แผนการสอน	ดัดแปลง ทั้งหมด	ดัดแปลง เป็นส่วน มาก	ดัดแปลง บางพอ ประมาณ	ดัดแปลง เป็นส่วน น้อย	ไม่ดัดแปลง เลย
๑๒.๑ กลุ่มทักษะ ก. ภาษาไทย ข. กุณิศาสตร์ ๑๒.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๑๒.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ก. จริยศึกษา ข. ศิลปศึกษา ก. คนตรีและนาฏศิลป์ ง. พลศึกษา ๑๒.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ก. งานบ้าน ข. งานประดิษฐ์และงานช่าง ค. งานเกษตร					

๑๓. อัตราเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรนั้น ทานดีกว่า ต้องเพิ่มหรือลดให้เหมาะกับ
เนื้อหา เพียงใด

เนื้อหา	ควรเพิ่ม ไ้มาก	ควรเพิ่มขึ้น อีกเล็กน้อย	เหมาะสม แล้ว	ควรลดลง อีกเล็กน้อย	ควรลดลง ไ้มาก
๑๓.๑ กลุ่มทักษะ ก. ภาษาไทย ข. กติศาสตร์ ๑๓.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ๑๓.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ก. จริยศึกษา ข. ศิลปศึกษา ค. กนตรีและนาฏศิลป์ ง. พลศึกษา ๑๓.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ก. งานบ้าน ข. งานประดิษฐ์และงานช่าง ค. งานเกษตร					

๐

ตอนที่สาม

ปัญหาและอุปสรรคที่พบขณะทดลองใช้หลักสูตร

๑๘. (ก.) ในการทดลองใช้ร่างหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ แผนการสอนและสื่อการเรียนตลอดปีการศึกษา ๒๕๑๙ ท่านสอนไปได้มากน้อยเพียงใด และมีปัญหาในเรื่องใด

๑. กลุ่มทักษะ

๑.๑ ภาษาไทย แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๔๐ แผน ท่านสอนได้ _____ แผน
ไม่ได้อสอน _____ แผน คือแผนการสอนลำดับที่ _____
สาเหตุ _____

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๑.๒ คณิตศาสตร์ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๑๙ หัวข้อ(บท) ท่านสอนได้ _____ หัวข้อ
ไม่ได้อสอน _____ หัวข้อ คือหัวข้อที่ _____

สาเหตุ _____

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๒. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๔๖ แผน ทานสอนได้ แผน
ไม่ได้อสอน แผน คือแผนการสอนลำดับที่
สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหากลุ่มนี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๓. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

๓.๑ จริยศึกษา แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓๕ แผน ทานสอนได้ แผน
ไม่ได้อสอน แผน คือ แผนการสอนลำดับที่
สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๓.๒ ศิลปศึกษา แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๒๔ แผน ทานสอนได้ แผน
 ไม่ได้อสอน แผน คือ แผนการสอนลำดับที่
 สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๓.๓ ดนตรีและนาฏศิลป์ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๗๗ แผน ทานสอนได้ แผน
 ไม่ได้อสอน แผน คือแผนการสอนลำดับที่
 สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๓.๔ พลศึกษา แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๑๒๐ แผน ๑ หน่วยสอนได้ ๑ แผน
 ไม่ได้อสอน ๑ หน่วย คือ แผนการสอนลำดับที่
 สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

- ๑.
- ๒.
- ๓.
- ๔.
- ๕.

๔. กลุ่มกรงานและพื้นฐานอาชีพ

แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ หน่วย รวม ๙๐ แผน ๑ หน่วยสอนได้ ๑ แผน
 ไม่ได้อสอน ๑ หน่วย คือแผนการสอนลำดับที่
 สาเหตุ

ปัญหาที่ท่านพบมากในเนื้อหาวิชานี้ คือ

- ๑.
- ๒.
- ๓.
- ๔.
- ๕.

(ข.) ท่านคิดว่า เนื้อหากลุ่ม วิชาใดต่อไปนี้มีปัญหามากที่สุด ให้เรียงลำดับและใส่หมายเลข
ลำดับความสำคัญไว้หน้าข้อเหล่านั้น

ภาษาไทย

คณิตศาสตร์

กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

จริยศึกษา

ศิลปศึกษา

ดนตรีและนาฏศิลป์

พลศึกษา

กิจกรรมสร้างนิสัย

กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

(ค.) ปัญหาและอุปสรรคทั่วไป ที่ท่านพบขณะทดลองใช้ร่างหลักสูตรประโยคประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๕๒๖ แผนการสอนและสื่อการเรียน คือ (บอกเป็นข้อ ๆ)

๑๕. ในการทดลองใช้ร่างหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ท่านต้องการความช่วยเหลือในเรื่องใดมากที่สุด ให้ใส่หมายเลขเรียงลำดับความต้องการ เพียง ๕ อย่าง

สื่อการเรียน

ผู้ช่วยเหลือทางด้านการวิชาการ เช่น ศึกษานิเทศก์

หนังสือคู่มือ

กรณีพิเศษสอนบางวิชาที่ตนไม่ถนัด เช่น คณิตและนาฏศิลป์

แหล่งความรู้ทางด้านการวิชาการ เพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม

ข้อทดสอบในแต่ละแผน แต่ละกลุ่ม

หนังสืออ่านประกอบบทเรียน

๑๖. ขณะท่านปฏิบัติงาน(สอน) เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นท่านปรึกษาใครมากที่สุด (ตอบได้หลายข้อ และใส่หมายเลขลำดับมากน้อยที่ท่านปรึกษา)

☐

เพื่อนครู

☐

หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

☐

ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่

☐

ศึกษานิเทศก์

☐

อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๗. ในรอบปีนี้ ศึกษานิเทศก์มาเยี่ยมและให้คำแนะนำในการปฏิบัติงาน(สอน)แก่ท่าน

ครั้ง ท่านคิดว่า

☐

เพียงพอแล้ว

☐

ไม่เพียงพอ

ถ้าไม่เพียงพอ ท่านคิดว่า ควรให้ศึกษานิเทศก์มาเยี่ยมและให้คำแนะนำแก่ท่าน ครั้งต่อปี

๑๘. ท่านคิดว่า คำแนะนำของศึกษานิเทศก์เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน(สอน)ของท่านมากน้อย เพียงใด

☐

เป็นประโยชน์มาก

☐

เป็นประโยชน์น้อย

☐

เป็นประโยชน์พอสมควร

☐

ไม่เป็นประโยชน์เลย

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

๑๙. ในปีต่อไป ท่านยังสมัครใจที่จะสอนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งหรือประถมศึกษาปีที่สองของโครงการทดลอง
ใช้ร่างหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พ.ศ.๒๕๒๑ อีกหรือไม่

☐

สอน

☐

ไม่สอน

โปรดให้เหตุผลประกอบคำตอบ

ตอนที่สี่

คำถามที่เปิดโอกาสให้ครูแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

๒๐. ถ้าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรประโยคประถมศึกษา
พ.ศ.๒๕๒๑ ท่านจะมีข้อเสนอแนะในเรื่องต่อไปนี้อะไรบ้าง

๒๐.๑ การอบรมครู ควรจะ (ให้บอกเป็นข้อๆ)

๒๐.๒ การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร ควรจะ (ให้บอกเป็นข้อๆ)

๒๐.๓ การแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน ควรจะ (ให้บอกเป็นข้อๆ)

ขอขอบคุณในความร่วมมือ.

ภาคผนวก ข.

หลักสูตรประโยคประสมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๖
ฉบับร่างครั้งที่ ๑

หลักสูตรประโยคประถมศึกษา

พุทธศักราช ๒๕๒๑

หลักสูตรศึกษานี้เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดสำหรับผู้ที่อยู่ในวัยเรียน ประสบการณ์ทั้งมวลที่จักได้มีองค์ประกอบและรูปแบบที่สมบูรณ์ในตัวเอง เพื่อสนองความต้องการของประชาชนในทุกภูมิภาค เน้นการศึกษาเพื่อพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม ให้สอดคล้องสัมพันธ์กัน

หลักการ

หลักสูตรศึกษามีหลักการสำคัญดังนี้

๑. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน
๒. เป็นการศึกษาที่มุ่งใหญ่ เรียงนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต
๓. มุ่งที่จะสร้างเอกภาพของชาติ โดยมีเป้าหมายหลักร่วมกัน แต่ให้ท้องถิ่นมีโอกาสที่จะจัดหลักสูตรบางส่วนให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น

จุดหมาย

หลักสูตรศึกษามีจุดมุ่งหมายให้เกิดผลแก่ผู้เรียนดังนี้

๑. คุณสมบัติที่ต้องการเน้น
 - ๑.๑ มีความเสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว
 - ๑.๒ มีวินัยในตนเอง มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ
 - ๑.๓ ซื่อสัตย์สุจริต ขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์ และอดทน
 - ๑.๔ รู้จักกติก วิจารณ์ และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
 - ๑.๕ มีขั้นตอนธรรมคอกำวิจารณ์ และความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือหมู่เหล่า
 - ๑.๖ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักยกย่องผู้อื่น
 - ๑.๗ รู้จักทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยรู้จักเป็นผู้ให้ ผู้รับ ผู้นำ ผู้ตามที่ดี

๒. ความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต

- ๒.๑ มีสุขนิสัยส่วนตัวและส่วนรวมทั้งทางกายและจิตใจ
- ๒.๒ มีความรู้และทักษะทางภาษาและคณิตศาสตร์
- ๒.๓ รู้จักชื่นชม และแสดงออกทางศิลปะ
- ๒.๔ รู้กฎหมายที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
- ๒.๕ มีความรู้และทักษะในการหา ใช้จ่าย และออมทรัพย์
- ๒.๖ มีความรู้และทักษะในวิธีการทางวิทยาศาสตร์
- ๒.๗ เข้าใจความหมายของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ป็นชีวิตประจำวัน
- ๒.๘ มีความรู้และทักษะในการจัดการและทำงานรวมกลุ่มกันโดยถือหลักสหกรณ์
- ๒.๙ มีความรู้และทักษะในการทำงาน ทั้งในฐานะผู้ผลิตและผู้บริโภค
- ๒.๑๐ มีความสามารถในการยังชีพผสมกลมกลืนต่อสภาพและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ
- ๒.๑๑ มีนิสัยและรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

๓. ชีวิตที่สงบสุข

- ๓.๑ รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สิ่งแวดล้อม และวิทยาการใหม่ๆ
- ๓.๒ เข้าใจและศรัทธาในศาสนาที่ตนนับถือ และนำหลักธรรมมาไว้ในชีวิตประจำวัน
- ๓.๓ รู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์และมีประสิทธิภาพ
- ๓.๔ มีความคิดริเริ่มที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม
- ๓.๕ มีอิสระในการคิด แต่พร้อมที่จะยอมรับความคิดของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล
- ๓.๖ รู้จักแก้ไขปัญหาโดยสันติวิธี

๔. สมาชิกที่ดีของชุมชนและชาติ

- ๔.๑ เชื่อมั่นในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
- ๔.๒ รู้คุณค่า ชื่นชม และรักษาศิลปะวัฒนธรรมของชาติ
- ๔.๓ สำนึกในหน้าที่และสิทธิของตน
- ๔.๔ รู้ความสำคัญของครอบครัว สังคม และท้องถิ่นของตน
- ๔.๕ รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในภูมิภาคและโลก และมีความเข้าใจอันดีต่อกัน
- ๔.๖ สามารถนึกกำลังสติปัญญา กำลังกาย กำลังทรัพย์ เพื่อความเจริญและความมั่นคงของประเทศ

๔.๗ วัตถุประสงค์ในการเป็นไท และภูมิจิตใจที่เกิดในแผ่นดินไทย

โครงสร้าง

๑. มาลประสมการณที่จักให้รู้เรียนเกิดการเรียนรู้นี้ ๔ กลุ่ม ดังนี้
 - ๑.๑ กลุ่มทักษะ ประกอบด้วยภาษาไทยและคณิตศาสตร์
 - ๑.๒ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม กล่าวถึงปัญหาและความต้องการของมนุษย์ในสถานต่างๆ เพื่อความดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี
 - ๑.๓ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาและสร้างนิสัย
 - ๑.๔ กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงาน ประสบการณ์พื้นฐานในการอาชีพ ความรู้พื้นฐานในการทำงาน
๒. ภาษาต่างประเทศไม่เป็นวิชาบังคับในระดับประถมศึกษา ถ้าโรงเรียนประสงค์จะสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ก็อาจจะจัดกิจกรรมในรูปประสบการณ์ชีวิตได้
๓. การสอนการสอนและปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาที่ไม่ใช่ศาสนาพุทธ แต่เป็นศาสนาที่ประชาชนส่วนใหญ่ในท้องถิ่นนับถือ บอสมควรได้โดยสอนควบคู่ไปกับการเรียนวิชาจริยศึกษา ซึ่งอยู่ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ทั้งนี้ต้องมีโครงการสอนซึ่งศึกษาวิธีการเขตของเขตการศึกษา นั้นอนุมัติ
๔. การจัดมาลประสมการณให้เรียนนั้น ยึดหยุ่นตามพัฒนาการของเด็กและความเหมาะสมของท้องถิ่นเป็นสำคัญ หลักสูตรนี้จึงจัดเป็นสามช่วง ช่วงละ ๒ ปี คือ ประถมปีที่ ๑-๒, ๓-๔ และ ๕-๖

วัยเรียน

ผู้ที่เริ่มเข้าเรียนควรมีอายุย่างเข้าปีที่ ๖ เป็นอย่างต่ำ

เวลาเรียน

ตลอดหลักสูตรใช้เวลาเรียน ๖ ปี แต่ละปีการศึกษากำหนดให้เรียน ๒๐๐ วัน หรือ

๑,๐๐๐ ชั่วโมง

การวัดผล และการติดตามผล

การวัดผลและการติดตามผล เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและจัดให้ผู้เรียนได้เรียนหรือเลื่อนชั้นระหว่างปีและสิ้นปี ตามความสามารถของผู้เรียนนั้น ให้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนและครูสอน ทดสอบเป็นระยะหรือทดสอบเมื่อจบแต่ละบทเรียนตามลักษณะการจัดประสบการณ์ และเนื้อหาวิชา

การเรียนการสอน

๑. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนเนื้อหาในแต่ละบทเรียน ควรให้ยืดหยุ่นตามเหตุการณ์ สภาพท้องถิ่น ความสนใจของผู้เรียน และให้มีความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มวิชามากที่สุด

๒. ผู้สอนควรใช้วิธีสอนที่จะให้ผู้เรียนรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ฝึกให้คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาวิธีสอนให้เห็นว่าเหมาะสมกับจุดประสงค์และลักษณะเนื้อหาวิชา เช่น การสอนแบบแก้ปัญหา ค้นคว้า อภิปราย ทำงานกลุ่ม สืบสวนสอบสวน ฯลฯ

๓. ผู้สอนควรคำนึงถึงการที่จะให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนทั้งภาควิชาการและภาคปฏิบัติ ซึ่งมีผลส่งเสริมคุณลักษณะ เฉพาะของเอกลักษณ์ และให้ผู้เรียนอยู่ในสังคมได้

๔. การกำหนดเวลาเรียนแต่ละคาบ ให้โรงเรียนจัดเป็นช่วงสั้นหรือยาวตามความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ลักษณะเนื้อหาและกิจกรรม

.....

ภาคผนวก ก.
โรงเรียนทคลองไ้หลักสูตรประโยคประถมก.เบา
พุทธศักราช ๒๕๒๑

รายชื่อโรงเรียนทกลองไข

หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑

ก. กรมวิชาการ จำนวน ๒๕ โรงเรียน

จังหวัด	อำเภอ	ชื่อโรงเรียน	สังกัด
กรุงเทพ มหานคร	บางกอกน้อย	วัดอมรินทราราม	กรมสามัญศึกษา
	บางกอกใหญ่	สตรีจารุพัฒนานุกุล	โรงเรียนราษฎร์
	พญาไท	เรวกี	โรงเรียนราษฎร์
นครปฐม	พญาไท	สวนบัว	โรงเรียนราษฎร์
	เมือง	วัดพระประทีปเจดีย์	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	เมือง	บ้านหนองหิน	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
สมุทรสาคร	บ้านแพ้ว	วัดหนองบัว	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	อู่ทอง	บ้านหนองแห่น	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	สองพี่น้อง	เทศบาล๕ วัดศรีสำราญ	เทศบาล
ชัยนาท	วัดสิงห์	ถาวรวิทยา	โรงเรียนราษฎร์
	เมือง	หอพระ	กรมสามัญศึกษา
	เมือง	เทศบาลวัดเกตุการาม	เทศบาล
เชียงใหม่	จอมทอง	บ้านสามหลัง	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	หางดง	บ้านทรายมูล	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	สันป่าคอง	สันป่าคอง "สุวรรณราษฎร์"	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	เมือง	กุศลวิทยาคม	กรมสามัญศึกษา
	พิบูลมังสาหาร	เทศบาล๑ (พิบูลมังสาหาร)	เทศบาล
	เขื่องใน	บ้านเขม (ธรรมเสนานุสรณ์)	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	วารินชำราบ	บ้านกุกระงุม	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	ม่วงสามสิบ	บ้านหนองซุน	องค์การบริหารส่วนจังหวัด

ค. เขตการศึกษา จำนวน ๒๔ โรงเรียน

จังหวัด	อำเภอ	ชื่อโรงเรียน	สังกัด
<u>เขตการศึกษา ๒</u>			
ยะลา	เมือง	นิบงชนูปถัมภ์	กรมสามัญศึกษา
	บันนังสตา	บ้านท่าบ	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
สตูล	เมือง	ตลาดพืชมาน	กรมสามัญศึกษา
	เมือง	บ้านยานซื่อ	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
ปัตตานี	เมือง	เทศบาล ๔ (วัดนพวงศาราม)	เทศบาล
	ปะนาเระ	บ้านบางมะรวก	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
นราธิวาส	สุไหงโกลลก	บ้านสุไหงโกลลก	กรมสามัญศึกษา
	เมือง	บ้านมะนังกาหยี	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
<u>เขตการศึกษา ๕</u>			
ราชบุรี	เมือง	วัดโสคาประดิษฐาราม	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	โพธาราม	วัดทองพรม	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	วัดเพลง	วัดเกาะศาลพระ	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
<u>เขตการศึกษา ๖</u>			
ลพบุรี	เมือง	บ้านโคกตม	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	บ้านหมี่	วัดบ้านหมี่ใหญ่	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	พัฒนานิคม	วัดโคกสลุ	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
<u>เขตการศึกษา ๗</u>			
พิษณุโลก	วังทอง	บ้านกีนทอง	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	วังทอง	พิณเมธราภรณ์ (ตั้งตรงจิตร ๑๒)	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	หนองกระทุ่ม	วัดคาบม	องค์การบริหารส่วนจังหวัด

จังหวัด	อำเภอ	ชื่อโรงเรียน	สังกัด
<u>เขตการศึกษา ๘</u> อุตรธานี	เมือง	บ้านนาชา	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	เมือง	มิตรภาพ ๒	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	เมือง	บ้านพรานหมื่น	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	เมือง	บ้านหมากแข้ง	กรมสามัญศึกษา
	น้ำโสม	ต.ช.ค. บ้านห้วยทราย	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
<u>เขตการศึกษา ๑๑</u>			
นกรราชสีมา	เมือง	สุขานารี	กรมสามัญศึกษา
สุรินทร์	เมือง	หนองโคง	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
ชัยภูมิ	เมือง	สุนทรวัฒนา	กรมสามัญศึกษา
<u>เขตการศึกษา ๑๒</u>			
ฉะเชิงเทรา	เมือง	วัดพรหมสุวรรณ	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	บางปะกง	วัดบางวัว (สายเสริมวิทย์)	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
	บ้านโพธิ์	วัดสนามจันทร์	องค์การบริหารส่วนจังหวัด